

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_192802

UNIVERSAL
LIBRARY

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No. ^{M 83} P53E . Accession No. ^M 4022

Author पेडसे, श्री. ११.

Title एल्गार. १९५३

This book should be returned on or before the date
last marked below, . .

साहित्य सहकार प्रकाशन : ३

ए ल्गा र !

दोन सुशील जीवांची एक प्रेमकथा

लेखक
श्री. नं. पेंडसे

आवृत्ति दुसरी : १९७३

किंमत अडीच रुपये

*

—प्र का श क—

वासुदेव विष्णु भट

कार्यवाह

साहित्य सहकार संघ

लिमिटेड,

खाडिलकर रस्ता, मुंबई ४.

*

या आवृत्तीचे सर्व हक्क

प्रकाशकांच्या स्वाधीन

*

—मु द्र क—

मधुकर शंकर साठे

दि प्राज्ञ प्रेस, ३१५

गंगापुरी, वाई, जि. सातारा.

*

विश्व झालिया वन्हि

विश्व वेढे वन्हीपारीं—आक्रोश पाण्याचा
'संतमुखें व्हावें पाणी'—बोले मुक्ता.
विश्व होई संतशून्य--पेटतां हा वन्हि
कुठं जाऊं पाण्यापारीं--मुक्ताबाई ?
हृदयाच्या भांडीं--मानव्याचं पाणी
ओतूं चला वन्हीमार्जी--शांतवाया.

प्रस्तुत कथेंतील—

सर्व प्रसंग मुंबई आणि मुंबईपासून पाऊणशें मैलावर असलेल्या हणें बंदराच्या पंचक्रोशींत घडलेले आहेत.

सर्व व्यक्ती त्यांच्या नावांसकट माझ्या कल्पनेतील आहेत. कोणीहि आपला चेहरा शोधण्याचा उपद्रव्याप करूं नये.

बऱ्या वार्डट गुणांची जबाबदारी माझी असली तरी अप्रत्यक्ष श्रेय प्रसिद्ध साहित्यिक श्री. माधव मनोहर यांना आहे. त्यांच्या जवळ या कथेसंबंधी मी बोललो; त्यांनी प्रोत्साहन दिले आणि मी लेखनाला उद्युक्त झालो, अशी थोडक्यांत वस्तुस्थिति आहे.

नायक कादर याला असाध्य व्याधि (सेरेब्रो हेमरेज) होऊन त्यांत त्याचा अंत होतो. या व्याधीच्या लक्षणांविषयीचा जो भाग कथेंत आला आहे तो " This Above All " या इंग्रजी कादंबरीतून घेतलेला आहे. ज्या परिस्थितीतून कादरला जावं लागलं त्या परिस्थितीत त्याला दुसरीहि एक व्याधि होण्याचा तितकाच संभव होता. अनेक कारणांनी त्या संबंधीची संपूर्ण शास्त्रीय माहिती मिळविणं मला अशक्य झालं. विषय शास्त्रीय पडल्यामुळें कल्पनेनं कांहींतरी लिहिण्यापेक्षां उसनवारी परवडली असं वाटल्यामुळं नाखुषीनं प्रस्तुत उचल केली आहे. लक्षणासंबंधीचा हा भाग वगळला तर इतर बरेवाईटपणाची सर्व जबाबदारी माझी आहे.

लेखनकाल

ऑक्टोबर—नोव्हेंबर

१९४७

गो ख ले वा डी
भबानी शंकर रोड,
दादर, मुंबई २८

श्री. ना. पेंडसे

सौ. कमलास

ए ल्गा र

: १ :

देवीची यात्रा आणि दादूमियाची जत्रा हे दोन प्रसंग आमच्या साखर-पेंडीला दिवाळीसारखे असतात. दादूमियाच्या पीराजवळ पौषांतल्या पौर्णिमेला मोठी जत्रा भरते. ही जत्रा मुख्यतः मुसलमानांची आहे. पण हिंदू लोक या जत्रेत इतक्या उत्साहानं भाग घेतात की, परक्या माणसांला हा उत्सव कोणत्या जमातीचा आहे, हे कळणं कठीण असतं. पौषांत दर वर्षी हजारों हिंदुमुसलमान आपला परकेपणा, आणि सासारिक दुःखं विसरून या दिवशी बेहोष होतात, एकमेकांना मिठ्या मारतात न दुसऱ्या दिवशी पुन्हा आपल्या व्यवसायाकडे वळतात. दादूमियाचा पीर हे एक साखरपेंडीचं कोडं आहे. तो फार जुना-शिवाजीच्या काळांतला आहे, असं म्हणतात. खेडेगांवांत प्रसृत असलेल्या ऐतिहासिक आख्यायिकांना पुरावा जवळ जवळ नसतोच. पीराचा कालनिर्णय करायचा म्हटलं, तर त्याच्या बांधकामावर कसलाहि मागमूस नाही. बांधकाम मात्र अतिशय मजबूत आणि जुनं आहे. आमच्याकडे कोणत्याहि बांधकामाची मजबुती पीराशी तुलना करून ठरविली जाते काका शिन्ने नव्वद वर्षांचे आहेत--त्यांच्या आजोबांच्या लहानपणी तो पीर फार जुना मानला जाई ! तेव्हा शिवकालच्या आसपास त्याची बांधणी झाली असणं शक्य आहे. असं सांगतात की दुर्गादेवीची प्राणप्रतिष्ठा साखरपेंडीच्या महापुरुषानं केली. त्या दिवशी ' दादा मिराशी ' नांवाच्या एका सत्प्रवृत्त ब्राह्मणाकडे पौरोहित्याचं काम महापुरुषानं नेमून दिलं होतं, दादा मिराशीच्या हलगर्जीपणा-

मुळं चंद्रोदयाचा मुहूर्त थोडासा टळला, पौषांतल्या पौर्णिमेचा तो मुहूर्त होता. मुहूर्त टळला ! महापुरुष क्रुद्ध झाला !! त्याचे लालबुंद डोळे त्या गरीब ब्राह्मणाला फाडून खाऊं लागले.

“हलगर्जी ब्राह्मणा, तुझ्या मूर्खपणानं या गांवचं केवढं नुकसान केलं आहेस याची तुला कल्पना नाही. तुला केवढीही शिक्षा केली, तरी ती थोडीच होणार आहे. जा—या पापाचं फळ चालू जन्मांत मुसलमान होऊन भोगशील.”

दादा मिराशी पश्चात्तापानं दग्ध झाला. त्यानं उःशापाची भीक मागितली. शेवटीं महापुरुष उद्गारला—

“तूं जरी मुसलमान झालास तरी हिंदूसुद्धां तुझ्या थडग्याला तितक्याच आपलेपणानं भजतील. तुझ्या पुण्याईच्या जोरावर लोकांचे मनोरथ पूर्ण करण्याचं सामर्थ्य तुझ्या थडग्यांत राहिल.”

दादा मिराशींना कुणी बाटवलं नाही. पण तेजस्वी पुरुषाची ती शाप-वाणी त्यांच्या कानांत घुमून घुमून शेवटीं ते मशिदीत जाऊं लागले ! त्यांच्या मरणोत्तर दादा मिराशी या नांवावरून “दादूमियाचा पीर” जन्माला आला. पंचक्रोशींतले भाविक हिंदु पीराला नाना तऱ्हेने नवस करतात-गंधाक्षता फुलांनीं पीराची पूजा करण्याचे सुद्धा नवस करतात. अन् असं म्हणतात कीं तो नवसाला पावतो. नवशा पीर म्हणून उल्लेख करणारे लोकसुद्धा आहेत. विशेषतः साखरपेंडीच्या गाडीवाल्यांच्या तोंडी हें नांव फार आहे. “एथून नवशापीराशीं जावं एवढं अंतर आहे”—या चालीवर ते बोलत असतात. दादूमियाच्या पीराबद्दल सर्व हिंदूंना अतिशय आपलेपणा वाटतो. देवीची यात्रा न नारळी पौर्णिमा सोडली, तर पीराच्या जत्रेइतका उत्साह कधींच दृष्टीस पडत नाही. पौषांतल्या पौर्णिमेला मेण्यांतून पीराचा दगड सावित्रीला नेतात. तिथं महापुरुषाच्या डोहांत त्या दगडाला स्नान घालून पुन्हा जागेवर आणून ठेवतात. सद्दू महाराचा खाल्लु मिरवणुकीबरोबर असतो. सद्दूच्या सनईतून बाहेर पडणारे गोड सुर माझ्या कानांत अजूनहि जसेच्या तसे उमटतात. हा एक प्रसंग सोडला तर मात्र पीराची सारी व्यवस्था नू

सोपस्कार मुसलमानांकडून अस्सल मुसलमानी थाटांत होतात. पीराची काळजी घेण्याचं काम एका फकिराकडे आहे. त्याचा उदरनिर्वाह गांवांतल्या भिक्षेवर न् पीराच्या दानावर चालतो. तिन्हीसांजा तो भिक्षेला बाहेर पडतो. “ ओं...लक ! ” करून दारापुढं उभा राहिला कीं एकाहि हिंदुकडून विन्मुख परतत नाहीं. काखेंत दोरीनं अडकविलेलं त्याचं शिंगाचं लांबट तसराळं पीराकडे जाईतो तांदुळानं भरून जातं. दादूमियाच्या जत्रेला मुसलमान लोक साऱ्या गांवांतून द्रव्य गोळा करतात. गळ्यांत टोलकं अडकवून चाललेला एक म्होरक्या आणि त्याच्यामागून ऐटबाज पोशाख केलेली चारपांच वृद्ध मुसलमान मंडळी अशा थाटांत ते बाहेर पडतात.

“भाकुम् कुम्-भाकुम्कुम् भोंक-भोंक ! दादूमिया आलाय व्ह दादा” टोलक्याचा आवाज करून ही आरोळी त्यानीं टोकली कीं मुकाटपणें आठ आणे—रुपया काढून घायचा हें सर्वांच्या अंगवळणी पडून गेलेलं आहे.

कोळीवाड्याच्या तिष्ठ्यापासून सावित्रीच्या वाळवंटापर्यंत भली मोठी जत्रा भरते. मिठाई, खेळणीं आणि नाना वस्तूंचीं दुकानं तिथं एक दिवसात ठमीं राहतात. रात्रीं किटसन् लाईटच्या रोषणार्हिनं जिकडे तिकडे झगझगाट होतो. आजूबाजूच्या गांवांतले अनेक बायाबापडे—लहान मुलं ही मजा लुटायला बाहेर पडतात. हजारों रुपयांची उलाढाल त्यां दोन दिवसांत होते.

दादूमियाच्या जत्रेसारखे प्रसंग गांवांत आले कीं माझ्या अंगांत नुसतं भूत संचारत असे. भटजीचा मुलगा—त्याच्याजवळ जत्रेंत उडवायला पैसा कोठचा असणार ? पण आयुष्यांतला आनंद हा काय पैशानंच निर्माण होतो ? वृत्ती दिलखुलास असली म्हणजे आनंद मागून घांवत येत असतो त्यावेळचं माझं आयुष्य आठवलं, म्हणजे आतां मला आश्चर्य वाटतं. जत्रेसारख्या सणाच्या दिवशीं अंगांत घालायला नवीन सदरासुद्धां नसायचा. आदल्या दिवशीं माझी कोण गडबड असायची. रिग्याच्या फेंसाखाली सदरा घांसून घासून त्याचा कीस पडायची वेळ यायची. एषढं करूनहि कोवळया सुपारीचे

न काजूचे सदऱ्यावर पडलेले डाग दाद देत नसत. आजुवाजूचा प्रदेश पांढरा स्वच्छ झाल्यामुळं बेटे अधिकच खुलून दिसायचे ! एकीकडे आई दम देत असायची !

“-- मेल्या थांव हो, कापडाचं कातडं झाल्यावर धुवायला काढ नी पायलीभर रिंगं फुकट घालव. ”

जगांतल्या इतर सर्व मुलांप्रमाणेच मीहि आई वाटेल तें बोलली, तरी धूप घालीत नसें. खरी भीति अण्णांची असायची. संध्याकाळीं अण्णा देवीच्या देवळांत जायच्या मुहूर्तावर माझी ही मोहीम निघायची. तरीसुद्धां धुतांना मधूनच अण्णा येत आहेत की काय याची चाहूल घ्यावी लागे. “ शिचो--! ” करून अण्णा ओरडले म्हणजे माझ्यासारखा तगडा मुलगा सुद्धां त्याचं बोलणं ‘आटरान’ ऐके. अण्णाच्या तोंडाचं काम केव्हां हातावर येईल कुणी सांगावं ? अशा धकाधकींत सदरा धुऊन वाळत घालायचा. दुसऱ्या दिवशीं वाळलेला सदरा वळकट्यांखाली चेपून ठेवायचा. अशा लॉन्ड्री-इस्त्रीतून बाहेर पडलेला सदरा पेहरून मी दादूमियांची जत्रा साजरी करीत असें. पण मला त्याचं फारसं वैषम्य कधीं वाटलं नाहीं. सारीं रात्रच्या रात्र जागरण कर, चाहेल तसं भटक, कोणी मित्रानं मिठाई दिली तर बकाणा मार,-- असा तो दिवस आम्ही साजरा करीत असूं.

आतां पैसा खेडेगावांतसुद्धा फार स्वस्त झाला आहे. दादूमियाच्या जत्रेकरिता आमच्या छोटूला कोणताच विचार न करतां मी चार आणे काढून देतो. अशावेळीं लहानपणचे दिवस माझ्या डोळ्यासमोर उभे राहातात. जत्रेंत उडवायचा पैसा तर जाऊं द्याच; नुसती शाईची पुडी घ्यायची तरी भल थोरलं प्रश्नचिन्ह उभं राहात असे. अण्णांकडून एक दिडकी पदरांत पाडून घ्यायची, तर खडसून विचारलेला जमाखर्च सादर करावा लागे. मध्यें किती वांघे निघतील, पत्ता नसे. शाईची पुडी हवी असली, म्हणजे तांदूळ भाजून त्याची भुकटी वापरायला अण्णा सांगायचे ! कित्येक वेळां सुंदराच्याकडे वशिला लावून तिच्या कडोसरीचा पैसा घ्यावा लागे. तसे

आम्ही खाऊन पिऊन सुखी होतो— म्हणजे आगरांतली लवंगी मिरची न् लागेल तेवढा ताकमात याची आम्हाला कधीच ददात नव्हती दारीं एक म्हैस न् एक गाय होती. दुधाचा विक्रय करायचा नाही, यावर अण्णांचा फार कटाक्ष. अण्णांच्या ज्या फारच थोड्या गोष्टी मला फार आवडत, त्यांत हा कटाक्ष एक होता. सकाळचं माझं धारोण दूध कधी चुकलं नाही. मी एवढा थोडा न् तगडा आहे—न् माझाच मुलगा छोटू. साखरपेडीचे मारे लोक म्हणतात—“रघुदादा, इतका नाजुक मुलगा शोभत नाही तुम्हाला.” त्यांच म्हणणं खरं आहे. पण त्यांत छोटूचा किंवा माझा अपराध काय आहे? दारच्या धारोण दुधावर पोसलेला मी—कशाला करावी छोटूची माझी तुलना? पाण्यात थोडमं दूध टाकलेलं रोजच्या रतीचाचं मिश्रण छोटूला देताना लहानपणचं माझं आयुष्य आठवतं न् डोळ्यांत टिपं उभी राहतात. कालाचा काय महिमा आहे! ‘यालाच लोक सुधारलेलं जग’ म्हणून डोक्यावर घेतात! घरचं दहा—बारा मण भात होतं, तितकीच सुपारी होता न् शंभर नारळाचं उ पन्न होतं. साखरपेडीची वृत्ती अण्णांकडे होती, त्यामुळं त्याची भिक्षुकीहि चांगली चाले. गणपती, सत्यनारायण, वटपौर्णिमा असं कांहीं असलं म्हणजे अण्णा मला पूजा सांगायला पिटाळायचे. मी पण अशावेळीं उड्या मारीत जात असं. थोडीफार ‘खाजगी’ कमाई होई, ती लंगोटींत दडवून ठेवून घरीं आणायची न् जत्रमारख्या दिवसाकरितां सांभाळून ठेवायची! हल्लींच्या अत्यावश्यक गरजा माझ्या लहानपणीं चैनीच्या सदरांत जमा होत असत. थंडीचा कितीहि कडाका असो, एका कुडत्याशिवाय अंगांत कांहीं घातलं नाही—म्हणजे दुमरे कांहीं नव्हतंच! हे कुडतं म्हणजे एक सैलसा डगला होता. चार वर्ष माझ्या वाढत्या अगाला दाद म्हणार नाही, इतका तो सैल होता. दोन वर्षांनीं फाटला तेव्हां अण्णांनीं मला दम भरला—

“ शिंचो, अंगाला कांटे आहेत कीं मांस आहे ? ”

हातघाईवर न येतां अण्णांनीं नुसतं शब्दाच्या मारावर भागवलं, म्हणजे तें मोठ भाग्याचं वाटे! शिंव्या न् खेंकसण एवढं अंगवळणी पडलं

होतं की 'पाणी', 'दूध' असल्या सामान्य नामांसारखंच तें कानावरून पलीकडे जाई. केवढीहि थंडी असली तरी त्याबद्दल अण्णांजवळ तक्रार करायला तोंड नव्हतं. कसं सांगणार ? गांवकीसारखा प्रसंग सोडला, तर अण्णांच्या अंगाला दोपरपंचा न् डोक्याची टापशी, याच्याशिवाय कशाचा स्पर्श होत नसे. गांवांत सगळीकडे ते याच 'डूसांत' हिंडत. भर थंडीत कुडतं तर नाहीच, पण पाघरायला सुद्धा, त्यांचं वर्षानुवर्ष वापरलेलं उपरणं सोडलं, तर दुसरं कांहीं नसे. तेव्हां थंडी कितीहि असली तरी अशा स्थितीत आम्हाला लागावी कशी ? रात्री मी, विन्या, काशी नी बऱ्या गुरगुटी करून झोपत असूं. जरा वेळानं चांगली ऊब यायची. हाच आमचा स्वेटर न् रंग ! सकाळीं गवाणींतील गवत न् आगरांतील झांप यांची शेकोटी करून आम्ही बसत असूं. हातणीशी अण्णा स्नान आटोपून धोतर धूत असायचे. तोंडानं पुरुषसूक्त चाळूं असायचं. आपल्याच व्यवसायात ते दंग आहेत, असं दिसलं तरी त्यांची फार काळजी घ्यावी लागे. अण्णांच्या दृष्टीआड शेकोटीं सदा राहिल अशा जागेवर आम्ही बैठक ठोकीत असूं. तरीसुद्धा त्यांच्या नजरेंतून कांहीं सुटत नसे.

“शिचो, तें झांप द्रोणींत टाकायचें सोडून शेकोटी करतांय ? न् रध्या कुठलं आणलंस तें गवत ? काय म्हणतांयस ? गवाणींतलं ? उडवीतलं दिसतांय, चल टाक नेऊन म्हेशीपुढं. ”

काय छाती होती रध्याची शेकोटीशीं रेंगाळण्याची !

“मी आणलं नाहीं—विन्यानं आणलं—” असं कांहींतरी अण्णांना ऐकूं न येईल इतक्या हळूं पुटपुटत तेथून सूवाऱ्या करायचा. थंडी कुठची राहाणार या घकाघकीत ? जिवावरचं शेंपटीवर निभावलं, या आनंदांत आंघोळीला जायचं. भल्या सकाळीं शाळेंत जाणं या दिवसांत एक दिव्य असे. पायताण नसायचं. सपासप खडे बोंचत, न् कळ मस्तकांत जाई. त्यांतच ठेंच लागावी ! घर सोडलं कीं मी थांबायला सुग्वात करायचों. बापू जोशाचं हाटेल घरापासून पंधरा मिनिटांच्या अंतरावर आहे. तेथें येईतो

थंडी पार पळून गेलेली असायची. ऊन, थंडी, पाऊस या घटकेपर्यंत मला कधी बाधलेली नाहीत. कारण यापैकी कुणाचेच चोंचले मला पुरवतां आले नाहीत. पावसाळ्यांत छत्री वापरणं रोजगारी होईपर्यंत मला ठाऊक नव्हतं. इरलं घेऊन मी शाळेंत जात असे. लहानपणीं अनुभवलेल्या या रांकट परिस्थितीचा परिणाम माझ्या मानसिक कोशावर फार झालेला आहे. अण्णा हिशेबी होते. किती ? कुटुंबाला वार्षिक तांदूळ किती लागतात, हे त्यांना कुणी सांगितलं तर बाकीचे सारे पदार्थ मीठ, मिरची, तेल, सारं किती लागलं पाहिजे तें ते अचूक सांगत.

“ दोन मण तांदूळ खातांना दोन पायलीपेक्षा जास्त मीठ खाल्लंत, तर सारं मीठ तुम्हीं खात नाहीं—काहीची नासाडी करतां. ”

अण्णा चक सांगायचे न त्यांचे हिशेब बरोबर असत.

आमचे अण्णा असे होते तरी आम्हीं त्यांच्यावर कधी चिडत नव्हतो. त्याकाळीं लहान मुलांनीं घसक्-फसक् करून घेण, ही रीतच होती ! मी ट्रेनिंग कॉलेजांत गेल्यावर मानसशास्त्राच्या मदतीनं या वागणुकीचं विश्लेषण करूं लागलों. आमच्या छोट्ट्या दृष्टीनं हे दुर्दैवाचं ठरलं ! छोट्टी मी 'शास्त्रीय' पद्धतीनं बागू लागलों त्याला नाजुक मात्र करून ठेवलं आहे. मधून मधून सणसणीत थोडाडून घेण्याची संवय मुलाला असणं वाईट नाही. प्रकृति निकोप राहाते, मनाचं पंगुत्व नष्ट होतं, असं आपलं माझं 'गांवठी' मत बनत चाललं आहे ! गेल्या काळाला वाटेल तीं नावं ठेवा—रांकट शरीर नूतितकंच रांकट मन या त्या काळच्या अमोल देणग्या होत्या. विहॅटमिन्स आणि मानसशास्त्रीय वागणूक यांच्या फाजील खुराकावर वाढलेली हल्लींची पिढी पाहिली कीं हंसायचं कीं रडायचं तेंच कळत नाही ! तात्पर्य काय, त्याकाळची रीतच घसक्, फसक् करून घ्यायची होती. शिवाय आमच्या कुटुंबाचा पसाराच तसा मोठा—अण्णा, आई, काशीत्या, सुंदरात्या, आम्हीं चार भावंडं एवढ्या आठ माणसांचं कुटुंब अन्वृणी राहून अण्णांना चालवायचं होतं. त्यांनी तें व्रत जन्मभर चालवलं.

: २ :

गतायुष्याकडे नजर टाकली म्हणजे मला कशाचं आश्चर्य वाटत असेल तर माझ्या आनंदी वृत्तीचं. आपल्या आयुष्यांत कांहीं उणीव आहे, कसली रखरख मनाला लागली आहे, अन् कधी झालं नाही. माझ्या शालेय जीवनांत मी जेवढा मार खाल्ला आहे, तेवढा क्वचित् कुणी खाल्ला असेल. पांचवीत आल्यावर तर याचा कळस झाला पौक्ष मास्तर मागकुट म्हणून आम्ही ऐकत होतो, --आतां तें प्रत्यक्ष अनुभवायची वेळ आली विद्यार्थी म्हणून माझ्याजवळ कोणतीच कमाई नव्हती की ज्यामुळे पंतोजींनी मला प्रेमानं वागवावं. पौक्ष मास्तरांनीं वर्गांतल्या मुलांचे अ-ब-क-ड वगैरे जे वर्ग पाडले होते, त्यांत मी 'ढ' वर्गांत मोडत होतो. मी कसा होतो ? 'ढ' वर्गांतला विद्यार्थी जसा असायला पाहिजे तसाच होतो. पंतोजी शिकवीत असतील, त्यापैकीं कशाकडेही लक्ष नसण, चाहेल त्यांची वर्गांत खोडी काढण, आणि थोडासा प्रतिकार झाला तरी त्याचं सहर्ष स्वागत करून मारामारीला उभं ठाकण, पंतोजींना कोणत्या प्रसंगी कोणती थाप मारली असतां बांक्या प्रसंगांतून सहीसलामत सुटका होईल, या संबंधीच्या विचारांत दंग असणं, वगैरे सर्व गुण प्रकर्षानं माझ्या अंगांत वसत होते. भरीला मी पडलों तगडा मुलगा. वर्गांतल्या कोणत्याहि चार मुलांनीं एकत्र हल्ला केला, तरी त्यांना मी भारी पडत असं. माझ्या अत्यंत आवडीच्या विषयापैकीं मारामारी हा एक होता. आतां मी एवढा शिकलो मवरलो आहे, शिक्षकाचा पेशा आहे, पण लहानपणच माझ्या ठायीं वसत असलेलं तें मारा

मारीचं अंग कांहीं कमी झालेलं नाही. नमुनाच पहायचा असेल तर देवीच्या यात्रेत मला पहावं.

चैत्र शुद्ध प्रतिपदेपासून नवमीपर्यंत नऊ दिवस देवीचा उत्सव चालतो. नवव्या दिवशीं पहाटे जेव्हां रथ उचलतात आणि रेटारेटी सुरू होते त्यावेळीं जना 'रध्या' अजूनहि सर्वांना पहायला मिळतो.

आमच्या या उत्सवाला 'देवीची यात्रा' हें नांव कसं नू केव्हां रूढ झालं, माहीत नाही. या नऊ दिवसांत दुर्गादेवीच्या विस्तीर्ण पटागणांत मोठी जत्रा भरते, यावरून कदाचित् हें नांव पडलं असाव. महापुरुषांना साखरपेडीची स्थापना केली तेव्हांपू सून हा उ सव होत आलेला आहे. दुर्गा-देवीची मान उजव्या बाजूला किंचित् कललेली आहे. त्यासंबंधी एक दंत-कथाहि रूढ आहे. साखरपेडीची स्थापना झाल्यावर लगेच कांहीं दिवसांनीं मोंगल लोकांची टेंढघाड गांवावर आली. त्या कठीण प्रसंगी महापुरुषाच्या खांद्याला खादा लावून दुर्गादेवीनं साखरपेडीचं सगक्ष केलं. माडाच्या पातीच गळ घारण करून तिन रिपुदमन केलं. या समप्रसंगी तिच्या मानेवर वार होऊन मान उजव्या बाजूला कलली गेली ! ही दंतकथा आम्हां मुलामध्ये फार प्रसिद्ध मोठ्या माणसांनीं विश्राम ठेवण्यासारखं यांत अर्थातच कांहीं नाही. प्रत्येक साखरपेडीकगाचं दुर्गादेवी हे अत्यंत प्रिय दैवत आहे. दर वर्षी उत्सवात पुण्या-मुंबई-कडची मडळी देवीची खणानागळानं ओटी भरायला येतात. कोणी साडी, कोणी नथ, कुडी, कोणी पाटल्या-जो तो आपल्या ऐपतीप्रमाण कांहीं तरी अर्पण करीत असतो. हें सारं नवसापारीच असतं, असं हि नाही. देवीच्या पायाशीं आपली कांहीं तरी सेवा रुजु व्हावी, हीच मोठी इच्छा. साखरपेडीची पुण्या-मुंबईकडची सारी रोजगारी मडळी दर वर्षी न चुकतां यात्रेला येतात. कोणी 'शीक' रपोट देतो, कोणी तार मागवतो, कोणी नुसतीच दांडी मागतो, पण कोणताहि गांववाला या नऊ दिवसात गावीं आल्याशिवाय खास राहात नाही. अगदीं कांहीं नाही, तर निदान पहाटेचा रथ चुकू नये

या करतां सर्वांची घडपड चालूं असते. हल्लींच्या अराजक युगांत श्रद्धेचे जुने विषय मागं पडले न् त्यांची जागा अजून भरून निघायची आहे. अशा या युगांत नास्तिकालासुद्धां हेवा वाटावा असा सोहळा यात्रेच्या नऊ दिवसांत आमच्याकडे असतो. साखरपेंडीला कांहीं वल्ली अशा आहेत—जरा कांहीं निघालं कीं देवार्शी येऊन ठेपतात न् त्याच्या अस्तित्वाचा पुरावा मागूं लागतात. देव म्हणजे लाडू—चिवडयासारखं कांहीं नव्हे तर त्याचा पुरावा त्याच्या घशांत कोंत्रायचा ! पण हेच लोक चैत्री यात्रा मात्र कधीं टाळीत नाहीत ! साखरपेंडीवरच्या त्यांच्या प्रेमाचं हें केवळ प्रतीक असावं. कांहीं असो, या नऊ दिवसांत साखरपेंडी फुलून जाते, एवढं खरं. संबंध वर्षांत ज्यांचे चेहरे पहायला मिळायचे नाहीत, ते पावसाळी छत्रीसारखे गांवांत एकदम उगवतात.

“ शिरण्या—रांडूच्या किती उंच झालास एका वर्षांत ! ” असले उद्गार ऐकण्याची पाळी कित्येकांवर येते.

साखरपेंडीचे गांवकरी देवीच्या यात्रेविषयी एवढे दक्ष असतात, यांत फारसं नवल नाही. देवीच्या यात्रेचा महिमाच तसा आहे. आमच्या तेथल्या वीस मैलांच्या बंदरपट्ट्यांत वरपेंडी, धोपडपेंडी, गूळपेंडी न् साखरपेंडी या चार ठिकाणीं दुर्गादेवीचं वास्तव्य आहे; न् या चार देवस्थानाचे घनिष्ठ संबंध ग्रामस्थापनेपासूनचे आहेत. प्रत्येक गावाला बाकीच्या तीन गांवांतल्या देवीच्या उत्सवांत मानाची नारळाची जोडी असते. हा मान देण्यांत नुसती क्रमांकानं जरी चूक झाली, तरी वादळ निर्माण होतं. तें शमवायला चारी गांवांची गांवकी भरवायची वेळ येते न् गांवकीतून इतर कांहीं निष्पन्न झालं नाही तर मारामारी खास बाहेर पडते ! या करितांच हें काम नव्या माणसाकडे कबीहि सोपविलं जात नाही. चारी गांवांचा संस्थापक एकच महापुरुष होता, अशी आख्यायिका आहे. महापुरुषानं अंतर्कालीं सावित्रीच्या डोहांत समाधि घेतली न् तिथंच तो आतां कायमचं वास्तव्य करून आहे. सान्या भाविकांचा हा विश्वास आहे. यामुळं या ग्रामचतुर्घांत साखरपेंडीचं

माहात्म्य तीर्थक्षेत्रासारखं होऊन बसलं आहे. ही आख्यायिका खरी असावी. कारण चारी गावांतले उत्सव अगदी एका नमुन्याचे आहेत.

महापुरुषाच्या धोरणी दृष्टीचे अनेक प्रकार आम्हांला आजही पाह्यला मिळतात. उत्सवांतली नुसती मानाची गोष्ट व्या—जरा बारकाईनं पाहिलं कीं कौतुक वाटतं या साऱ्या प्रकाराचं. उत्सवाचा मंडप घालण्याचा मान कुणबी मंडळीचा आहे. महादू बटावळ्यासारखा दारुड्या सुद्धां शुचिर्भूत स्थितींत मंडप उभारायला येतो ! मंडपाचं छत बांधायचा मान परटाकडे. देवीचे दागिने चकचकीत करण्याचा मान सोनार मंडळीचा. बाहेरच्या माणसानं देवीच्या मुकुटाला सोनेरी मुलामा करून देतो म्हणून तरी चालायचं नाही. वेडंवाकडं कसं कां होईना—साखरपेंडीच्या सोनारांकडूनच हें काम झालं पाहिजे. उत्सवाच्या नऊ दिवसांत पहारा करण्याचा मान कोळीवाड्याकडे आहे. काश्या कोळी या नऊ दिवसांत नुसता नाचत असतो. या साऱ्यावर कळस म्हणजे उत्सवाच्या दिवसांत देवळात लागणारं तेल पुरवण्याचा मान अब्दुलमियां तेल्याकडे आहे. हा मान त्याच्या घरांत पिढ्यान् पिढ्या चालत आलेला आहे. या सर्व मानांचा राजा ' सरमान ' हा नवव्या दिवशीं पहाटे रथ उचलायच्या अगोदर दिला जातो. सगळ्या मानकऱ्यांत ज्याचं काम उत्कृष्ट झालं असेल, त्याला दुर्गादेवीच्या पाया लगतची नारळाची जोडी खास मान म्हणून देण्यांत येते. या मानाच्या निर्णयाबद्दल पुढं मतभेद होऊन मारामारीपर्यंत प्रकरण येऊं लागलं— त्यामुळ आतां हा मान आळीपाळीनं सर्वांना देण्यांत येतो. केवढं धोरण महापुरुषाचं ! आम्ही त्याला हरताळ फासला, ही गोष्ट वेगळी. व्यक्तीचा मानविंदू जागृत करून संबंध गांवाचं ऐक्य साधणारा हा पुरुष किती थोर न धोरणी असला पाहिजे ! प्रत्येक जमात आपल्या मानाला प्रसंगीं रक्ताचं मोल देऊन जपते. कांहीं वेळां या मानांतून अक्षरशः मारामारीचे प्रसंग उद्भवतात. अर्थांत असे प्रसंग क्वचितच. पुजारी लोकांकडे हें उत्सवाचं काम असतं न पिढ्या न पिढ्या तें ते करीत आलेले आहेत.

त्यामुळं असली चूक सहसा होत नाही. झालीच, तर अशा प्रसंगी तोंडी माफीपासून साष्टांग नमस्कारापर्यंत वाटेल ते करायला पुजारी मंडळी तयार असतात.

रथाच्या भाईवरून ब्राह्मणमंडळींत होणारी मारामारी मात्र पुजारी लोकांना कधीच थांबवतां आली नाही. रथाच्या चार भाईना चार गांवांचे मान असतात. घोपडपेंडी—साखरपेंडी मागच्या भाईला न गूळपेंडी, वरपेंडी पुढच्या भाईला—ही रथाची खेचाखेच आमच्या पट्ट्यात फार प्रसिद्ध आहे. चारी गांवचे तगडे तरुण हिरीरीनं ‘रथाला’ हजर असतात. रातोरात दहा दहा मैल अंतर तुडवून घापा टाकीत रथ उचलायच्या वेळेला हजर राहणारे वेडे तरुण पहायला मिळतात. आपल्या शक्तीचा कस लावायला दोन्ही बाजूकडची तरुण मंडळी दंड ठोकून उभी राहातात. रात्रीपासून गप्पा उठायला सुगवात होते—

“ यंदा गूळपेंडीची मंडळी जोरांत आहे. सद्या वर्तक न धाड्या मेहेंदळा मुद्दाम आले आहेत मुबईहून ! ”

सद्या न धाड्या खरोखरच रीस होते.

पहाटे साडेपांचाला रथ उचलायची वेळ झाली म्हणजे तिथल्या अफाट जनसमुदायात उत्साहाची पौर्णिमा निर्माण होते.

— कथा अजून सगळ्याची आहे. पण ते पाहा एकेक जवान मंडप सोडून चालले. देवीच्या तळ्याशीं गूळपेंडीचे जवान एकात्र जमले आहेत. घोट्या घेतल्यामुळे काहींचे डोळे तांबूस दिसत आहेत. डोक्याला घट्ट टापशी न कपाळाला गुलाल फासलेला, अशा थाटांत ते मज्जा झाले आहेत.

कथा संपली ! चौघडा सुरू झाला. सनईतून भैरवीचे गोड सूर बाहेर पडत आहेत. बाहेर सारी मंडळी “ भाई, भाई ” हा एकच बुभूः-कार करीत आहेत. चला, जरा पुढं चला. तळयाजवळच्या चौथऱ्याकडे चला. जरतारी वस्त्रांनी शृंगारलेला तो रथ पाहा. किटसन् लाईटच्या

प्रकाशांत त्याचा कळस लकाकत आहे. रथाच्या भाईना चारी गांवचे जवान उभे आहेत. चारी गावची शक्ती आज इथं एकत्रित झाली आहे.

पुजारी आला ! तो पाहा रथावर चढला, चाफ्याची फुलं तो लोकांवर उघळतो आहे. आरती सुरू झाली !

“ दुर्गे दुर्गत भारी तुजविण संसारी—अनाथ नाथे अंबे करुणा विस्तारी वारी वारी जन्म..... ”

सहस्र मुखांतून देवीची आरती बाहेर पडत आहे. आरती संपली !

“जगदं ब !” पाहातां काय ? तो पाहा ! दुर्गामातेचा रथ शेकडों समर्थ खाद्यावर डुलत आहे. फार हलतोय रथ. पुजारी आपलं स्थान मोठ्या मुळिकलीनं टिकवून आहे. विलक्षण गेटारेट चालू आहे. रथ जागव्या जागी उभा आहे ! पाच मिनिटं झाली !

“ भाई—भाई ! ” एकच ध्वनि तेथल्या असंख्य मुखांतून बाहेर पडत आहे. रथ हलला ! चालला !! पुढं चालला ! शाबास साखरपेंडी ! आतां साखरपेंडी ऐकत नाही. रथ सारखा पुढं चालला आहे. मारुतीच देऊळ आतां फक्त पंचवीस पावलं आहे. रथ तिथं गेला कीं संपलं —

पण आतां सामना संपलेला दिसतो. प्रकरण चिडणार ! गूळगेडीचे लोक मारुतीचं देऊळ सोडून डाव्या बाजूला वळत आहेत. नियमाचा हा भंग आहे. साखरपेंडीच्या बघ्याकडून कुजबुज चालू आहे.

मारामारी ! होय, मारामारी ! सद्या वर्तकनं रघुदादांच्या कानशिलांत भडकवली ! रघुदादांच्या कानशिलात ? साखरपेंडीचा हा अपमान आहे.

सोडली ! रघुदादांनीं भाई सोडली ! ते पाहा—त्यांचा आवेश पाहा. आतां दाखवा आवरून या वाघाला. सद्याला रघुदादांनीं खालीं घातलं !

नू दुसऱ्या दिवशीं सारी साखरपेंडी रघुदादांचे पराक्रम वर्णन करीत असायची ! साखरपेंडीच्या सामर्थ्याचं, निमडेपणाचं प्रतीक म्हणून माझ्याकडे आज मितीला बोट दाखविलं जातं.

यात्रेचं वर्णन लांबलं किती पहा; पण हा विषयच असा आहे—एकदां निघाला कीं आम्ही बेहोष होतो. सांगायचं तात्पर्य काय, लहानपणापासून मी फार तगडा मुलगा. पण कितीहि आडदांड झालों तरी पंतोजीपुढं काय चालणार ? अभ्यासाची सदा वाताहात, त्यामुळं फटके खाणं अंगवळणीं पडलं होतं. पण फटके खातांनासुद्धां माझी दृष्टी सर्व मुलांवर कावळ्यासारखी असे. माझ्यासारख्या मुर्दाड पोगाला फटके परस्पर पोंचते झाले, तर कोणाला नको होते ? पंतोजीकडून होत असलेली माझी शोभा पाहून बहुतेक पोरं निहायत खूष असायचीं. पण अशा प्रसर्गी जर का कोणाच्या तोंडावर आनंदाचं हास्य दिसलं तर,—तर काय ? कोणाची छातीच नव्हती हंस्याची. पोरं खूष व्हायचीं ‘ रघ्याला ’ शिक्षा झाली म्हणजे. पण माझी धिंड चालूं असतांना सारा वर्ग लटके आंबट चेहरे करून असायचा.

अशीच एक वेळ-सोमवार होता तो. सोमवार माझा नेहमींचाच घातवार. आणि तशांत दादूमियाच्या जत्रेनंतरचा तो दिवस होता. सारा शनिवार-रविवार जत्रेत घालविला होता. पोक्षे मास्तरांनीं अभ्यास सपाटून दिला होता, न त्यांतलं अक्षरहि मी केलं नव्हतं. शाळेंत गेलों. अभ्यास न करणारीं कुळं मास्तरांना ठाऊक होती. ठराविक दाणे ते उचलीत. डावा कान उजव्या हातानं धरून दर शब्दाला पीळ भरीत ते सुरवात करायचे,—

“ बोल—अभ्यास कां झाला नाही ? पुस्ती दाखव—गणित दाखव—हें दाखव—तें दाखव.....”

या दाखवादाखवीच्या धकाधकींत शेवटीं चौदावं रत्न बघण्याची वेळ येई ! आणि पोक्षे मास्तर ते ! पोराना बडवायची संधी मिळाली, म्हणजे त्यांच्या तोंडाला नुसतं पाणी सुटे. माझ्या सारखं कूळ भेटल्यावर तर पहायलाच नको. मुंबईच्या रस्त्यावर लोक खिसेकापूला पकडतात न मग फटके कुठं, किती, कसे न कुणी मारावेत, याला घरबंध नसतो.

कोणीही यावं-न् ठोसा मारून चालूं लागावं ! ~~या~~ जवळ जवळ तसंच होई. प्रकृतीनं आडदांड, त्यामुळं पोक्षे मास्तरांचा कोणताहि ठोसा फारसा गाजावाजा न होतां पावता करून घेण्याचं सामर्थ्य शरीरांत होतं. मग काय ?—पोक्षे मास्तर मारताहेत न् आम्हीं मार खाताहोत !—तर तो सोमवार होता. पोक्ष्यांना माहित होतं, रघ्या बेंद्रेचा अभ्यास—आज पूज्य असणार. वर्ग सुद्धं झाल्याबरोबर त्यांनी आमच्यावर हल्ला सुरू केला, पण मी सुद्धां आज निश्चय केला होता—वाटेल ती थाप मारायची पण मार खायचा नाही. रविवारी रात्री अंथरुणांत पडल्या पडल्या मला पोक्षे मास्तर दिसत होते. वास्तविक झोंपेचं न् माझं एवढं सख्य होतं—पांच मिनिटांवर मला कधी तिची आराधना करावी लागली नाही; न् एकदां तिच्या स्वाधीन जीव केला कीं सहा वाजेपर्यंत मी नी मुडदा एकाच किंमतीचे असतो. पण आज कांहीं केल्या झोप येईना. उद्यां काय केलं, म्हणजे पोक्षे मास्तरांच्या तावडींतून सुटका होईल याच एका गोष्टीचा विचार मी करीत होतो. पुष्कळ कल्पना सुचत पण त्या बहुतेक वापरलेल्या होत्या ! कोणतीच कल्पना रुचेना न् झोंप कांहीं येईना. शेवटीं सुचली एकदांची थाप. नामी होती ! अजब होती ! माझ्या कल्पनाशक्तीचं कौतुक करीत झोपी गेलों. दुसरा दिवस उजाडला. नित्याप्रमाणे वर्गांत गेलों. महाद्या, सद्या, गण्या सारे अभ्यास करून गेले होते. मी पण निष्काळजी होतो. प्रार्थना संपली. वर्ग सुरू झाला.

“बेंद्रे !” आवाज कठोर पण परिचयाचा होता. वर्गांत कोणालाच त्याचं कांहीं वाटलं नाही. मला वाटायचं; पण मी रडका, तिकोनी चेहरा करून उभा राहिलों.

“शुद्धलेखन पाहूं दे, बेंद्रे—”

“काढलं नाही मास्तर—मी कांहींच अभ्यास केला नाही.”

“कधी केला आहेस तर आज सांगायचं आहे समारंभानं ?”

“करणार होतो

“ मग कुठं घोडं ? ” अग्रं

मी मुसमुसून रडूं लागलों ! वळवळणारी पोंक्ष्यांची छडी मागें झाली. आवाज खाली आला. जागा सुटली. पोंक्षे चालूं लागले. अगदीं माझ्याजवळ आले. ज्या हातानं माझ्या शरीरावर छडीचे फटके पडायचे, तोच हात माझ्या पाठीवर आला.

“ काय झालं बेंद्रे ? ” गोड आवाजांत पोंक्ष्यांनीं मला विचारलं.

“ माझी आत्या वारली मास्तर ! ” न् मी पुन्हां रडूं लागलों. माझ्या रडण्याचा मास्तरांवर काय परिणाम होतो आहे, तें मी चोरून पाहात होतो पडिलं पाऊल बरोबर पडलं हात; पण पुन्हां मी जें भोकाड पसरलं, तें बहुधा जरुपेक्षा अधिक झालं असावं ! पोंक्ष थोडेफार संशयग्रस्त झाले. साखरेपेडी शहरवजा गाव झाल, तरी ब्राह्मणवाडीतलं मर्तिक त्यांना न कळणं जरा चमत्कारिकच होतं. त्यांना बातमी विश्वास ठेवण्यालायक वाटेना—पण पोरग तर चांगलं रडतंय ! मी काहीं फारसा अब्रुदार विद्यार्थी नव्हतो या बातमीवर विश्वास ठेवण्याअगोदर पोंक्ष्यांनीं उलट तपासणीला सुरवात केली.

“ काय झालं तुझ्या आत्याला ! ”

“ तापानं मेली. ”

“ केव्हा— ? ”

“ काल. ”

“ काल म्हणजे केव्हा ? सकाळीं ? दुपारीं ? संध्याकाळीं ? ” मास्तराचा आवाज चढत होता. मला स्पष्ट दिसत होत—त्याची पहिली सहानुभूती आतां राहिली नव्हती. ते पुन्हा चढ्या आवाजांत बोलू लागले होते

“ सकाळीं— ” मी उत्तर दिल.

आमची मर्तिकं मुसलमान न् कोळीवाडा यांच्या मधून—मसण बिदीतून जातात. आणि निम्यापेक्षा अधिक मुलं मुसलमान—कोळी होती. पोंक्ष्यांनीं मुलांना एकदम प्रश्न केला—

“ मुलांनो, काल मसणबिदीतून ब्राह्मणाचं मर्तिक मेलं होतं कां ? ”

“मास्तर, मर्तिकच गेलं नाहीं काल!” सारीं पोरं एकदम ओरडली. मी रडण्याच्या ॲक्टिंगमध्ये दंग होतो—त्यामुळं गुद्दे दाखवून पोराना दमहि देतां येईना. मी मनांत म्हटलं होतं—

“मेलेली आत्या, पुन्हां एकवार तिला मारलं म्हणून काय बिघडतंय?”

माझी ही तटबंदी जवळ जवळ एकाच घावांत टांसळली होती. माझा तिकोनी, रडका चेहरा तसाच ठेवून पुढं काय काय होतं, तें पाहण्या-पलीकडे गत्यंतर नव्हतं. माझ्या घाताला कारण झालेल्या त्या पोराना एकच अपवाद होता— कादर अब्दुलमियां तेली.

आजवर माझ्या लक्षांत कधीं न आलेला विद्यार्थी होता तो. वास्तविक कादर न् मी बिगरपासून एका वर्गांत होतो. कादर फार तीक्ष्ण बुद्धीचा, पोंक्षे मास्तरांचा सर्वांत आवडता विद्यार्थी होता. नमुनेदार मोडी बाळबोध अक्षरं मी पुष्कळ पाहिलीं आहेत. खुद्द माझी दोन्ही अक्षरं चांगलीं आहेत. पण कादरचं अक्षर म्हणजे किता होता. अक्षराचा डौल न् वळण— पोंक्षे मास्तर डोक्यावर घेऊन नाचायचे त्याच्या अक्षराला. न् तें अगदी योग्य होतं. हुषार, मास्तरांचा आवडता विद्यार्थी म्हटलं म्हणजे साहाजिकच इतर विद्यार्थ्यांना हा विद्यार्थी आपला दोस्त असावा असं वाटतं. कादर-बद्दल अशा तऱ्हेची भावना मला कधींच वाटली नाही. लहानपणापासून मी मानी. “असेल कादर हुषार—मला काय त्याचं?” ही माझी वृत्ती होती. शिवाय तो ‘अ’ वर्गीय—मी ‘ढ’ वर्गीय. माझ्या विरुद्ध उभाराहात असलेला पुरावा कादर बसून राहिल्यामुळं बारगळत होता. माझ्या विरुद्ध चालविलेली तपासणी पोंक्षे मास्तरांनीं तशीच टाकली. “आत्या मेली” या गोष्टीवर त्यांचा विश्वास बसत नव्हता. पण मरणाच्या बातमीवर त्यांना अधिक चिकित्सा नको असावी. त्यांनीं एक चिट्ठी खरडली आणि अण्णांना देण्याकरितां कादरजवळ दिली. मघल्या सुट्टींत त्यांनीं कादराला आमच्याकडे पाठवलं मुद्दां!

कादरनं चिड्डी घेतली. त्याला काय वाटलं न कळे—त्यानं असं कांहीं तोंड केलं. कोणाच्याहि अध्यांत मध्यांत न पडणारा तो होता. त्यानं थट्टा-मस्करी केली तरी माफक—हंसला तरी माफक. एक अभ्यास सोडला तर सारंच माफक ! असलं हें अळणी आयुष्य या प्राण्याला कसं काय आवडतं ! मला नेहमी वाटे. पण या बाक्या क्षणाला हे सारे विचार मागं पडले. आशाळभुतासारखा त्याच्या हालचालीकडे मी पहात होतो. मोठ्या कष्टानें तो उठला. धोंगटी गळ्यांत अडकवून शाळेबाहेर पडला. यापूर्वी कादर माझ्या गांवींहि नव्हता. तो पहिल्या नंबरला तर मी शेवटच्या दोन तीन मुलांत कुठं तरी. कादर अत्यंत शांत—मी एक नंबरचा टवाळखोर. पौक्ष्यांची पाठ वळताच त्यांना वेडावण्याकरिता एकादी वेडीवाकडी उडी मी मारली नाही, तर रध्या बेंद्रा कसला ! कादर मुसलमान न शोभण्याइतका मवाळ होता; मी ‘ हिंदु ’ न शोभण्याइतका पुंड होतो ! अनेक दृष्टीनं विषम जगांत वावरणारे आम्ही दोन जीव—भवितव्यतेत कांहींहि असलं, तरी त्या दिवसापर्यंत तरी त्याचा माझा तोंडओळखीपेक्षा अधिक संबंध नव्हता. नाही म्हणायला प्रार्थनेच्या वेळीं कादर इतर मुसलमान पोरान्प्रमाणें हात जोडीत नसे, हें मी पाहिलं होतं. पण त्याची चिकित्सा माझ्याकडून होण्याचं कारण नव्हतं. भर प्रार्थनेत शेजारच्या मुलाला पायानं टंवसणारा प्राणी मी ! प्रार्थनेच्या वेळीं निश्चल उभा नाही, म्हणून फटके सुद्धा खाल्ले होते पौक्ष्यांकडून. तेव्हां असली वल्ली दुसरा हात कां जोडीत नाही याची चिकित्सा ती काय करणार, एकूण काय, यापूर्वी कादरचा—माझा संबंध आला नव्हता.

नू आला तो या परिस्थितीत ! एवढा मानी मनाचा मी; पण आजच्या अजोड परिस्थितीत साफ नरम पडलों होतो. आजवरच्या आयुष्यांत बेदरकारपणें वागत आलों. वेळेस वाटेल तेवढा मार खात होतो, पण भीति, काळजी यांनीं माझ्या जीवनांत आजवर प्रवेश केला नव्हता.

आज तो दिवस उजाडला होता. या बिकट परिस्थितीत काय करणं शक्य आहे, याचा विचार करीत होतो.

तो सारा दिवस वर्गात कसा गेला, मला कळलं नाही. मधली सुटी झाली. शाळेच्या पिछाडीला पिण्याचा डोंगर. तेथल्या एका झाडावर सारी दुपारची रजा काढली. दुपारची रजा शांततेत घालवली, असा माझ्या आयुष्यांत तो पहिलाच दिवस असावा. कादरजवळ दिलेल्या चिड्डीत काय असेल ? अण्णांना ही चिठी मिळाल्यावर ? अण्णांची ती उग्र मूर्ति माझ्या-समोर उभी राहिली न् थरकांप झाला माझा. अण्णा मारायला फारसे निघत नसत. पण एकदां कां सुरवात झाली की पोक्षे मास्तरांचे चार एकत्र मार अण्णांच्या माराचा केवळ ' म. सा. वि. ' ठरता.

आंब्याच्या ढोलीत बसून माझे विचार चातू होते. माझा हात भुंवईकडे गेला. भुंवईवरची ती खोक आतां जन्माची घन होऊन बसली आहे. गेल्या वर्षी पुरुषसूक्ताची संथा अण्णांकडून आम्ही घेत होतो. एका स्वरांत माझ्या-कडून सारखी चूक होत होती. अण्णांनीं दोनदा ऐकून घेतलं--समजावून दिलं. शेवटी खवळले. दशग्रंथी ब्राह्मणाच्या पोराची ती चूक त्यांच्या दृष्टीनं सर्वथैव अक्षम्य होती. अण्णा हडप्याशीं बसले होते. पाणी पिण्याची पचपात्री हातीं लागली ती एवढ्या तडाख्यानं त्यांनीं माझ्याकडे फेकून मारली--माझ्या बाजूला संथा घेणारे किश्या नी परांजण्यांचा बग्या ताडकन् उड्या मारून बाहेर पडले. माझ्या भुंवईला खोक केव्हां पडली न् लालभडक रक्त केव्हां ओसंडून वाहूं लागलं, मला कळलं नाही. पोटावरून खाली उष्ण रक्ताचे ओघळ सांडत होते. तें दृश्य भयानक होतं. मी स्वतः मला किती लागलंय यापेक्षा आणखी किती लागणार याच चिंतेंत होतो. विन्यानं ओलं फडकं रक्त पुसायला आणून दिलं.

“ शिंचो ! बाजूला व्हा ! ” अण्णा कडाडले. वावटळीत सांपडलेलं कोंकरूं मिळेल त्याचा आधार घेतं. विन्यानं ओटीवर उडी मारली. लेकरानं आईला बिलगावं, त्याप्रमाणें त्यानं खांब्याचा आधार घेतला. भेदरलेल्या

नजरेनं तो अण्णांकडे पाहात होता. रघूला आणखी मार बसणार अशी त्याला सारखी भीति वाटत होती. ती भीति त्याच्या डोळ्यांतून मूर्तिमंत ओसंडत होती. टकमक-टकमक करणारे त्यांचे ते हवलाळे डोळे—

मी आंब्याच्या ढोलीत आहे, याचा मला क्षणभर विसर पडला. खाली पटांगणांत हसन-अबदुल्ला गुद्दागुद्दीवर आले होते. इतर कोणत्याहि वेळी या गुद्दागुद्दीत मी सामील झालो असतो. संबंध असो वा नसो-गुद्दागुद्दी, मारामारी हे प्रांतच खास माझे होते. किमान मारामारी मिटवण्याच्या मिषानं तरी असल्या धमालीत माझा प्रवेश व्हायलाच पाहिजे. आज मला हे गोड दृश्य दिसत होतं न नव्हतंही. हसन-अबदुल्ला यांच्याकडे एक-वार मी पाहिलं न दुसऱ्या क्षणी त्यांना विसरलो.

त्या साऱ्या पटांगणांत, पिऱ्याच्या डोंगरांत, पिऱ्याच्या डोंगराला डौलदार वळण घेऊन जाणारी सावित्रीमाई-प्रत्येक ठिकाणी मला एकच व्यक्ती दिसत होती. उग्रमूर्ती अण्णा ! एकच प्रश्न मला भेडसावीत होता. आतां पुढें काय ? ठाण् ठाण्-ठाण् ठाण्-ठाण् ठाण्-

मधली सुट्टी संपून शाळेची घंटा चालली होती. खिन्न मनानं ढोलीतून खाली उडी टाकली. जड पावलांनीं शाळेंत गेलों. संबंध दुपारची वेळ कशी घालवली असेल, माझं मला माहीत. कादरची, चिंटीची आठवण झाली की घस् व्हायचं छातींत. माझ्या आजवरच्या आयुष्यांत भीति हा शब्द इतक्या तीव्रतेनं मला कधीं जाणवला नव्हता. माराची भीति नव्हती असं नव्हे; पण वेळेला दणके खावेत अन् विसरून जावं, असं होतं. आजचा प्रसंग मोठा बांका होता. ठाण्-ठाण्-ठाण्-ठाण्...

शाळेची संध्याकाळची घंटा चालू होती. कादर केव्हांच गेला होता. अण्णांना चिंटी मिळाली असेल. आतां घरीं जायचं न जी काय शोभा होईल, ती करून घ्यायची. बसेल तो मार खायचा. मारापेक्षांसुद्धां मला बेअरूची भीति अधिक वाटत होती. मला घाडकन् आठवण झाली-- आमची काशीत्या गेल्या वर्षी मेली, हें खरं-पण सुंदरात्या ! मी विचार

केला होता,—मेलेली आल्या, तिला पुन्हां मारलं म्हणून काय विषडतंय ? पण आतां सारं चित्र स्पष्ट होऊं लागलं. आल्या म्हणजे माझ्या मनानं काशीत्या—पण हें कुणीं मानील का ? जो तो मला शिव्या देऊं लागेल— ” “ रांडेच्या, सुंदरात्याला मारायला कां निघालास ? ” अण्णांना काय वाटेल ? खुद्द सुंदरात्या ! काय वाटेल तिला ?

आल्या, आल्या—तुला उद्देशून मी नाहीं बोललों हें. कसं पटवून देऊं या लोकांना ? असलं अभद्र तुझ्याबद्दल कसं बोलेल मी ? माझ्या जीवनात तुझं स्थान अनन्य आहे, हें मी कसं विसरेन ?

खरोखरच आल्याचं माझ्या जीवनांतलं स्थान अनन्य होतं. माझ्या सुदैवानं परमेश्वरानं तिला भरपूर आयुष्य दिलं. खडतर संकटांच्या प्रसंगीं ती अजूनहि माझं डोकं वात्सल्यानं मांडीवर घेते ! “ ये बाळ, किती दमतोस रे ” ! आल्याचे हे शब्द ! बरस ! सारं विश्व एका पारड्यांत टाकलं तरी दुसऱ्या पारड्यांतील आल्याचे हे शब्द खालीं जातील. प्रेमाचा महिमा अगाध असतो यांत संशय नाही.

इतकी दुर्दैवी अन् इतकी प्रेमळ स्त्री माझ्या पाहाण्यांत नाही. “ हिंदु स्त्री म्हणजे त्याग आणि प्रेम याचं प्रतीक असतं ” असं गांधी-जींनीं कुठं तरी म्हटलेंलं आहे. कस्तुरबांना उद्देशून महात्माजी वाणी असं वदली. आल्याच्या जीवनाकडे पाहिलं कीं महात्माजींचे हे शब्द मला आठवतात. अकराव्या वर्षी ती मागं आली आणि तेव्हांपासून अण्णांच्या आश्रयाला राहिली. मूर्तिमंत प्रेम तिच्या रूपानं आमच्या घरांत वावरत होतं. भावावर ब्रहिणीनं कसं प्रेम करावं तें आमच्या आल्यानं साखरपेडीला दाखवून दिलं. अंगांत ताकद होती तोंवर ती मोठमोठ्या कार्यांतून स्वयंपाक करायला जायची. सुईणीचं काम करायला जायची. अशा प्रसंगीं तिला लुगडं मिळेल. ती गतघवा होती. वर्षांतून दोन लुगड्यापेक्षां अधिक लुगडीं वापरणं त्या साध्वीच्या दृष्टीनं वैधव्यधर्माला सोडून होतं ! “ लुगडं सवाणीचं द्या हो ” ती सांगे.

आपल्या गरीब भावाच्या ओढघस्तीच्या संसाराला आपल्यापरीनं हातभार लावण यांतच तिच्या जीवनाची इतिकर्तव्यता होती. स्वतःची सोय-गैरसोय यांना तिच्या जीवनांत मज्जाव होता. अण्णा मला भावनाशून्य वाटत पण आत्याबद्दल बोलतांना त्यांचे डोळे डबडबलेले मी पाहिले आहेत. एवढं होतं तरी त्यांचं परस्परांचं प्रेम अखेगपावेतों अबोल राहिलं. प्रदर्शनाची गरज फक्त नखऱ्याला भासते हेंच खरं. आत्याच्या सल्याशिवाय आमच्या घरांतील कोणताहि व्यवहार होत नसे एवढंच आम्हांला पाहायला मिळालं. आम्हां भावंडावर तिनें पोटच्या गोळ्यासारखं प्रेम केलं. विधात्यानं तिच्या वात्सल्याला वाव दिला नाही. आम्हांला कुरवाळून तिनें आपलं समाधान करून घेतलं. आम्ही सारीं भावंडं तिच्या मांडीवर लहानाची मोठीं झालों. आई कामाच्या रगाड्याखालीं असावयाची. बिचारीला आमचं कौतुक करायलासुद्धा फुरसत मिळत नसे. अशा वेळीं आम्हांला प्रेमाची सांवली आत्याच्या पदराखालीं मिळे. दादूमियाच्या जत्रेला जायला निघालों कीं कवाडीपर्यंत गेलों असलों, तरी तेथून हांक मारून बोलावील—

“ रघ्या—”

“ काय आत्या—” मी धांवत कवाडीपासून परत फिरायचों.

“ पैसे आहेत का ? ” किती हळू विचारी. अण्णांना नाहीं कळतां कामा ! आणि कडोसरीचा एक आणा काढून देई. आत्याची कमाई ती काय-न् त्यांतलाच एकेक आणा ती आम्हांला द्यायची. निर्झरासारख्या या प्रेमप्रवाहाची माधुरी प्रत्यक्ष अनुभविल्याशिवाय नाहीं कळणार. अण्णा चोप देत असतांना त्यांच्या क्रोधाला न जुमानतां आम्हांला हिसकून घेऊन ती पोटाशीं घेई. आम्हां भावंडांत अण्णांच्या हातचा मार भाड्याइतका कोणीच खाल्ला नाही. कोपिष्ट बापाच्या पहिल्या मुलाच्या कपाळीं हेंच लिहिलेलं असतं. पुढे उतारवयामुळं म्हणा किंवा आणखी कशामुळं म्हणा, पण या क्रोधाची घार कमी होत जाते; न् शेवटी सर्वोत लहान मूल तर बापाच्या शेंडी-मिशांशीं विनधोक खेळू शकतं ! अण्णांच्या क्रोधाचा लोप इतका

कधीच झाला नाही, तरी मार खाऊन वळ उठलेल्या पाठीवर सुंदरांच्याचा प्रेमळ हात फिरवून घेण्याचं भाग्य मात्र माझ्याशिवाय दुसऱ्या कुणाच्याच वाट्यास आल नाही.

कुणी मान कापायला निघाला, तरीसुद्धा सुंदरांच्याची निंदा माझ्या तोंडून व्हायची नाही. मग पोंक्षे मास्तरांचा मार चुकवायला आल्या— तुझ्याबद्दल असं भलतंच कस बोलेल? पण हें कुणी मानील कां? सारे मला फाडून खायला उठतील. छे, छे! मी अशी थाप मारायला नको होती—!

जड अंतःकरणानं मी शालेच्या पायऱ्या उतरत होतो. प्रत्येक पायरी-गणिक कादर-चिड्डी-घसका, असं चाललं होतं. डोकं बघिर! पाय जड. मी वाट चालत होतो; पण भानावर नव्हतो. मध्येच थांबं, मध्येच चालूं लागे. एकदां मनांत विचार आला—

“जास्तीत जास्त काय होईल? अण्णा बोलतील, शिव्या देतील, मारतील, डाग देतील. ठार तर नाहीं ना मारत? मग ही भीती कशाला पाहिजे?”

आणि शिथिल गात्रांना जोर आणण्याकरितां मी भराभर चालूं लागें. पण हा उसना दम दहा पावलंसुद्धां टिकेना. बापू जोश्याच्या हाटेला-वरून सरळ ब्राह्मणवाडींत जायचा आमचा रोजचा रस्ता सुटला. सावित्रीकडे केव्हां वळलों माझ्या लक्षांत आलं नाही.

सावित्रीमाई! साऱ्या साखरपेंडीची अक्षरशः माता होती ती. नारळीपौर्णिमेच्या दिवशीं सारा गांव तिच्या दर्शनाला लोटतो. माणसं आपली जात गोत, धर्म, दर्जा—सारं काहीं विसरतात. एकाच आदि-तत्त्वाचीं लेकरं म्हणून भेटतात—उस्मान खलाशी अस्सल हिंदुपद्धतीनं तिला नारळ अर्पण करतो. आतां त्याचा तो मानच होऊन बसला होता. सावित्रीच्या पुलावरून मी चाललों होतो.

साखरपेंडीचा सर्वोत रहदारीचा रस्ता आहे हा. मुंबई, कऱ्हाड, रत्नागिरी—साऱ्यांना सांघणाऱ्या मोटार सर्बिहसी याच पुलावरून पुढं होतात.

पूल उतरून खाली आलं, की मोटार युनियनची ऑफीस थाटलेली आहेत. सकाळ-संध्याकाळ सावित्रीजवळ अनेक मोटारी धुवायला येतात. पुलापासून शंभर पावलावर मुंजावाचा डोह आहे. डोहाच्या लगत गर्द हिरवी झाडी आहे. सावित्री या डोहांत घाडकन् उडी घेते न् महापुरुषांच्या घोंड्याला वळसा घेऊन आपला सागराचा रस्ता चालूं लागते. वळसा घेतल्यावर सावित्री झाडीआड दिसेनाशी होते. डोहाच्या मध्यावर महापुरुषानं-साखर-पेंडी गांव ज्यानं वसवलं त्या थोर पुरुषानं-समाधी घेतली, अन् आतां तो तिथंच वास्तव्य करून आहे. महापुरुषाचा घोंडा म्हणून ज्याला ओळखलं जातं तो एक अजस्र काळा फत्तर आहे. महापुरुष रात्रीं बारा वाजतां या उंच फत्तरावर उभा राहून त्याच्या प्रिय साखरपेंडीचं मनमुराद दर्शन घेतो, साखरपेंडीचं स्तोत्र गुणगुणतो, तिचीं सारीं लेकरं सुखांत रहावीत, म्हणून प्रार्थना करतो न् डोहांत पुन्हा लुप्त होतो. सावित्रीचं पवित्र स्नान जोंवर महापुरुषाला घडतं आहे, तोंवर आमच्या साखरपेंडीला कशाचंही भय नाही; ही पूर्वापार चालत आलेली समजूत आम्हां मुलांत फार प्रिय होती. पूल ओलांडतांना डोह आणि महापुरुष यांचे विचार आमच्या डोक्यांत आले नाहीत, असं कधीं झालं नाही. माझा तर ' महापुरुष ' हा एक आवडता श्रद्धाविषय होता. " काल रात्रीं महापुरुषाला डोहांत आघोळ करतांना मी पाहिलं " या चालीवर अनेक थापा आमच्या जगांत मी पिकवीत असं आणि पचवीत असं.

उभ्या गांवालाच सावित्रीचं कौतुक फार. सावित्री जियं समुद्राला मिळते, ती एक लहानशी खाडी आहे. खाडीपलीकडे गूळपेंडी गांव आहे. दोन गांवांतलं अंतर फक्त कांहीं यार्डांचं-सावित्रीच्या रुंदीएवढं आहे. साखरपेंडीच्या बाजूनं पलीकडे पाहिलं कीं हणें बंदराकडून डोंगराला वाकडातिकडा कापीत येणारा गूळपेंडीचा रस्ता स्पष्ट दिसतो. शांत वेळीं गूळपेंडीच्या बैलटळावर गवत खाणाऱ्या बैलांच्या गळ्यांतल्या घंट्यासुद्धां स्पष्ट ऐकायला येतात.

अशा आमच्या या गरीब वरुणकन्येवर उस्मानखालोखाल मी प्रेम केलं आहे. तिला पावसाळ्यांत येणारं पाणी—त्याच्या फुटाफुटांची नोंद माझ्याजवळ असे. हे रिपोर्ट देण्यांत आमच्या जगांत मी एक अधिकारी व्यक्ती होतो. मिटक्या मारीत ऐकणाऱ्या समवयस्क मुलांच्या कोंडाळ्यांत त्यामुळं मी भलताच भाव खाऊन असं !

पण हीच सावित्रीमाई आज माझ्या स्मरणांतहि नव्हती ! पूल ओलांडला. मोटारस्टॅंड मागं टाकला. बाजार गेला. मशीद गेली. मासळी बाजार आला तेव्हां मी जागा झालों ! घरीं पोचायचं म्हणजे अजून मैल-भर चालायचं होतं. मला जरा बरं वाटलं. अण्णांचा सारा प्रकोप मला प्राशन करायचा आहे, याची जाणीव पावलागणिक होत होती. लांबचा रस्ता काढून दिवेलगणीच्या सुमाराम घरीं जायचं ठरवलं मी. अशुभस्य कालहरणं !

मासळी बाजारांतून सरळ खालीं ब्राह्मणवाडींत जायचं मी सोडलं. मासळी बाजाराच्या तिठ्यावर आलों. पुढें काय ? तिठ्यावरून तीन रस्ते जात होते. एक सरळ ब्राह्मणवाडींत, दुसरा मुसलमान वाड्यांत, तिसरा मसणबिदीकडे.

मी एवढा बेडर मुलगा—पण मसणबीद म्हटलं म्हणजे मला सुद्धां भीति वाटे. तिठ्यावरून मसणबीद साधारण अर्धा मैल भरते. हे सारं अंतर सुतासारखं सरळ आहे. तिठ्यावरून मसणबिदीकडे पाहिलं कीं दर्याच्या फेंसाळणाऱ्या लाटा स्पष्ट दिसतात. गालबोट लहान मुलांना खुलून दिसतं. प्रमाणाचं असंच असतं थोडंसं. भयाणपणाचा भकासपणा वाढ-विण्याचं सामर्थ्य प्रमाणबद्धतेत फार असतं. खुद्द मसणबीद लांबीला फार नाही. साधारण पांच मिनिटं चालीची आहे. पण तें सारं अंतर विलक्षण रेंखीव आहे. एका बाजूला मुसलमानवाड्यांतलीं नारळीचीं झाडं—नू दुसऱ्या बाजूला कोळीवाड्यांतलीं नारळीचीं झाडं—यांमधून मसणबीद तीरा-सारखा मार्ग कापीत जाते ! आणि याच बिदींतून “नारायण ! नारायण !!”

करीत साखरपेंडीची सारीं प्रेतं स्मशानांत जातात ! बाहेरख्याली तपस्वी ब्राह्मणाची उपमा मसणबिदीला मी नेहमीं देत असतो.

पण माझ्या त्यावेळेच्या मनःस्थितींत मसणबिदीचं भय मला नव्हतं. मसणबिदींतून जावं असं एकदां वाटलं पण मसणबिदींतून घर म्हणजे फार तर अर्धा तास. इतक्या लवकर घरीं जायला मी साफ तयार नव्हतो. मुमल-मानवाड्यांतून सरळ खाडीकडे जायचं आणि बंदरावाटेनं देवीच्या मुळवसांतून गांवात यायचं, असा तासाभराचा कार्यक्रम मी मुकुर केला. तिष्ठयावरून उलटा फिरलो आणि सरळ मुमलमानवाड्याची वाट चालं लागलो. दादू-मियाचा पीर, शेरल्लीचं हाटेल मागें टाकून पुन्हा एकवार सावित्रीच्या बाजूनं चालूं लागलो. थोडंसं अंतर चाललो मात्र-विजेसारखी मला आठवण झाली-

कादर ! असाच खालीं चाललो म्हणजे ज्या मुळवसांतून बंदरावर जायचं, तो कादरचा मुळवस ! कादर आपल्याला भेटला तर ? तर काय ? कळेल कदाचित् अण्णा किती उखडले आहेत तें. कादरचं घर जवळ येऊ लागलं ! माझी मनःस्थिति ? मघां पाहिलेल्या कोळीवाड्यांतल्या ताज्या म्हावऱ्याची आठवण मला झाली.

शाळेंतून निघून बराच वेळ झाला होता. सूर्यनारायण मावळायला निघाला होता. थंडी पण पडूं लागली होती. बंदरावरून येणाऱ्या गार वाऱ्यानं याची मला जाणीव करून दिली खाडीवरून येतांना थंडीचा जोर वाढणार होता पण आज मी कशालाच जुमानायचं नाहीं, अस ठरवलं होतं.

एकेक पाऊल मी पुढं टाकीत होतो. एकीकडे मधूनच धस्स होई छातींत. अण्णा काय म्हणतील ? आई काय म्हणेल ? आत्याला काय वाटेल ? पुन्हां पुन्हां बसणारे हे धक्के मला आतां असह्य झाले होते. खिदळत जाणारं तें सावित्रीचं पाणी ! वाटलं की तिच्या प्रेमळ हृदयांत उडी घ्यावी न तडफडत्या मनाला शांत करावं.

चालत चालत मी वडाशीं आलों. महापुरुषानं आमचं गांव वसवलं, तेव्हां त्याची आठवण म्हणून हा वृक्ष त्यानं लावला होता. अडीचशें वर्षांचा तरी तो असावा. या कालांत चार घरांच्या खेड्यापासून दहा हजार वस्तीच्या गांवापर्यंत साखरपेंडी लहानाची मोठी झाली. आमच्या पट्ट्यात साखरपेंडी फार मोठं व्यापाराचं केंद्र आहे. काजू-सुपारी-नारळ-भात--आंबे-फणस यांचा व्यापार फार मोठ्या प्रमाणावर खुष्कीच्या न् जलमार्गानं चालतो. साखरपेंडीचं हे सारं वैभव ज्या थोरांच्या आशीर्वादानं वाढलं त्यांच्या मालिकेंत या जटाधारी वृद्ध वटवृक्षाचं स्थान आहे. वडाशीं आलों न् मला काय वाटलं कुणास टाऊक-वडाच्या चौथऱ्यावर उडी मारून तिथच बसलों. खाडीशीं जाऊन थंडीवारा खात घरीं जाणं काय, न् तेवढाच वेळ इथं काढणं काय, मला सारखच होतं. मी तिथं बसलों न् माझं लक्ष समोर गेलं. तिथून कादरचं घर स्पष्ट दिसत होतं !

कोंकणांतलं तें नमुनेदार घर होतं. पोफळी-माडाच्या उंच शेंड्यांनीं त्याची पार्श्वभूमि हिरवीगार दिसत होती. पोफळीची शिंपटं न् नारळीच्या पेंडी ठिपक्यासारख्या दिसत होत्या. डौलानं आपला पिसारा पसरून मोरानं बसावं, तसं तें घर तेथून दिसतं. माझ्या भावी आयुष्यांत रम्य, भेसूर आठवणींनीं हें घर भरून जायच होतं. आज माझ्या मनःचक्षूपुढं ते उभं राहिलं, म्हणजे एकाद्या क्रांतिकारकाच्या निवासस्थानामुळ भयानक विचार-मालिका सुरू व्हावी, तसं माझं होतं. खेडेगांवांल्या मध्यम स्थितीतल्या माणसाच तें घर होत. त्या घराच्या कोपरान् कोपऱ्यावर मी भावी आयुष्यांत प्रेम करणार होतो, काळ्या भिंती न् उन्हांनं कोळपलेल गवताचं छप्पर-वृद्ध भिल्ल खुरमांडी घालून बसावा तसं तें लांबून दिसे. घर पाहिलं न् एकदम मनांत विचार आला—

कादरला भेटावं ! कळेल तरी तानमान काय आहे तें. समजा, अण्णा त्याला भेटलेच नसले तर ? छे, छे हें कसं शक्य आहे ? दोन वाजता तो निघाला. फार तर अडीचला घरीं पोचला असेल. यावेळीं वामकुक्षी आटोपून

अण्णा हडप्याजवळ पोथी घेऊन बसले असतील ! समजा, तो माझ्या-कडे गेल्याच नसला तर ? त्यानं माझ्यावर एवढी मेहरबानी करायला कांहीं कारण नव्हतं—पण बुडत्याला काडीचा आधार म्हणतात. मी त्याच्या घरी जाण्याचा निश्चय केला न खाली उडी टाकली—

प्रत्येक पावलागणिक तें घर आतां माझ्याजवळ येत होतं. माझ्या मनाला मी पुन्हा विचारी—

“ विचारी मना, अण्णा चिठी वाचून जास्तीत जास्त काय करणार ? ठार तर नाहीना मारीत ? बस्स ! सोडून दे हा विषय. कादर—चिठी—घसका. हा काय प्रकार चालविला आहे ? ”

पण छे ! माणसाची सारी शक्ती आत्मविश्वासांतून निर्माण होत असते. कादरचं घर दिसू लागलं न माझ्या छातींतली घडपड कांहीं केल्या थांबेना.

एवढ्यात—

“ बेट्रे ! बेट्रे ! ” म्हणून मला हांका ऐकू आल्या. मी चमकून सभोवार पाहिलं. दूरवर शेताडीतून कोणीतरी माझ्याकडे पळत येत होतं. थोड्याच वेळांत मला दिसलं—

तो कादर होता ! कादर माझ्या समोर येऊन उभा राहिला. आमची दोघांची ती भेट ! आयुष्यांत कांहीं प्रसंग असे घडून जातात—दिसायला धुल्लक असतात. पण जन्मभर त्यांची आठवण आतांच घडले इतकी ताजी असते. माझ्या गतायुष्यातल्या क्षणांची उजळणी मनाशी करूं लागलों, म्हणजे आमची ती भेट जशीच्या तशी डोळ्यासमोर उभी राहाते. त्यावेळीं आम्हांला कल्पनाहि आली नाही—भवितव्यतें शक्तिमान प्रेम रज्जूनीं आम्हीं बांधले जाणार होतों. कल्पनाहि नव्हती कीं या प्रेमरज्जुवर ताण करणाऱ्या शक्ती आमच्या जीवनांत प्रवेश करायच्या होत्या. आमच्या पिछाडीला सावित्रीमाई खळखळत होती. वीस पावलांच्या अंतरावर वट वृक्षाची घीर गंभीर मूर्ति उभी होती. आमच्या पहिल्या भेटीचं तें ठिकाण

विलक्षण रम्य आहे यांत संशय नाही. प्रतिपदेचा निस्तेज चंद्रप्रकाश आतां पसरत होता. कादरनं जाकिटाच्या खिशांत हात घातला न् ती चिठी बाहेर काढली !

“ कुठं होतास बेंद्रे इतका वेळ ? बापूच्या हाटेलाशीं किती वेळ वाट पाहात होतो तुझी. म्हटलं आतां येशील, मग येशील. ही चिठी घे न् फाडून टाक. ”

काय बोलावं मला सुचेना. क्षणभर वाटलं कादरला कडकडून भेटावं. इतका वेळ चाललेली माझ्या मनाची तडकड शांत झाली. माझे डोळे पाणारले.

“ कुठं निघाला होतास कादर ? ”

“ बाजारांत चाललों होतो—तूं दिसलास म्हणून इकडे आलों. ”

“ चल, मी येतो तुझ्याबरोबर. ”

आम्ही दोघे बाजारची वाट चालूं लागलों.

“ पोझ्यांनीं चिठी दिली मला अन् असं ज्ञांय सांगू तुला. मी म्हणालों ही कुठली पिडा आली— ”

“ कादर—जन्मभर विसरणार नाहीं तुला. तुझं आश्चर्य वाटतंय मला. काय म्हणून तूं मेहेरबानी केलीस माझ्यावर ? ”

तुझा स्वभाव मला फार आवडतो. ”

“ कादर—दुसऱ्याला आवडावं असं माझ्यांत कांहीं आहे कां ? मुलुखाचा द्राड मुलगा मी. सदा मारामारी करायची— ”

“ तेंच—तेंच आवडतं मला. पण माझा स्वभाव तुला माहित आहे. मला बोलायला फार कमी हवं असतं. त्यामुळं माझ्याजवळ कुणी फारसं येत नाहीं बोलायला. लहानपणापासून तुझ्या गुंडगिरीचा हेवा वाटतो मला. ”

“ मला नव्हतं वाटलं असं—तुझ्यासारखा हुषार मुलगा— ”

“ हुषारी काय करायच्ये नुसती—बेंद्रे ? ”

“ मग तुला काय वाटतं—माझ्यासारखं गुंड असावं ? ”

“ हो ! मला तें साधलं नाही कधीं—पण तुझा गुंडस्वभाव मला आवडतो एवढं खरं — ”

“ तुझी हुषारी मला कधींच कशी आवडली नाही ? ”

“ मी लावीन तुला आवडायला—”

“ असं ? ”

“ होय ! ”

जीवास जीव देणाऱ्या दोन सुद्धदांची ती पहिली भेट होती. मागं टाकलेल्या सहजीवनाकडे आतां मी पाहूं लागलों म्हणजे आमच्या सुद्धद-जीवनाची ही नांदी नाट्यपूर्ण होती असं वाटतं.

“ कादर, त्या चिठीचं काय करणार आहेस ? ”

“ ही घे—” त्यान माझ्यादेखत त्या चिठीचे बारिकबारिक तुकडे केले.

“ आतां पोंक्ष्यांनीं विचारलं म्हणजे ? ”

“ तूं कांहीं काळजी करूं नको—चिठी हरवली त्याला मी काय करणार ? नवी चिठी ते देत नाहीत खास न् दिलीच तर मी पाहून घेईन, काय करायचं तें. तूं विषय काढून टाक डोक्यांतला. तें जाऊं दे—उद्यांपासून तूं येणार ना अभ्यासाला. ”

“ हो ! ”

“ बरं—मी जातों घरीं. आतां नाहीं बाजारांत जात. ”

लुप्त होणारी कादरची पाठमोरी आकृती पाहात मी उभा होतो.

घरीं निघालों तेव्हां मनावरचं केवढं ओझ कमी झालं होतं ! आयुष्यांत कांहीं उणीव आहे याची जाणीव मला एथवर कधीं झाली नव्हती. ज्याच्याजवळ आपलं सुखदुःख सांगतां येईल असं माणूस जवळ असणं याचं मोल काय—येथवर ठाऊक नव्हतं मला. आतां कळलं तें !

: ३ :

यानंतरचं माझं आयुष्य बदलत चाललं. सपाटीवरून चाललेल्या प्रवाहाला अकस्मात उतार लाभावा तसं झालं माझ्या आयुष्याचं. मी पुंड होतों तसाच राहिलों—आजमितीला तसाच आहे. प्रकृतीपुढं इलाज नाही माणसाचा. पण आयुष्याकडे गंभीरतेनं बघायला मला कादरनं शिकवलं. माझा अभ्यास सुधारूं लागला. अभ्यासांतील बारकावे कादरपासून मी शिकूं लागलों, आणि एकेकाळीं पोंक्षे मास्तरांनीं 'ढ' वर्गीत ढकलेला हा 'रध्या बेंद्रे' पांचवीची परीक्षा पास झाला तेव्हां त्यांच्या मनांत 'क' वर्गीपर्यंत गेला होता. यापुढचं माझं शालेय जीवन साऱ्या शिक्षकांचा एक चर्चेचा न विस्मयाचा विषय होऊन राहिला. अण्णा भटजींचा 'रध्या' सातवीत गेला तेव्हां त्यानं 'अ' वर्गीपर्यंत मजल मारली होती. आणि सातवी इयत्ता आला तेव्हां तर या साऱ्यावर कळस झाला ! कादरला प्रतिस्पर्धी विद्यार्थी फक्त एकच राहिला—

“ रघुनाथ अनंत बेंद्रे ! ”

यापुढील वर्षे दोन वर्षे माझ्या आयुष्यांत अनेक अर्थोनीं क्रांति-कारक ठरलीं. चांगला विद्यार्थी म्हणून शाळेंतील माझी कीर्ती आतां वादातीत झाली होती. खुद्द पोंक्षे मास्तरांनीं घरी येऊन अण्णांकडे माझी स्तुती केली होती. अण्णांनीं माझं कौतुक करायला हवं होतं—

—पण अण्णा हे जुन्या काळांतले तीर्थरूप होते. उभ्या जगानं मुलाचं कौतुक केलं तरी यांच्या तोंडाला सुरकुती नाही पडायची कधी ! हल्लींच्या काळातील 'फसफसणारं' प्रेम आणि दोन पिढ्या अगोदरचं

अबोल प्रेम यांना योग्य छेद साधणारा प्रेमदर्शनाचा मार्ग आमच्या कुटुंबांतून अजून अस्तित्वांत यायचा आहे. कौतुक बाजुला राहू दे—अण्णांचा क्रोध जागृत झाला म्हणजे ते अजूनहि पूर्वीसारखे बडवायला निघत.

पण आतां मार खाणारा रघु हा आजवरचा रघु राहिला नव्हता, हें ते विसरले होते. मी एक हुषार विद्यार्थी बनत होतो. मला मतं येत होती. व्यक्तित्वाचा मान ही नवी चीज या कालांत मीं पैदा करीत होतो. वर्गांत दहावाच नंबर कां—पांचवा कां नाहीं ? एवढ्यापुरतीच या मानाची व्याप्ती राहिली नव्हती. माझ्या मानाला कांहीं तरी मूल्य येत होतं. या मूल्याकरितां घडपडणं ही पौरुषत्वाची पहिली खूण आहे याची जाणीव मला होत होती. एक साधा प्रसंग—आतां झुलकहि वाटेल—आहीं सहा-वीत असतांची गोष्ट. जॉर्ज बादशहाच्या राज्यारोहणानिमित्त शाळेंत पेढें न बिल्ले वाटत होते. वीस सालांतील ही गोष्ट आहे. असहकाराचे छोटे तरंग साखरपेंडीपर्यंत आले होते. अशा परिस्थितींत आमच्या शाळेंत राज-निष्ठेचं प्रदर्शन मोठ्या प्रमाणावर करण्याचं योजलं होतं. गुलामगिरीचे हे पेढे आम्हांला नकोत—हे बिल्ले आम्हीं स्वीकारणार नाहीं असं छातीठोक-पणं सांगणारे शाळेंत दोन विद्यार्थी निघाले—एक मी आणि दुसरा कादर ! अपमान—अन्याय यांची चीड आणि मानरक्षणार्थ त्याग करण्याची बुद्धी या दोन गोष्टी सहावीपासून माझ्या जीवनात शिरूं लागल्या आणि त्यांनीं पुढं अजस्त रूप धारण केलं.

अण्णांना हें कधीं कळलं नाहीं. कोणाच्या बापाला हें कळलं आहे तर अण्णांना दोष द्यायचा ? बेकार झालेली पोथ्या—पुराणांतील वचन वेळीं—अवेळीं तोंडावर फेंकणारी ही मंडळी मुलगा सोळा वर्षांचा झाल्यावर त्याला मित्रवत् मानावं हें आपल्या शहाण्या पूर्वजांचं सांगणं मात्र गैरसोयीचं म्हणून विसरतात. आचार-विचार-आवडी-निवडी—संवयी—पोशाख—शेंडी

—संजाब सारं कांहीं आपण करतो तें उत्कृष्ट न् आदर्श ! पोरगं त्या बाहेर जाऊं लागलं कीं तें मुर्दाड !

सांगायचं तात्पर्य काय—आपलं पोरगं हुषार होत चाललं आहे हें कांहीं अण्णांना दिसलं नाही; पण—पण मुसलमान वाड्यांतील अब्दुल तेल्पाच्या घरीं तो तासन् तास असतो हें मात्र त्यांना एकदम दिसलं ! आपल्या किमान दोनतीन तरी वेदशास्त्रसंपन्न पिढ्यांचं वाटोळं करायला एकटा रघ्या पुरा पडणार हें त्यांचं मत शुक्लेदुवत् दृढ होत चाललं. सान्या म्हाताऱ्यांची वागण्याची पद्धत एका घाटणीची असते. गांवांत रिकाम-पणची कामगिरी म्हणून नको ते विषय चघळणारे लोक असतात. कोणीहि उठावं न् लागेल तें अण्णांना सागावं—अण्णांनीं खरं मानावं असा प्रकार गेले बरेच दिवस चालूं होता. एक दिवस अण्णांना बुद्धी झाली नाही—रघूला प्रत्यक्ष विचारून खुलासा करून घ्यावा. सारं मनांतल्या मनांत टेवायचं—ते खरंच असलं पाहिजे अशा विश्वासानं माझ्या हालचालींकडे पाह्यचं हा त्यांना छंदच लागून राहिला होता. कादरबरोबर मी मशिदीत जातो असं हि त्यांना कुणीतरी सांगितलं होतं—आणि त्यांना तें पटलं होतं !

अण्णा ! माझ्याकरितां नाही तरी निदान तुमच्या प्रतिष्ठेकरितां तरी असलं भलतंच कांहीं ऐकून तुम्हीं चिडायला हवं होतं— मला जाब विचारायला हवा होता. उद्यां तुम्हांला कोणी सांगितलं—

“रघूची सुंता झाली न् तो बाटला !” तर माझी खात्री आहे पुरा-व्याला एक मिनिट सुद्धां लागायचं नाही. पण तुम्हीं नाहीं करणार तें. मुसलमानाचा शिक्षा कपाळावर मारून तुम्हीं मला घरांतून बाहेर काढाल. अण्णांच्या या वागणुकीचा केव्हांतरी कळस व्हायचा होता. ती वेळ लौकरच आली.

कादरची दहा वर्षांची छोटी बहीण दिवंगत झाली त्याच्या दुसऱ्या दिवशीची गोष्ट. मियां, कादर यांना जबरदस्त धक्का बसला होता. सक्तीनेच्या मृत देहाला ऊदपाणी दाखविण्यापासून मला सान्या गोष्टीत

मदत करावी लागली. मृत देह पेट्टीत घालून सोनापुरांत नेण्यांत आला. तिच्या कबरेवर मी फुल-पाणी घातलं आणि मियां-कादर यांच्या समवेत परत फिरलों. वाटेंत मशिदींत ते 'फात्या फोडायला' गेले. नंतर आम्हीं त्यांच्या घरी गेलों. प्रत्येक ठिकाणी त्यांना मी हात देत होतो. मी घरी जायला निघालों. मियां म्हणाले—

“रब्बा, तुला फार त्रास पडलारे!” न त्यांना दुःखाची जी उन्नळ आली, त्यासरशी प्रयासानं दाबलेल्या त्यांच्या शोकानं सारे बंध तोडले—ते लहान मुलासारखे रडूं लागले.

“मियां—मियां अभ्याजानकडे पाहा, कादरकडे पाहा, तुम्हींच असं करूं लागलांत तर कसं व्हायचं? न मला त्रास पडला म्हणून तुम्हांला वाईट वाटतं—तुम्ही मला परका लेखतां—?”

“नाहीं—नाहीं. असं नको बोलू रब्बा. तूं कादरसारखा आहेस मला.” न मियांनीं मला खरोखरच आपल्या मिठीत घेतलं—“असं कसं झालं रे—या अल्ला तेरा लाख लाख शुक्र है.”

“असं कसं झालं! मियां—मी चांगल्या पायगुणाचा मुलगा नाहीं. मी तुमच्याकडे येऊं लागलों न तेव्हांपासून पाहातोय—तुम्ही आजारी पडलांत न आतां कळस झाला!”

“बस्स कर—बस्स कर. रब्बा तूं फार बोलूं लागलास.”

जरा वेळ आम्हीं स्तब्ध होतो. मी उठलों न जाऊं लागलों.

“रब्बा—एकट नाहीं जायचं—कादर, कंदील घे, न तिड्यापर्यंत त्याला पोचवायला जा. काळोख किती पडला आहे पाहा.”

“मियां, ही वेळ नव्हे कादरनं मला सोबत करायची. तुमचे आशीर्वाद द्या मला—ते असले कीं मला कशाचं हि भय राहणार नाहीं.”

वांकून मियांना मी नमस्कार केला न त्यांचा निरोप घेतला.

हृदय फोडणारा तो प्रसंग होता. अण्णांना त्याचं काय होय?

दुसऱ्या दिवशींचा प्रकार. मी वरच्या माळ्यावर बसलों होतों.
माजघरांत अण्णांच्या कर्णकर्कश आरोळ्या मला ऐकू आल्या--

“कुठं आहे गघडा तो. तोंड काळं करण्याची वेळ आणली आहे
साऱ्यानं. मेला तरी फिकीर नाही. जाळून टाकीन बंदगावर न् मोकळा
होईन.”

--घाड् घाड् करीत वरच्या माळ्याचा चिंचोळा जिना ते चढूं
लागले. आयुष्यांत प्रथमच अण्णांना प्रतिकार करण्याचीं ऊर्मी माझ्या
मनांत आली. ते शब्द--त्या शिव्या--

अण्णा-नाहीं कळायचं तुम्हाला चिमुड्या सक्तीनाचं प्रेम.
मुसलमानाकडील दूध मी पिणार नाही म्हणून दूध पिळायचा आग्रह
मला करून तें मी प्यावं असला हट्ट धरून बसणारी सक्तीना--पण कोमल
भावनांचा मक्ता फक्त ब्राह्मणांनाच दिलेला आहे असं अण्णांचं मत होतं !
गोष्ट्या करणाऱ्या मुसलमानांत तर या भावनांचा लवलेल्लो आढळणार
नाहीं--ब्रह्मदेवाची ही शापवाणी आहे असं ते ठांसून सांगत !

अण्णा ! अण्णा ! सर्वनाश व्हायची वेळ आली तरी तुम्ही आपला
हेकट दुराग्रह सोडणार नाहीं--मग या प्राथमिक गोष्टी तुम्हांला कशा
पटवून देजं ?

अण्णा किंचाळत जिना चढत होते. हातीं लागला तो सोटा मी
उचलला आणि वरून तेवढ्याच जोरांत ओरडलों--

“अण्णा ! खबरदार एक पाऊल वर चढाल तर-- रध्या म्हणजे
काय माडाच्या सांवळ्या समजलांत-चाहेल तर झांप करा, चाहेल तर
केरसुणी करा ? तुमचा जुना रध्या केव्हांच मेला-विसरा त्याला आतां.
स्वतःचा मान ठेवायचा असेल तर तोंड मर्यादेंत ठेवा. अंगावर हात
टाकायचा असेल तर बेंदऱ्यांच्या कुळात न झालेली बाप लेकांची मारा-
मारी ओढवून घ्या. मग साऱ्या साखरपेंडीत बेंदऱ्यांची बेअब्द झाली तरी
बेहत्तर आहे.”

: ४ :

माझ्या आयुष्यांतील शेवटचा मानहानीचा प्रसंग होता तो. पुढे अनेक वर्षे अण्णांचा माझ्याविषयीचा राग शमला नाही. पण यानंतरचं माझं सारंच आयुष्य अकल्पनीय घडलं. खुद अण्णा थक्क झाले. सातवीच्या परीक्षेत साऱ्या जिल्ह्यात मी दुसरा आलों. कादर आयत्या वेळी परीक्षेला बसला म्हणून; नाहीतर मी पहिलाच यायचों. थोड्याच दिवसांत साखर-पेंडीच्या शाळेत शिक्षक म्हणून माझी नेमणूकहि झाली ! त्या दिवशी मला झालेला आनंद !

कांहीं गोष्टी अशा असतात—त्या अनुभवायलाच लागतात. तिथं वर्णनं तोटकीं पडतात. ज्या शाळेत कांहीं काळ पुंड—नाठाळ—‘ढ’ वर्गीय विद्यार्थी म्हणून मी शिक्षण घेतलं त्याच शाळेच्या पायऱ्या एक माननीय शिक्षक म्हणून मी चढत होतो !

“ या बेंद्रे मास्तर ! ” पोक्षे मास्तरांनीं माझं पहिल्याच दिवशीं केलेलं तें स्वागत ! अक्षरशः माझ्या अंगावर रोमांच उभे राहिले, माझ्या यशानं अण्णांच्या डोळ्यांत अश्रू उभे राहिले. कडवट आठवणींनी भरलेल्या भूतकाळाची त्यांना कदाचित् आठवण झाली असावी !

पहिल्या महिन्याचा पगार रुपये दहा हातांत आला. येतांना सावित्रीच्या पुलाकडून आलों. महापुरुषाच्या डोहांत पैसा—सुपारी अर्पण केली. देवीच्या देवळांत गेलों. तिथं पैसा— सुपारी ठेवली न् घरीं गेलों.

“ आत्या—ए आत्या—आई, आत्या कुठं गेली ग ? ”

“ अरे हो पण, जरा श्वास टाक— ” आईला माझ्या घाईचा अर्थ कळेना. आत्या देवघरांत बसली होती.

“ अरे मी इकडे आहे रे—काय हवंय तुला ? ”

मी आत्याकडे घांवत गेलों आणि तिच्या पायावर डोकं ठेवलं.

“ शताउक्षी—उदंड आयुष्य घाल देवा माझ्या बाळाला. ”

माझे डोळे भरले. कडोसरीचा चांदीचा रुपया काढला न आत्याच्या हातावर ठेवला.

“ आत्या ! कनवटीचा एकएक आणा आजवर तूं मला देत आलीस ! सारं विश्व तुला अर्पण केलं तरी त्याची सर त्या एक आण्याला यायची नाही. ”

“ रध्या, पुरे हो. मिळाला मला रुपया. ठेव तुझ्याच जवळ. मला लागला की घेईन मागून. महापुरुषाला दिलास का पैसा ? ”

“ हो—येतांना देऊन आलों. देवीच्या देवळास पण गेलों होतो. ”

“ चुकायचा नाहीच माझा बाळ. आतां अण्णा आले की त्याच्या पायावर डोकं ठेव. अनी आईला विसरलासना ? त्या माउलीच्या खस्ता दिसायच्या नाहीत तुम्हाला— ”

“ असं नको म्हणूं ग आत्या. तूं वडील आहेस ना घरांत ? ”

“ रखमाई—अगो, रखमाई— ”

आई हातणीशी पाणी भरायला गेली होती. आत्यानं तिला बोलावलं.

“ अग, लेकाचं कौतुक नाही केलंस आतां वेरी—आतां तरी घ त्याला जवळ. ”

आईचे डोळे पाण्यानं भरले—माझे डोळे भरले. आईच्या पायावर मी डोकं ठेवलं.

“ शताउक्षी—ये बाळ ” आईनं मला जवळ ओढून घेतलं. आईनं जवळ ओढून घेतल्याचा माझ्या आयुष्यांतला बहुधा तो पहिला प्रसंग असावा !

“ये बाळ !” आईचे ते शब्द—माझं हृदय विरघळून गेलं. अतिशय कमी बोलणारी माणसं असतात. त्यांच्या प्रेमाच्या—रागाच्या लहानशा उच्चारालासुद्धा विलक्षण धार असते.

कडोसरीचा दुसरा रुपया काढला न आईच्या हातावर ठेवला. विन्या, काशी, बन्या—प्रत्येकाला मी चार चार आणे दिले. एक पैसा हातांत पडायची मारामार—नी कांहीं कल्पना नसतां चांदीचं एकेक नाणं त्यांच्या हातावर पडलं ! त्यांचे चेहरे फुलले. रोज एक नाणं देऊन त्यांचा फुललेला आनंद लुटावा एवढं मोल होतं त्याचं. आमचं सारं कुटुंब त्या दिवशीं आनंदसागरांत बुडून गेलं. गरिबांच्या जीवनांत असले प्रसंग नेहमीं येणारे नसतात. असल्या कचित् काळीं येणाऱ्या प्रसंगां हळु-वार भावना मुक्त होतात—त्यांना वाचा फुटते. कौतुक—हळहळ—दुःख—आनंद—या सगल्या भावनांचीं आतषबाजी श्रीमंतांनीं करायची असते. यामुळंच भावनामय जीवनाची माधुरी गरिवाला जेवढी अनुभवायला मिळते तेवढी सुखांत लोळणाऱ्या माणसाला मिळत नाही.

आतां दर महिन्याला मी रोकडे दहा रुपये घरांत आणीत होतो ! या दहा रुपयांचं मोल कळायला खेडेगांवांतील गरीब भिक्षुकाच्या घरींच जन्म घ्यायला पाहिजे !

: ५ :

“ गुणाः पूजास्थानं, गुणिषु न च लिंगं न च वयः ” पुण्याला ट्रेनिंग कॉलेजांत होतो तेव्हां हें वचन प्रथम माझ्या वाचनांत आलं आणि लोकमान्य वचनं कित्येक वेळां किती अवास्तव असतात याची खात्री पटली. नदीचं मूळ, ऋषीचं कूळ न म्हणीची सत्यता पडताळून पाहण्याच्या भानगडींत भल्या माणसानं पडूं नये. एके काळचा उनाड “ रघ्या बेंद्रे ” आज ट्रेनिंग कॉलेजांत हुषार विद्यार्थी म्हणून नांदत होता आणि बुद्धिमत्तेच्या दृष्टीनं ज्याच्या आसपासहि मी फिरकूं शकणार नाहीं तो कादर दादरला घाणीवर तेल काढीत होता ! पोंक्षे मास्तरांना आमचं दोघांचं हें भवितव्य पाहून विस्मयाचा धक्का बसला असता. गरिबी आणि परिस्थिती यामुळं अशी किती अव्वल दर्जाची बुद्धिमत्ता तेलाची घाणी चालविण्यांत, केंस कापण्यांत, चामडी कमाविण्यांत उभं आयुष्य घालवीत असेल !

काहीं दृष्टीनं कादर माझ्यापेक्षां निःसंशय भाग्यवान होता. त्याची बुद्धिमत्ता असामान्य होती. सातव्या इयत्तेंत आम्हीं गेलों त्या वर्षभर अब्रदुल मियां आजारी होते. घरची तेलाची घाणी आणि इतर कामं यांतच कादरचा सारा वेळ जाई. हें सारं सांभाळून त्याला परीक्षेला बसणं जवळ जवळ अशक्य होतं. खुद्द माझा नी पोंक्षे मास्तरांचा आग्रह पडला म्हणूनच तो परीक्षेला बसला. सान्या जिल्ह्यांत तो पहिला आला. सातव्या इयत्तेंत येईपर्यंत मी कादरशीं सामना देणं ही कल्पनाच हास्यास्पद होती. पुढं मी मेहनती बनलों. भरीला कादरची घरची परिस्थिति डबघाईस येऊं

लागली. यामुळं सातवी इयत्ता आम्हीं दोघांनीं गाजविली. आमच्या चुरशीला पोशे मास्तर कौतुकानं वाघ-सिंहाची झटापट म्हणत.

एवढं होतं तरी माझी पायरी मी ओळखून होतो. माझ्या यशाचं मूळ अविश्रांत मेहनतीत होतं. कादरचं सारं यश सहज होतं. कादरसारखे वडील लाभणं मला अजूनहि भाग्याचं वाटतं. आयुष्यांतील कर्तव्यगारीचं कौतुक इतरेजनांनीं करणं आणि खुद्द आई-वडिलांकडून होणं यांतील फरक माझ्यासारख्या माणसालाच फक्त कळेल. तो आनंद कांहीं न्याराच आहे. यात्रावर्तीत मी निखालस पोरका होतो. एकदां कानफाट्या नांव पडलं कीं ती जन्माची कमाई होऊन बसते हेंही कारण असू शकेल. कांहीं का असेना अण्णांकडून दोन कौतुकाचे शब्द मला कधीं ऐकायला मिळाले नाहींत—एवढं बरीक खरं. योग्य काळीं, योग्य माणसाजवळ मुलाचं योग्य कौतुक करावं तर अब्दुल मियांनीच.

त्यांच्या घरीं माजघरांत आम्हीं कधीं कधीं गप्पा मारीत बसायचे—मी, मियां, अम्माजान. कादर कुठं बाहेर गेलेला असायचा. माझी जायची वेळ झाली म्हणजे मला ते हात धरून खाली बसवीत.

“अरे रघ्वा-घाई कसली आहे ? आपले ‘पंडित’ येऊं देत. मग जा. तुमच्या दोघांच्या गप्पा ऐकल्या म्हणजे बरं वाटतं जरा.”

‘पंडित’ शब्द मियांचा फार आवडता होता. रंगांत आले कीं कादरला ते ‘पंडित’ म्हणून संबोधित. कादरबद्दल त्यांना रास्त अभिमान वाटत असे.

“वाटेल तें झालं तरी कादरला विंग्रजी शिकवायचं !” मियां रंगांत आले कीं म्हणायचे. त्यांचं म्हणणं बरोबर होतं. कादरच्या बुद्धि-मत्तेला विशाल क्षेत्र मिळतं तरच तिच्या भव्यतेची कल्पना येती. पण यद्दच्छा त्यानं घाणी चालवावी अशी होती !

अशा कितीतरी गोष्टी सांगतां येतील. कादर आणि माझ्यांत साम्या-पक्षां विरोधाच्याच गोष्टी अधिक होत्या. इतक्या विषम जगांत वावरणारे

आम्ही इतके एकरूप कसे होऊ शकलो हीच नवलाची गोष्ट आहे ! माझे वडील मुलखाचे खाष्ट तर अब्दुल मियां मुलखाचे लागट.

कादरखालोखाल त्यांनी माझ्यावर लोभ केला. कादरचे माझे जिद्दाळ्याचे संबंध हे त्याचं कारण असू शकेल; पण साऱ्या साखरपेंडीतच मियां प्रेमळ म्हणून प्रसिद्ध होते. मुसलमानी पद्धतीची तांबडी लुंगी, तुंद पोटावरून रुळून खाली आलेला मळका गंजीफ्राक, डोक्याला बांधलेली टापशी आणि एका हातांत काळ्या बेरीनं मदलेलं तेलाचं मडकं घेऊन चाललेली मियांची गिड्डी मूर्ति प्रत्येक साखरपेंडीकराच्या दृष्ट परिचयाची होती. गांवांत उड्या गोळ्या करून अर्धेलीच्या करारावर गाळण्याचा त्यांचा मुख्य व्यवसाय होता. तसं पाहिलं तर मियांना कादरच्याहि अगोदरपासून—शाळेत जात नव्हतो तेव्हांपासून—मी ओळखत होतो.

अण्णा-मियांची उड्या आणि तेल यावरून होणारी हमरी—तुमरी मी अनेक दिवस पहात आलो होतो. “अन्हा...” करून मियां पडवीत यायचे न पायठणीजवळ बसायचे. खुरमांडी घालून उभ्या टोंपरावरून लांब सोडलेले हात—अशा थाटातील त्यांचं चित्र मला अजूनहि चांगलं आठवतं. आम्ही जवळ गेलो की ते पोटावर टिचकी मारीत. एक दिवस अण्णानीं हे पाहिलं न माझ्या अंगावर ते खेकसले—

“शिचो, इथं कशाला मरायला आला आहेस—चल पळ विहिरी-वर न आंघोळ कर.”

त्या दिवसापासून मियांचं वात्सल्य आम्हाला पुनः अनुभवायला मिळालं नाही ! त्या दिवसांत मला एक आश्चर्य असं वाटे—अण्णा एवढे कडाडून बोलतात न म्हातारा स्तब्ध कसा ! दोन पायली उड्याचं बेलीत आणलेल तेल बरोबर आहे हा मुद्दा यत्किंचितहि न सोडतां मियां हंसत हसत उत्तर द्यायचे न अण्णा आदळत आपटत तेलाचं मडकं माजघरांत न्यायचे. मियांची माझी एथवर तोंडओळख होती.

कादरकडे मी प्रथमच गेलों तेव्हां माझ्याकडे हंसून मियां एकदम म्हणाले—“ अरे, अण्णा भटजींचा रध्वा इकडे कोणीकडे ? संभाळ हं—अण्णा मारतील ! ”

“ अण्णा मारतील ! ” म्हातारीं माणसं कांहीं वेळ असं कांहीं बोलून जातात—सहीस सही पडताळा येतो. मियांचे हे उद्गार खरे ठरायची वेळ पुढं एकदां आली होती. पण यावेळीं “ अण्णा मारतील ” कडे माझं लक्ष नव्हतं. “ रध्वा ” हेच शब्द माझ्या कानांत घुमून राहिले. मियां मला नांवानं ओळखत असतील असं वाटलं नव्हतं हें पहिलं—आणि नुसतं टोपण नांवानं नव्हे तर “ रध्वा ! ”. त्या एका शब्दानं मियांनीं मला सर्वस्वी जिंकलं. एथवर ‘ रध्वा ’ या उद्धट नांवाशिवाय दुसरं कांहीं ऐकायची संवय माझ्या कानांना नव्हती. किंबहुना ‘ रध्वा ’ हें नांव ऐके-पावेतो ‘ रध्वा ’ मध्ये कांहीं उद्धटपणा आहे असंहि वाटलं नव्हतं ! मुलांच्या सुंदर नांवांचे उद्धट अपभ्रंश करण्याची कला आमच्या कोंकणात कळसास पोचलेली आहे. ‘ रघुनाथ ’ चं ‘ रध्वा ’, ‘ अवधूत ’ चं ‘ औध्वा ’, ‘ अनुसूया ’ चं ‘ अन्शी ’ असं प्रत्येक नांव तावडींत सांपडलं कीं त्याचा संकासूर झालाच ! तेव्हां मियांच्या ‘ रध्वा ’ तील स्निग्धतेनं मला मोहून टाकलं यांत नवल नाही. माझ्यांतील मानत्रिन्दु जागृत करण्याचं कार्य त्या एका शब्दानं केलं होतं. संध्याकाळीं शाळा सुटली कीं कादरच्या घरीं अभ्यासाला जायचा माझा क्रम असे. घाणीच्या बैलाला ‘ हॅट-चॅक ’ करीत मियां बसलेले असायचे. आम्हांला पडवींत पाहतांच तेथून ओरडायचे—“ या रध्वा ! ” दिवे लागणीपर्यंत आमचा अभ्यास चाले. फारच उशीर झाला म्हणजे खुद्द मियां कंदील घेऊन कोळीवाड्यापर्यंत मला पोचवायला येत. मला काळोखाचं किंवा जनावराचं भय कधीं वाटलं नाही. पण मियांना तें पटत नसे. माझ्या ‘ नको नको ’ ला बाजूला करून ते वाट चालू लागत आणि गप्पा मारीत कोळी-वाड्याच्या तिष्ठयाशीं आले तरी परतत नसत. मे महिन्यांत आंब्या—

फणसाचा मोसम आला म्हणजे नको मियांकडे जाणं असं करून टाकायचे. अभ्यास संपवून घरीं जायला निघालों म्हणजे अवचित कुठून तरी प्रगट होत.

“ वा-वा-वा रध्वा, अरे चाललास कुठं ? थांब जरा. ”

“ मियांसाहेब उशीर होईल आतां. मी जातो. ”

“ अरे समजलं-असं कुठं झालाय-घरींच जायचं आहे ना ! जाशील ! कादर, ए कादर, अरे तो कापा फणस आण इकडे. सारा दिवस ठेवून दिलास रध्वाकरितां नू तो तर निघाला. ”

“ त्याचं पोट फुगलंय म्हणतोय तो. ”

“ बाऽरं, बाऽरं, तूं आण तर खरा. देहाला शोभेल असं बोलावं माणसानं. हं-रध्वा-ध्या हा फणस, ही कोयती. तुझ्याकरितां वेगळी ठेवलेली आहे हं. आम्हीं वापरीत नाहीं ती. चल फोड. खोबऱ्या फणसाचा आहे विहिरीजवळच्या. नवं रध्वाच्या हातून करायचं यंदा, असं ठरवलंय आम्हीं. ”

ही प्रेमगंगा थोंपविण्याचं सामर्थ्य माझ्यांत नव्हतं. मोसमांतला माझा पहिला फणस, पहिला आंबा कित्येकवेळां मियांकडेच खाऊन होत असे. कादरला मी अनेक वेळां म्हटलेलं आहे- “ कादर, मुसलमान शोभत नाहीं तम्हीं. ”

: ६ :

मुसलमान म्हटलं म्हणजे कांहीं ठराविक कल्पना, अंदाज आम्हीं निश्चित केले होते. आमची शाळेत जायची जवळची वाट म्हणजे मुसलमान वाड्यांतून. त्यांच्या जीवनाचं जवळून निरीक्षण करण्याची संधि आम्हांला रोज मिळत असे. त्यांच्या हॉटेलाचे गलिच्छ आरास, विड्याची थोटकं-काड्या-कचरा यांत दाटीनं मांडलेली डागळलेली संगमरवरी मेज न त्याभोंवतीच्या वांकलेल्या लोखंडी खुर्च्या, त्याभोंवतीं बसलेले पिंजारलेल्या केंसांचे मुसलमान, त्यांचे भडक दांत न मळके कपडे, भल्या थोरल्या कढईतून भज्यांचे घाणे काढीत असलेला रस्त्याच्या कडेचा बबर्जी—ही दृश्यं आमच्या इतकी परिचयाचीं झालीं होती कीं त्यांतील अस्वाभाविकपणाचा किंवा विस्मयाचा पूर्ण लोप झाला होता. तोटक्या केंसांचा, अदबीची भाषा वापरणारा, नीटनेटका पोशाख केलेला एखादा मुसलमान पाहिला म्हणजे आम्हीं त्याच्याकडे पाहात राह्यचो ! “तेरा मा——” नं सुरू होणाऱ्या शिंव्यानिशीं, हमरीतुमरीवर येणारे मुसलमान आम्हीं अनेक वेळां पाह्यचो. साखरपेंडीला पाऊण वस्ती मुसलमानांची आहे. पण शाळेंत शिक्षण घेणारीं त्यांचीं मुलं निम्मेसुद्धां नसत. मुसलमानाला शिक्षणाची फारशी जरून नसते असं आमचं मत होतं. भाद्रपद महिन्यापासून आमच्या गांवांत पतंग उडवायला सुरवात होते. पतंग उडवायचं वेड साखरपेंडीच्या मुसलमानांत फार. बाप्यांपासून बाबा लोकांपर्यंत अनेक

मुसलमान लोक खाडीवर पतंग उडवायला जमा व्हायचे न् अशा वेळीं इवल्याशा कारणावरून मारामान्या व्हायच्या.

मी चौथीत असतांची गोष्ट. मुसलमानवाड्यांतून शॉलेंत चाललों होतो. माझ्याच वयाचं एक मुसलमान पोर रस्त्यांत पतंग उडवीत होतं. माझा पाय पतंगाच्या मांज्यांत अडकला न् तो मांज्या तुटला. वसकन् तें पोरगं माझ्या अंगावर घांवून आलं. मी त्याच्या दिटीनं तरी होतो. माझ्यावर घांवून येण्याची त्याची जिगर पाहून मी तर थंडाच झालों ! “तेरा मा SS” करीत तो घांवून आला. त्याची ती शिवी कानावर पडली मात्र—कोणाला शिवी देतोय कल्पना नव्हती बिचाऱ्याला. मोडक्या तोडक्या दिंटीत बडबडत मी त्याची मान पकडली—

“साला, रस्तेका उपर पतंग उडाता है और उधर आवाजी ? आँ ? क्ये—समजते है क्या तुम्हमकु ?”

एका हिसक्याचं घनी होतं तें पोरगं. तात्काळ तो वांकडा तिकडा रस्यावर लाल धुळीत आदळला. अन् मग मात्र एकदम कुठूनशीं आठ-दहा पोरं गिल्ला करीत माझ्या भोंवतीं जमलीं. गिरक्या मारीत गुद्दे लगावण्याचं माझ गदींतल्या मारामारीचं तंत्र सुरू केलं न् प्रसंग अंगाशीं येणार हें लक्षांत येतांच तेथून पोवारा केला. तरीपण दगडाचा मारा करीत त्या पोरांनीं काहीं अंतरापर्यंत पाठलाग केलाच ! शाळेच्या हद्दीशीं आलों न् तोंड फिरवून “आव साला—आव साला” करीत झालेल्या फजितीचा सूड घेतला. पण तें आव्हान ऐकायला तीं पोरं तिथं नव्हतीं !

असल्या नित्याच्या दृश्यातून जन्मास आलेली मुसलमानांसंबंधीची माझी कल्पना फारशी मातबर नव्हती. मला लहानपणीं एक कोडं पडायचं. “या मुसलमानांना दिवसाचे चोवीस तास चकाट्या पिटायला मोकळे कसे असतात ?” शेरल्लीचं हॉटेल हा तर साखरपेंडीतला एक जबरदस्त अड्डा होता. खुद्द शेरल्ली हा नांवाप्रमाणं वाघासारखा दिसे. त्याच्या लाल झुबकेंदार मिशा, बोकडासारखे वाढलेले केंस, रुंद जबडा, अस्ताव्यस्त

देह — साखरपेंडीचें तें एक मोठें प्रकरणच होत. संध्याकाळीं डुलत डुलत तो खाडीवर फिरायला जाई. पठाणी लेंगा, मलमलचा तलम अंगरखा न् बेरंगी फडकं डोक्यावर मागं फिरवून बांधलेलं अशा थाटानं तो निघे. त्याचं बोलणं, चालणं, वागणं सारंच बेछुट होत. “ शेरल्ली चालला ! ” त्याला पाहून लोक गुणगुणत. तो नेहमीं सुरा बाळगून असे.

त्या सालीं मी तिसरीत होतो. मारुतीची पालखी पाहायला म्हणून बाजारांत गेलों होतो. मशिदीवरून पालखी चालली होती. कांहीं कल्पना नाही. आणि एकाएकीं मिरवणुकीवर दगड येऊं लागले. साखरपेंडीच्या हिंदुमुसलमानांची ती पहिली मारामारी होती. मारामारी होणार हें कुणाला ठाऊक नव्हतं. टाळ, मृदंग यांच्या साथीत बेहोष झालेली भजनी मंडळी— “ राम लक्ष्मण जानकी—जय बोलो हनुमानकी ” हा जयघोष करीत चालली होती. मशिदीशीं पालखी आली. मशिदीतून एक म्हातारा फकीर बाहेर आला—

“ सब बाजा बंद करो, यहाँसे पीछे हट जाव. मजीदके उपपरसे आगे नहि जाना. आये रस्तेसे पीछे लोट जाव. ”

त्या फाटक्या फकीराचा रुबाव चीड आणणारा होता. मी मनांत म्हणालों—

“ थोबाडा लेकाला ! आम्हीं मेलों तरी बेहत्तर आहे—मागं नाहीं फिरतां कामा. ”

तो काय म्हणाला त्याकडे कुणाचंच लक्ष नव्हतं. भजनी मंडळी मशीद ओलांडून पुढं झाली मात्र—पालखीच्या पुढून, पिछाडीकडून, मशिदीतून दगडांचा मारा सुरू झाला. कांहीं वेळ गोंघळ माजला. भजनी मंडळीला तिथंच रोखून धरण्यांत आलं, पालखी तिथंच थंबकली. साऱ्या हालचालींचा रोख पालखी खडी करून खाली पाडण्याकडे होता. समोरून मारा होऊं लागल्यामुळे भजनी मंडळी मागं सरकूं लागली. तें सरकणं नव्हतं—कोणाचा पायपोस कोणाच्या पायांत नाहीं अशा स्थितींत सारी

मंडळी पालखीच्या दिशेने धावू लागली. थोड्याच वेळांत पालखीभोंवतीं भेदरलेल्या पाचशें माणसांचं कोंडाळं झालं. एकोणीस वर्षांचा काश्या कोळी इतका वेळ पालखीच्या भाईला होता, त्याची मान खाली होती. त्यानं वर पाहिलं. त्याचा धाकटा भाऊ गणपत डोक्याला खोंक पडून रक्तबंबाळ स्थितीत त्याच्याकडे येत होता. काश्यानं एकवार त्याच्याकडे पाहिलं. सारी परिस्थिति त्याला कळून चुकली. आतां दगड त्याच्याही अंगाला भिडू लागले होते. काश्यानं भाई सोडली. पालखीची एक डेली गणपतच्या हातांत दिली; दुसरी स्वतः घेऊन ते पुढं झाले—क्षणाचाहि विचार न करतां पुढं झाले. पालखीला पुढं वाट मिळाली नाही तर तिची विटंबना ठेवलेली होती. समोर वीस—पंचवीस मुसलमान ठासून उभे होते. विशीच्या आंतले ते दोन छावे चवताळून पुढं झाले न् दगडांचा मारा खात खात त्या लोकांना जाऊन भिडले. जोरानं येणारे दगड काश्याच्या भिरभिरणाऱ्या डेलीवर दाणकन् आदळून हवेंत वांकडे तिकडे फेकले जात. कित्येक त्याच्या अंगाला भिडत होते. पण आतां पालखीला वाट मिळू लागली. दगडांचा मारा करीत करीत मुसलमान मागं सरकत होते. डेलीच्या पल्यांत येण्याची छाती नव्हती त्यांची. एकेका फेरीला एकेक डोकं फुटलं असतं—असलं विलक्षण सामर्थ्य त्या फेरीत होतं. एवढं यश मिळाल्यावर अनेकांना हुरूप चढला. हातांतले टाळ गोंफणीसारखे फिरवीत सारे कोळी पुढं झाले. फाटक्या अंगाचा काश्या असं कांहीं करू शकेल असं कुणाला वाटलं नव्हतं. त्या घमालीत कोण कुणाला फटकावीत आहे याचा निर्णय लावणं कठीण होतं. घाबरून मी सार्वजनिक वाचनालयांत पळालों. आणि खिडकींतून पुढं काय होणार तें पाहू लागलों. काश्या आणि गणपत यांची शरीरं आता लाल झालीं होती. प्रत्येक चिळकांडीला त्यांचा त्वेष वाढत होता—पालखी पुढं जात होती. एकीकडे भीतीनं माझी गाळण उडाली होती; पण बाहेरची ती घमाल पाहाण्याचा मोहही आवरेना. मी डोकावून

पाहात होतों. तेथल्या त्या घमालीत एक चिप्पाड माणूस दोन्ही हात वर करून ओरडत होता—

“ भाई, बंद करो-ठेरो-हट जाव ! ”

त्याची हनुवटी साफ चिरली होती आणि तेथलं मासरूड खाली लोंबत होतं. तो शेरल्ली होता ! शेरअल्ली आणि मारामारी थांबवतो आहे ? मी प्रत्यक्ष पहात होतों तरी खरं वाटेना मला. आणि दुसऱ्या दिवशी सारी सांखरपेंडीसुद्धां एकच विषय बोलत होती—

“ कालच्या मारामारीला कारण शेरल्ली ! ”

शेरल्ली एका हाटेलचा मालक म्हणून नांदत होता. पण साखर-पेंडीनं त्यावर कधीच विश्वास ठेवला नाही. दोन भावांचे खून करून आणि पचवून तो सरहद्द प्रांतांतून इकडे पळून आला आहं असं लोक म्हणत. तो कांहीं वयानं मोठा नव्हता. पंचविशीच्या आंत बाहेर असावा. एवढ्याशा लहान वयांत त्यानं दाखविलेलं कर्तृत्व असामान्य नव्हतं असं कोण म्हणेल !

या शेरल्लीसारखेच सारे मुसलमान असणार असं आमचं ठाम मत होतं !

: ७ :

या पार्श्वभूमीवर अब्दुल मियांसारख्या स्निग्ध माणसाची भेट हा माझ्या आयुष्यांतील जबरदस्त अपेक्षाभंग होता. त्यांच्याकडे मी घरच्या सारखा वावरत असें. मला न ओळखणारे मियांचे नातलग त्यांच्या घरी आले म्हणजे मला ते पाहात. त्यांना भारी चमत्कारिक वाटे. इरफान कमाल-मियांचे एक आप्त- असेच एकदा मुंबईहून आले होते. तेव्हां मी, भाभी (कादरची बायको), अम्माजान (कादरची आई), कादर गप्पा मारीत माजघरांत बसलों होतो. कांहीं वेळानं मी घरी परतलों. परपुरुषा-पुढें मियांच्या कुटुंबीय स्त्रियांनीं खुशाल गप्पा मारीत बसावं हें त्या पाक मुसलमानाला बिलकूल खपलं नाहीं.

“ अब्बाजान, तुमचं घर बरंच सुधारलेलें दिसतं आहे. त्या पंच-विशीच्या बाप्यांशीं भाभी खुशाल बोलत होती. पडदा नाहीं-कांहीं नाहीं. आम्हां मुंबईकरांवर तुम्हीं ताण केलीत ! ”

“ बेटा, रघ्वा हा मला मुलग्यासारखा आहे. प्रसंग आला तरच रघ्वासारख्या माणसाची किंमत जगाला कळते. तोंवर असलीं माणसं तुमच्या आमच्यासारखींच वावरत असतात न् आपण अशी टीका करतो. भाऊबीजेला भाभीला प्रेमाचा रुपया देणाऱ्या माणसाकडे मी जर संशयी दृष्टीनं पाहणार असेन तर त्या अगोदर अल्लानं माझे डोळे आंघळे करणं मी पसंत करीन. ”

“ अब्बाजान, तुम्ही फारच लावून घेतलंत. मी सहज बोललों—”

“ आपल्यापैकी पुष्कळ लोक असं बोलतात रे. वाईट वाटतं असं काहीं ऐकलं म्हणजे, मला ऐकवायचं होतं कुणाला तरी—बरं झालं तूं हा विषय काढलास तें. ”

‘ मियांनीं माझ्यावर खरोखरच बापासारखं प्रेम केलं. आमच्या अण्णांना हें कधीं आवडलं नाहीं. प्रथम प्रथम तर त्यांनीं भलतंच आकांडतांडव केलं.

एका अर्थी त्यांचं बरोबर होतं. पिढ्यान् पिढ्या आमचं घराणं भिक्षुकीचं. आमच्या वडिलांपर्यंतची परंपरा दशग्रंथी ब्राह्मणाची. मला वेदशास्त्रसंपन्न करण्याकरितां जिवाचा आटापीट केला त्यांनीं. पण पुरुष-सूक्ताच्या पठणांतच माझे प्रताप मी एवढे दाखविलें ! अण्णा संथा देऊन बाहेर जायचे. त्यांनीं बाहेर पाऊल टाकायचीच खोटी—मी, बऱ्या, किश्या, अच्या आमच्या पडवीचं पानिपत करून टाकायचों. आत्या आतून ओरडत असायची—

“ रघ्या, रांडेच्यानो मारामारी करता—अण्णा मारायला लागले कीं ओढून घ्यायला येणार नाहीं मीं. ”

देतो कोण लक्ष आत्याकडे. विन्याला कवाडीशीं उभं करून ठेवायचं. अण्णा लांबून दिसले कीं विन्या ओरडे—कुं—कुं— ! ही कोकिलेची हांक म्हणजे आमची धोक्याची सूचना होती. विस्कटलेली तरटं भराभर व्यवस्थित करायचीं न् सोज्वळ चेहऱ्यानं पठणाला पुनःश्च हरी ॐ !

पुढं पुढं अण्णांना आमचा संशय येऊं लागला. आत्याला देखरेख करायला सांगून ते बाहेर जाऊं लागले. पण तिथं सुद्धां आमचीं चांडाळ चौकडी पुरून उरली. आत्या नाहीसं पाहून धमाल सुरू—कुठं चिकोडीच लाव, कुठं दंडावर गुद्दे मारून घेण्याची शर्यत लाव—असे अनेक प्रकार हुडकून काढून आम्ही जिवाला खेळवीत राह्यचों. आत्याचा पाय वाज-लारे वाजला कीं जोरानं पठणाला सुरवात.

“निष्कंभः प्रीति आयुष्मान-सौभाग्यस्तदनस्तथः” आत्या केव्हांहि पडवीत आली तरी तिच्या कानांवर ही ठराविक संथा पडे !

कंटाळले अण्णा शेवटीं ! असल्या आक्रसताळी बापाला शरण आण-
णारा बेटा किती कर्तबगार असला पाहिजे ! तापट पण तापसी आणि विद्वान
म्हणून अण्णांना आमच्या गांवांत एक वैशिष्ट्यपूर्ण स्थान होतं. दुपारी बारा
वाजतां नेसू धावळी न हातांत पूजासाहित्य अशा थाटांत देवीच्या देवळास
चाललेली अण्णांची उग्र, काटकुळी मूर्ति रस्त्यांत कोणालाहि भेटली तरी
लोक त्यांना वाट करून देत, या समयी त्यांच्या सोंवळ्याचा भंग झाला
तर आपल्या बेचाळीस कुळाची उद्धरगत झाल्याशिवाय राहणार नाहीं हे
सर्वांना ठाऊक होतं; पण यापेक्षांसुद्धां सर्वांना त्यांच्याविषयी वाटणारा
आदर हाच अशा वेळीं अधिक प्रभावी असे. माझ्या जन्मापूर्वीची गोष्ट
आहे. एका महार कुळार्शी मकत्यावरून अण्णाची काही बोलाचाली झाली.
महारसुद्धां जबर होता. त्यानं अण्णांवर मूठ मारली. मूठ मारण्यांत हा
महार विलक्षण प्रवीण होता-चोवीस तासाभरांत माणसाला रक्ताच्या
उलट्या होऊन माणूस मृत्युपंथाला लागत असे. अण्णांना हे कळलं.
मध्यरात्री ते उठले. समुद्रस्नान करून देवीच्या देवळांत ओलेत्यानं सप्त-
शतीच्या पाठाला त्यांनीं सुरवात केली ! मूठ तीन दिवस देवळाभोंवती
घिरट्या घालीत होती ! दर मध्यरात्रीस अण्णा समुद्रस्नानाला बाहेर पडा-
यचे. छाती झाली नाहीं मुठीची अण्णांना स्पर्श करण्याची ! तीन दिवस
अण्णांची तामसी तपश्चर्या चालू होती. देवीच्या तीर्थाशिवाय अण्णांनीं या
तीन दिवसांत कांहीं प्राशन केलं नाहीं वा खाल्लं नाहीं. चौथ्या दिवशीं
मुठीचं सामर्थ्य संपलं ! तपोतेजापुढं तिचं कांहीं चालेना-ती मागं फिरली !
महार शरण आला !

गोष्ट खरी खोटी, मला माहीत नाहीं; साखरपेंडीचे सारे लोक ही
कथा तुम्हांला ऐकवतील. गांवांत कांहीं उणा-अधिक प्रकार झाला म्हणजे
अण्णा खवळत. मी म्हणायचो--

“ यांना काय करायची आहे साऱ्या साखरपेंडीची उठाटेव ! आपलं घर सांभाळावं, जग पुढं चाललं आहे. रुढीबाह्य गोष्टी आतां रोज होत राहणार. ”

असे हे आमचे अण्णा स्वतःचं पोरगं मुसलमानाकडे तासन् तास पडलेलं असतं म्हटल्यावर किती खवळावेत ? प्रतिकाराला ज्या दिवशीं मी उभा राहिलो त्या दिवशीं मात्र अण्णांची खात्री पटली— ‘ आपले दिवस संपले ! ’

माझ्या तोंडावर उद्धरगत होण्याचे दिवस संपले हें खरं होतं. पण अण्णांचा पीळ कधींच गेला नाही. संध्याकाळीं घरीं आल्यावर मला स्नान करावं लागे. अण्णा माझ्या बरोबर जेवायचं कटाक्षानं टाळीत. क्वचित् कधीं वेळ आली तर माझं पान त्यांच्या पंक्तीला येणार नाही याविषयी आईला काळजी घ्यावी लागे. मी रोजगारी झाल्यावरसुद्धां हा प्रकार बंद झाला नाही. आणि हें सारं कां ?

माझा जिवाळ्याचा मित्र मुसलमान म्हणून ! माझ्या आयुष्यांतील क्रांति केवळ कादरमुळं घडून आली होती. त्याची गोड फळं खुद्द अण्णांना मिळत होती. अण्णांना हें दिसत नव्हतं का ? आंधळ्याला ज्या गोष्टी दिसल्या त्या अण्णांना दिसल्या नाहीत असं कसं म्हणूं मी ? पण मरेपर्यंत अण्णांनीं माझ्या या घोब्याला कधीं संमति दिली नाही. एथवर थांबत तरी त्याचं कांहीं वाटलं नसतं मला; पण औपचारिक म्हणून कांहीं गोष्टी कराव्या लागतात माणसाला—अण्णांनीं त्याला सुद्धां नकार दिला. कादरची मंडळी मला आग्रह कर—करून आंबे, फणस, शहाळीं, दूध प्यायला लावीत अशा प्रत्येक वेळीं माझ्या मनांत येई—

“ इतक्याच आपलेपणानं हीं माणसं माझ्या घरीं कधीं येतील कां ? ”

होय ! तो प्रसंग नियतीनं एका काळरात्रीकरितां राखून ठेवला होता !

एकाच प्रसंगी कादरला मी माझ्याकडे बोलाविण्याचं धाडस केलं न् अंती तें धाडसच ठरलं. काशीच्या लग्नांत खास माझं म्हणून त्याला पानसुपारीचं आमंत्रण दिलं होतं. बिचारा आला केव्हां न् गेला केव्हां, मला कळलं सुद्धा नाही.

कादर पानसुपारीला आला. फार शहाणा होता तो. सभेंत शिरला नाही. केवळ मला वाईट वाटेल म्हणून तो आला होता. विन्यानं त्याला मांडवाबाहेरच थांबविलं. पान-सुपारी, फूल, नारळ, अत्तर-गुलाब त्याच्या हातांत कोंबून विन्या जाऊं लागला.

“ विनायक—रघु कुठं आहे ? ”

“ दादा आतांच बाहेर गेलारे. नारळ कमी पडले म्हणून गूळपेंडीला पाठविलं आहे त्याला अण्णांनीं. ”

काय हें ? काय ही अजब थाप ! नारळ कमी पडले हें खरं होतं. पण मी आगरांत नारळ पाडीत होतो. काय बोलणार कादर यावर ? बिचारा आल्या पावलीं परत गेला.

कादरला पानसुपारी करून बाहेरच्या बाहेर परतविण्याची खास कामगिरी अण्णांनीं विन्याकडे सोपवली होती. असली कांहीं नाजूक काम-गिरी विन्याकडे आली म्हणजे तो माझा सल्ला घेतल्याशिवाय हालचाल करीत नसे. पण त्या दिवशीं त्याला काय अवदसा आठवली कोण जाणे—ही कामगिरी त्यानं अल्लद पार पाडली. अण्णा-दादा यांची भर लग्नांत बोलणीं होऊन शोभा होण्यापेक्षां कादरची शोभा त्याला परवडली असावी ! जरा वेळानं विन्यानं सारा प्रकार जसा घडला तसा सांगितला.

माझ्या डोक्यावर घण बसूं लागले.

“ कादर—काय वाटेल तुला ? ”—मी स्वतःला सारखं विचारीत होतो.

माजघरांत गेलों न वळकटयांत डोकं खुपसून रडूं लागलों. मला हुंदके आवरेनात. कुठं मियां—कादर—कुठ मी ! लाज वाटत होती मला स्वतःची. माझे हुंदके ऐकून आत्या आली.

“ कोण रे तें—? रडतांय कोण तिथं—?” आत्या अगदीं जवळ आली.

“ हा रांडेच्या—रध्या तूं कां ? अगदींच च्यवलास—अरे झालं काय भरल्या घरांत रडायला ? ”

“ आत्या तूं इथून जा—मला मनसोक्त रडूं दे. ”

“ रघू—इकडे ये पाहूं—” त्या माऊलीनं मला अंगाशीं घेतलं.

“ आर्घीं रडायचा थांब—अगदीं. काय झालं ? चावलं का कुणी ? तुला सांगितलं—जाऊं नको दुपारच्या वेळीं माडावर चढायला. भिक्या नव्हता का. पण ऐकायचं कुणी ? ”

“ आत्या इंगळी चावती तरी त्या वेदना सहन करायला परमे-श्वरानं ताकद दिल्येग मला. पण दोन पायाची इंगळी डसली कीं नाहीं सहन होत. ”

“ असं मोघम नको बोलूं. काय झालं नीट सांग पाहूं. ”

“ आत्या, कादरला दोरासारखं बाहेर लावून दिलं ग या लोकांनीं. मी काय त्याला सभेंत आणणार होतो ? मला अगोदर कळतं तर माडाच्या शेंड्यावरून खालीं उडी टाकली असती नी अण्णांच्या नाकावर टिच्चून—”

“ रघू—रघू—रघू—आतां शोभा दाखवायची आहे का सगळ्यांना—सांग. गळ्यांत घोंड बांधून मी विहीरींत उडी टाकल्ये अगोदर. तूं म्हणतो-यस तें सारं खरं आहे. असं नको होतं व्हायला. मला कां नाहीं सांगितलंस कादर यायचा होता तें ? मी केली असती सारी व्यवस्था गुपचूप—”

“ आत्या, मला काय माहीत हीं माणसं सारी माणुसकी गुंडाळून खोटं बोलून वागणार आहेत— ”

“अरे खरं-पण कादर नको तो गेला घरी. व्हायचं तें होऊन गेलं. आतां वर आणखी शोभाच करून घ्यायची आहे का ? तसं असलं तर बोलणं नाहीं माझं. पण लक्षांत ठेव, मी ह्यात आहे तोंवर तुम्हां बेंद्रयांची बेअब्ब होऊन देणार नाहीं मीं.” करारी आवाजांत आल्या बोलली नू निर्जीव यंत्रासारखा मी कामाला लागलों.

कादरला काय वाटेल ? त्याला कांहीं वाटलं नाही ! कादरलाच काय पण त्याच्या घरच्या कुणालाच याचं कधीं काहीं वाटलं नाहीं. नित्याच्या सरावामुळं खोटं खरं भासूं लागतं. अण्णांचीं वागणूक खोटी होती. पण मियांना असल्या गोष्टी क्षुल्लक वाटत-नव्हे, अण्णा आपल्या धर्माप्रमाणं वागत आहेत असंच त्यांना वाटे. हिंदुधर्मदर्शन त्यांना भिक्षुकांच्या मध्यस्थीनं झालं होतं तेवढंच. पण मला ही गोष्ट सदैव खात असे--अजूनहि खाते कीं कादरच्या कुटुंबीयांनीं जो जिव्हाळा मला सतत दाखविला त्याची परतफेड आमच्याकडून कधींच झाली नाहीं. मियांनीं रोकड्या पैशाच्या रूपानं मला साह्य केलं त्यांतसुद्धां अण्णांना काळं बेरं दिसलं ! यवन मदत करतो आहे ! नक्की कुठं तरी पाणी मुरत असलं पाहिजे ! खरोखरच माणसाला माणूस म्हणून किती अल्प मोल आहे ! त्याचा धर्म, त्याचा पैसा, त्याची सत्ता, त्याचा दर्जा, त्याची जात ! माणसाच्या या घनाकडे पाहून त्याला चांगला-वाईट ठरवायचं असतं !

*

*

*

: ८ :

मी नोकरीला लागल्यावर चार वर्षांनी मला ट्रेनिंगची परवानगी मिळाली. परवानगीचा कागद घेऊन मी घरीं आलों. सचित्त बसलों होतो. पुण्यास ट्रेनिंग कॉलेजांत शिक्षण घ्यायचं खरं—पण महिना वीस रुपये आणायचे कोठून ? अण्णांजवळ विषय काढला. त्यांनी थोडासा विचार केला न् ताडकन् सांगून टाकलं—

“अरे शिंचो—काळजी कसली करतो आहेस एवढी ? नाही ट्रेनिंग झालं तर काय एवढं बिघडतंय ! आँ ? आम्हीं काय संसार नाहीं केले ? पांच रुपयांपासून संसार केला आम्हीं—पांच ! आणि हल्लींचा राजा—राणी छाप संसार नव्हे. तीन बहिणींची नी दोन भावांचीं लग्नं उरकलीं ! गेले—मेले सगळे ! काय पाह्यला राह्यलंय तुम्हांला ? एवढं करून पैकरितां तोंड वेंगाडलं नाहीं कुठं. तुला चांगले दहा रुपये मिळताहेत—न् वर चिंता ! तुम्हीं हल्लींचीं पोरं रडायचं कशाकरितां एवढंच धुंडत असतां कां ? आणि हें पहा नशीब कुणाला सुटलं नाहीं. नशिवांत नसेल तर वाटेल तें केलंस तरी ट्रेनिंग होणार नाहीं न् असेल तर परमेश्वर रूप घेईल तुला मदत करायला—”

कशांत मन लागेना म्हणून उठलों आणि कादरकडे गेलों. मियांनी मला पाहिलं आणि एकदम प्रश्न केला.

“रध्वा—तोंड असं कां दिसतं आहे तुझं आज ? नरम दिसत्ये तऱ्येत— ? ”

माझी व्यथा त्यांना कळावी अशी माझी यत्किंचितहि इच्छा नव्हती.

“काहीं नाही—तुम्हांला मी नेहमींच उतरलेला दिसतो. कादर कुठं आहे ? भेटला नाही मला तो दोन दिवसांत. ”

“कादर भेटेल तुला. अगोदर काय झालं सांग. रोजच्यासारखा नाही दिसत तू. डोळे पहा कसे खोल गेले आहेत. अण्णांचं—तुझं पुन्हां कांही झालं कां ? रघ्वा, साऱ्या साखरपेडीत अण्णांसारखा पुण्यवान माणूस नाही मिळायचा रे. अशा माणसांचं न् तुझं भांडण झालेलं ऐकलं म्हणजे काय सांगू तुला, काय होतं तें. नी भांडण होतं तें तरी आमच्यामुळंच नाही का ? वार्डट नको वाटून घेऊं पण आतां आमच्याकडे यायचं बंद कर—निदान कमी कर. अण्णांचे आशीर्वाद माझ्या रघ्वाला मिळाले पाहिजेत— न् माझ्याकडे आलास तर नाही मिळायचे ते—उलट तळमळेल त्यांचा जीव—”

“काय हें मिया ! कोठला विषय कुठं नेतां ? असं भलतं काहीं नका बोलू —”

शेवटीं सारा प्रकार मला सांगावा लागला ! आणि त्या रात्रीं घरीं निघालों तेव्हां पुण्यास जायचं निश्चित केलं होतं ! जमेल तेव्हां फेडण्याच्या अटीवर मियानीं मला पैसे देऊं केले होते ! परमेश्वर यवनाच्या रूपानं माझ्या मदतीला धांवला हा अण्णावर अक्षरशः सूड होता ! त्यांना हें कळलं तेव्हां त्यांनीं मला ऐकवलं—

“हें पहा, (अण्णा मला नांवानं क्वचित्तच हांक मारीत असत) किती झालं तरी हे मुसलमान लोक आहेत. जातीवर गेल्याशिवाय राह्यचे नाहीत. तूं मोठा झाला आहेस आतां, तेव्हां जास्त सांगायचं नाही मला; पण लक्षांत ठेव माझे शब्द. ”

अण्णांच्या हयातीपर्यंत असें हे प्रसंग नेहमींच येत होते. कळस झाला म्हणजे लहानपणचा बंडखोर ‘रघ्वा’ उफाळून बाहेर येत असे. माझ्या लग्नाची गोष्ट ! त्यावेळची अण्णांची—माझी लढत केवळ कादरच्या चाणाक्ष-

पणामुळंच टळली. म्हातारीं माणसं असतात मोठीं धूर्त. उतार वयांत दृष्टी अधु होते; पण लांबचं पाहाण्याचा हव्यास मात्र अधिक होतो ! माझ्या लग्नांत कादरचा प्रश्न उपस्थित झाल्याशिवाय राहणार नाही, हें अण्णांना मुली पाहाण्याचा अगोदरच उमगलं होतं ! लग्न ठरलं तरी लग्नाला अजून पुष्कळ अवकाश होता. पण एव्हांपासूनच आईजवळ ते असा कांहीं त्रागा करूं लागले ! शेवटीं एक दिवस आई मला म्हणाली—

“रघु-बाळ, मला थोडी अफू आणून दे ! ह्यांचे तुझे खटके आतां नाहीं सहन होत मला. आपल्या घराची अन्न बाहेर पडण्याअगोदर मला वर पोंचवा—”

“रखमाई, काय गों झालं ?” आत्या देवघरांत माळ ओढीत बसली होती. आईचे शब्द तिला ऐकूं गेले.

“इकडं यावं आपण जरा—”

“कायरे रघुनाथा, काय चाललंय तुझं न् रखमेचं ?”

आत्या बडबडतच देवघरांतून बाहेर आली.

“आत्या, काय आहे या घरांत माझी सत्ता तर माझं कांहीं चाला-यचं आहे ? मी कांहीं एक बोलत नाहीं.”

“हेंच-हेंच या दोघांचं बोलणं असतं नेहमींचं. तुम्ही दोघं असं म्हणत सुटलांत तर मग हें घर तरी कुणाचं ? न् मेलं येऊन जाऊन ऐकवा-यचं कुणाला तर मला—”

“अगो, पण झालं काय ? काय रे रघु काय झालं ? रांडेच्यानो, नुसतं मोघम मोघम काय बोलतां—”

“आत्या, माझं लग्न व्हायचं आहे ना आतां-त्यांतलीं विघ्नं आहेत हीं—”

“मोघम नको-कसलीं विघ्नं ?”

“तें मला तरी कुठं ठाऊक आहे. अण्णा आईजवळ कांहींतरी बोलले न् आई माझ्याजवळ अफू मागते.”

“रखमाई, तुला शहाणी म्हणतें मी; पण हें बोलणं बरीक शहाण-
पणाचं नाही. काय बोलला अण्णा तुझ्या जवळ ?”

“याच्या कादरवरून कांहींच्या बाहीच बडबडायचं होतं.”

“बडबडायचं होतं म्हणजे काय समजूं मी ?”

“मुसलमानाची ये जा लग्नांत झालीं तर—”

“अण्णा चुकतोय इथं ! मी बोलेल त्याच्याजवळ. त्याच्या ट्रेनिंगला
म्हणावं दुसरं नाही आलं कोणी मदतीला. कादरचा बापच घावला त्यावेळीं.
रघु, तुम्ही आतां गप्प बसा. मी बघतंय कुठं कादरला येऊन देत नाहीं
लग्नाला तें. पण बाटवाबाटवी नाहीं करावची. सभेच्या बाजूला चांगली
गादी घालून ठेवूं. कादर न् अब्दुल तेली दोघांना बोलाव.”

आत्या ! आत्या ! कुठं पैदा केलंस एवढं थोर हृदय ! तुझ्याह्मतीचीच
माणसाची कदर अण्णांना असती तर ... ?

शक्य नाही तें ! रघु, भलत्याच अपेक्षा अण्णांकडून करूं नको.
पस्तावण्याची वेळ येईल. आतां याची शहानिशा करून घे.

मी तडक अण्णांकडे गेलों ! हडप्याशीं बसून त्यांची आवृत्ती
चालली होती.

“अण्णा — !” अण्णांनीं मान वर केली.

“हं काय ?”

“माझं लग्न ठरलं आतां.”

“बरं मग ? गुळपेंडीकडील कांहीं चिड्डी—चपाटी आली नाही ना ?
मुद्दूर्ताचं ठरवायचं आहे—”

“महर्त ठरण्याअगोदर एक ठरविलं पाहिजे—”

“केशासंबंधी ?”

“कादरसंबंधी.”

“कादरसंबंधी ?” अण्णांना विस्मयाचा धक्का बसला.

“होय, कादरसंबंधी ! माझ्या लग्नांत कादरचा उपमर्द झालेला
मला खपणार नाही—अगोदर सांगून ठेवतों. काशीच्या लग्नांत त्याची

शोभा झाली तेवढी पुरे आहे. ”

“ हें पाहा, असं तेढं बोलूं नको. काय झालं म्हणजे तूं उपमर्द समजणार आहेस ? कळू दे तरी मला एकदां. टोकणा म्हणून मिरवायचं आहे का त्याला ? नाही—कळू दे; म्हणजे देवदक मला ठेवतां येईल की नाही तें ठरवायला बरं— ”

“ तेवढी वेळ नाही आणून देणार. माझं लग्नच झालं नाही म्हणजे देवदकाचा प्रश्न तुम्हांला सोडवायला नको ना ? कादरला वाळीत टाकल्यासारखं तुम्हांला जर वागवायचं असेल तर अगोदर सांगा. माझ्या लग्नापेक्षां कादरच्या प्रतिष्ठेची कदर मला अधिक आहे. ”

“ प्रतिष्ठा, प्रतिष्ठा काय चालवलं आहेस ? शुद्धीवर आहेस कां बोलतांना ? ब्राह्मणाचा पोर तूं—चौऱ्यांयशी लक्ष योनीतून एकदां हा पवित्र जन्म येत असतो; आणि हीं दळभद्रीं लक्षणं कुठलीं आवडलीं तुला ? विचार कर, विचार कर, रघुनाथा जरा. दशग्रंथी ब्राह्मणाचं आपलं घराणं—मला सुद्धां कळतं तुझा मित्र आहे तो; पण त्याचबरोबर बैऱ्यांच्या कुळांत जन्म घेतला आहेस हेही लक्षांत ठेवलं पाहिजे. संसारांत सारी घोरणं सांभाळावीं लागतात बाबा. मी जर असं एकच धरून बसलो असतो तर संसार पार नसता पडला. ”

“ तुम्हीं सारं म्हणतां तें पटतं— ”

“ पटायचंच — ”

“ पण कादरचे—माझे आजवरचे संबंधच असे आहेत की त्याच्या बाबतीत तें लागू पडणार नाही. ”

“ मग काय लागू पडणार आहे ? ”

“ मी सांगेन तसं कादरला वागवायची तुमची तयारी आहे का ! नाहीपेक्षां माझं लग्न रद्द करून टाका. ”

“ बस कर, बस कर रध्या. कुणापुढं बोलतो आहेस ? यद्द इअर ट्रेन्ड झालास म्हणजे काय बालीष्टर झालास ? तुझ्या अण्णाल

तिरडीवर बांध न् बंदरावर ने. मग या खुशाल घरांत—मुसलमान आण नाहीतर मटण शिजव. एवढा विझवटा असशील असं वाटलं नव्हतं मला—”

आई कोपन्यातून सारं ऐकत होती. तिचे डोळे लाल झाले होते. मी तिरस्कारानं अण्णांकडे पाहात होतो. अण्णा तार तार उठले न् टापशी बांधून बाहेर पडले.

ते गेले ते सरळ अव्वदुल मियांकडे. तेथे त्यांनीं काय सांगितलं माहीत नाही; पण ऐन माझ्या लग्नाच्यावेळीं कोणाचीशी तार आली; आणि कादर कोठल्याशा आजारी नातेवाईकाला भेटायला म्हणून बाहेर-गांवी गेला ! माझ्या लग्नांत त्याला जातीनं हजर राहतां आलं नाही म्हणून अण्णांसकट सर्वांना फार वाईट वाटलं ! लग्नाच्या दिवशीं कादरचं भलं थोरलं पत्र मला आलं. लग्नाला न येऊं शकल्यामुळं त्याला फार फार वाईट वाटलं होतं ! सोबत त्यानं अहेरादाखल पंचवीस रुपये पाठविले होते.

काही गोष्टी माणसाच्या मनाला लागून राहतात. त्याचे वळ केव्हांही बुजत नाहीत. सोवळं ओवळं आमच्या आचारांत केव्हां न् कोणी घुसडलं न कळे, पण आम्हांला लागलेला तो शाप आहे एवढं खरं. या पायीं माणुसकीला पारखे झालीं आम्हीं. सारी संस्कृति ‘शिवू नको’ या दोन शब्दांत जखडून टाकली—विटाळसे झालीं. हिंदुधर्माच्या समतेच्या तत्त्व-ज्ञानाची विटंबना करून देवघराच्या टीचभर जागेंत त्याला कोणी कोंबून ठेवलं असेल, तर या सोवळ्या-ओवळ्यानं.

: ९ :

माझ्या लग्नानंतर चार महिन्यांनी कादरचं लग्न झालं. मियांचे आस इरफान कमाल यांच्या मध्यस्थीनं हें लग्न ठरलं होतं. अनुरूप सून, अनुरूप बायको मिळणं हा एक जुगार असतो. मियांसाहेब न् कादर यांनी हा जुगार पूर्णपणे जिंकला होता. हसीनेचं सौंदर्य अस्सल मुसलमानी थाटाचं होतं. गोरीपान, सरळ नाक, शेवग्याच्या शेंगेसारखा सडपातळ बांधा—हसीनेला प्रथम पाहिलं तेव्हां कळलं मला मुसलमान स्त्रिया पडदा कां बाळगतात ! गोरी माणसं मला आवडत नाहीत. मी काळा आहे म्हणून कदाचित् असेल ! गोरं माणूस म्हटलं म्हणजे तें आपल्याच डौलांत असतं—मग नाकाकडून त्याचं सौंदर्य साफ बसलं असलं तरी त्याला फिकीर नसते, असा माझा बरेच दिवसांपासूनचा ग्रह होता. कादरच्या घरांत त्याचं लग्न झाल्यावरहि मी पूर्वीसारखाच वावरत असें, पण भाभीशीं बोलायचं मी नेहमीं टाळायचों. कोणाला आवडतं—न आवडतं. साध्या बोलण्यांत लघ्वळपणा पाहणाऱ्या स्त्रियाहि असतात. भाभी तशी नव्हती. काहीं काळानंतर माझं मलाच आश्चर्य वाटायचं—इतक्या सौजन्यशील स्त्रीशीं मी इतक्या भिडेनं कां वागलों.

कादरचं लग्न फार थाटांत झालं. कादरची सासुरवाडी श्रीमंत होती. ‘ मुलगा पाहून ’ त्यांनीं हा संबंध मान्य केला होता. लग्नांत पैसा उघळतांना त्यांनीं कुठंच कसूर केली नाही. आमच्यासारखी शिवाशिबीची भानगड त्यांच्यांत नव्हती. त्यामुळं कोणा नातेवाईकाला आजारी पाडून

गांवाबाहेर पळ काढण्याची पाळी माझ्यावर आली नाही ! मधूनच माझ्या लग्नाच्या वेळी झालेल्या तमाशाची आठवण होई न मन बेचैन होई एवढंच.

लग्नाचे आदले दोन दिवस गाण्याच्या मैफली झाल्या. कादरच्या श्वशुरांनीं मुंबईहून खास गवई या कार्यक्रमाकरितां आणले होते. लग्नाच्या दिवशीं कादर सजून तयार झाला. आम्ही सर्व मशिदीत गेलों. मेंबरच्या बाजूला पेशमाम उभा राहिला न त्याच्याजवळ कादर उभा राहून त्यांची प्रार्थना सुरू झाली. तेथल्या त्या मेळाव्यांत मी एकटा हिंदु होतों. माझं लग्न मला आठवत होतं ! त्या सान्याच लग्नसोहळ्यांत माझ्या लग्नाची मला घडीघडी आठवण होत होती. लग्नाला जाऊं द्याच—गांवांत सुद्धां आम्ही राहूं दिलं नाही कादरला त्या दिवशीं ! समारंभाच्या पावित्र्याचा भंग झाला असता !

मशिदीतून आम्ही लग्नमंडपांत परत आलों. कादरला मी पन्नास रुपयांचा अहेर केला. मियांनीं माझी सर्वोर्षी ओळख करून दिली. ती सारीच मंडळी प्रथमपासून माझ्याकडे टकमक पाहात होती. लग्नानंतर आठवड्यानं मी मियांकडे गेलों. खुर्षांत होते मियां.

“ रच्चा, इकडे ये. ”

“ काय ? ”

“ तूं फार श्रीमंत झाला आहेस ! ”

“ हृदयानं मी कधींच गरीब नव्हतों—मियां ! ”

“ पैशानं म्हणतों आहे. टाळूं नको विषय, अरे अहेराला कांहीं सीमा आहे कीं नाहीं ? कां व्याजाचे पैसे घेणार नाहीं म्हणून असे पोंचते केलेस ? तुमचं बामणांचं डोकं कसं चालेल कळायचं नाहीं.”

“ मियां, व्याजाची कल्पना डोक्यांत आणून तुमच्या प्रेमाला बाजारांत ओढण्याइतका मी नादान झालों असं वाटलं तरी कसं तुम्हांला ? ”

“ किती लावून घेतां तुम्ही पोरं ? तुमची थट्टा करायची सुद्धां भीती वाटते. ”

“ मग काय बोलूं-तुम्ही बोललांतच असं—”

“ तसं नाही रे. कालच्या अहेरांत तुझ्याएवढा अहेर कुणाचाच नव्हता म्हणून गंमत केली तुझी. ”

“ याचा एकच अर्थ शक्य आहे. काल जमलेल्या लोकांत माझ्या-एवढं कादरवर कुणाचंच प्रेम नसावं ! ”

“ हसीनाबानूचं सुद्धां ? ”

“ तिनं तर हृदय अर्पण केलं कादरला. तिची-माझी तुलना करून कसं चालेल मियां ? ”

लहान मुलासारखे मियां हसूं लागले.

* * *

कादरनं इंग्रजी शिकावं, साऱ्या रत्नागिरी जिल्ह्यांत त्याचं नांव व्हावं.—मियांच्या जीवनांतील ती एक ज्वलंत महत्त्वाकांक्षा होती. ज्या दिवशीं त्यांना कळून चुकलं, यापुढं कादरचं शिक्षण अशक्य आहे, त्या दिवशीं त्यांना मनस्वी दुःख झालं. कादर सातवीत गेल्यापासून मियांनीं अथरूण घरलं तें तब्बल वर्षभर. वडिलोपार्जित दमा त्यांना होताच ! यानंतर ते दुखण्यांतून उठले तरी निकामी झाले.

एकोणीसशें अठ्ठावीस सालीं पुण्याहून मी टॅंड होऊन आलों. कादर त्यावेळीं तेलाची घाणी चालवीत होता ! मियांची आर्थिक स्थिति कांहीं वाईट नव्हती—तरीपण ते स्वतः हिंडतेफिरते झाल्याशिवाय कादरनं चालता घंदा सोडून शिक्षणांत गुंतून घेणं अव्यवहार्य होतं. आतां त्याचं वयहि शिक्षणाचं राहिलं नव्हतं. कादर तेवीस वर्षांचा झाल्यावरही त्याच्या शिक्षणाची उमेद मियांनीं बाळगली ती केवळ त्याच्या बुद्धिमत्तेकडे डोळे लावून. हळहळायचे ते. पण परिस्थितीपुढं कोणाचाच इलाज नव्हता. पुढील शिक्षण कादरच्या नशिवांत नव्हतं हेंच खरं. माझ्या आयुष्यांत एक काळ असा होऊन गेला—त्या काळांत यश म्हटलं म्हणजे कष्ट—घडपड—लढा—योजना या चारच गोष्टी मी जाणत होतो. कष्ट, घडपड, लढा, योजना—ठीक आहे सारं हें; पण या साऱ्याची वजावाट करून सुद्धा कांहीं तरी बाकी उरतेच—त्याला नशीब म्हणा, नाहीतर आणखी कांहीं म्हणा. कादरच्या नशिवांत इंग्रजी नव्हतं ! काय म्हणायचं दुसरं ! मी टॅंड होऊन

परत येईपर्यंत मियां—परिस्थिति यांचा झडगा अविरत चालू होता. आणि अशा या परिस्थितीत कादरच्या श्वशुरांकडून एक दिवस पत्र आलं—

७८६

इब्राहिम मैनशन, दादर मेन रोड.

१७ ऑगस्ट, १९३०

चं. कादरसाहेब यांस वडिलांचे कडोन दुवा—अनेक आसिर्वाद,

पत्रास कारण कीं इलाहिकृपेनं आम्हीं सर्व सुखरूप आहोंत. काळजी नसावी. अब्बाजानच्या परकृतीला आम्हीं पाठविलेल्या औषधानं आराम पडला हेंही वाचलें आणि यामुळेंहि आनंद झाला. दमा कमी आहे समजोन औषध बंद करूं नये. विशेषतः जें चाटण पाठविलें आहे तें सकाळ संध्या-काळ असें सहा महिने द्यावें. आमच्या हकीमांचें म्हणणें आहे कीं दमा साफ थांबलाच पाहिजे. आमचा हा मजकूर मियांसाहेबांस मुद्दाम सांगावा. आपण शहाणे आहोंत तेव्हां अधिक लिहायला नको. हसिनाबानूस खेडेगांवांत राह्यची संवय नाही, म्हणून कंटाळली असेल. तिला सांगावें पुढच्या महिन्यांत आम्हीं तिकडे नक्की येत आहोंत. तुमच्या सावित्रीचें वर्णन हसिनाबानूनें केलें तें वाचलें. तुमची ही लाडकी नदी पण पावसाळ्यांत कशी दिसत्ये पाह्यचें आहे. तेव्हां आम्हीं पुढच्या महिन्यांत नक्की येत आहों. या महिन्यांतच आलों असतो, पण सध्यां एका महत्त्वाच्या कामांत आम्हीं आहोंत. दादर भागांत आम्हीं एक दुकान खोलायचा विचार करीत आहों. नशिवानं तुम्हांला पण तेलाच्या धंद्याचा अनुभव आहे. तेव्हां दादरच्या दुकानाची सारी व्यवस्था तुमच्या ताब्यांत देण्याची आमची इच्छा आहे. हसिनाबानूलासुद्धां मुंबई पुष्कळ आवडत्ये. तेव्हां आपण येण्याचें जरूर करावें. दिवाळीला आपण इकडे आलांत तरी चालेल, तोपर्यंत मियांच्या प्रकृतीला पण चांगला आराम पडेल, तुम्हीं यालच असें आम्हीं समजतो. तेलाच्या धंद्याला चांगली तेजी आहे. तेव्हां या कामांत आम्हीं असल्यामुळं या महिन्यांत तिकडे यायला जमणार नाही. पुढच्या महिन्यांत जरूर येतो,

असें हसिनावानूस सांगावें. ती एकटी फारसी कुठं राहिली नाही. तेव्हां आपण तिची काळजी घ्यावी. आपण घेतच असाल. पण मी तिचा बाप आहे, त्यामुळं लिहावेंसैं वाटतें. पुढच्या महिन्यांत मी तिकडे आल्यावर आपण अधिक बोलूं. दर्जेप्रमाणं सलाम-आसिर्वाद. आ.

मुस्ताफ अहंमद गांधी

“कादर, संधि आली की दोन्ही हातांनीं पकडणं हें यशाचं रहस्य आहे. तूं विद्वान व्हावंस अशी बुद्धिमत्ता तुला परमेश्वरानं दिली आहे; पण जें शक्य नाही त्या करितां रडण्यापेक्षां जें चालून येत आहे त्याचं मनापासून स्वागत कर. माझी खात्री आहे तूं तिथं सुद्धां आपला प्रभाव दाखवशील.”

“सारं पटतं रे रघु, पण अब्बाजानची प्रकृति पाहिलीस ना ? ”

“खरं आहे थोडंसं तूं म्हणतोस तें; पण असं पहा-एकतर मियांची प्रकृति आतां सुधारत्ये-न् आतां ती सुधारतच जाणार आहे. शिवाय मी नाहीं का इथं ? ”

“किती ठिकाणीं लक्ष देणार आहेस तूं ? आणि अब्बाजान काय म्हणतात माहीत आहे कां ? ”

“काय ? ”

“काहीं नाही रे. कादरचं काय ऐकतोस तूं ? ”

“पण बोललांत काय तुम्ही ? काहीं तरी विशेष दिसतय. कायरे कादर तूंच सांग—”

“अब्बाजान म्हणतात तुझ्या अण्णांना आवडत नाहीं तेव्हां तुला आमच्याकडे कमी यायला सांगायचं—”

“मियांसाहेब-हें दुसऱ्यांदा माझ्या कानावर येतं आहे. अण्णांचं नांव सांगतां की तुमचीच इच्छा आहे—”

“ पाह्यलंस, पाह्यलंस कादर, तुला मी सांगितलं होतं. तरी माहीत आहे तुला रघ्वाचा स्वभाव. एकदम डोक्यांत राख घालायची संवय आहे त्याला.”

“ मग कसं बोलायचं मियां ? मला तर वाटूं लागलं आहे अण्णांचं नुसतं नांव आहे—”

“ रघ्वा, तुझी माफी मागूं कां ? सहज म्हटलं कादर जवळ न काय बोलतो आहंस तूं हें ? ”

“ मी रागावलों नाहीं—पण माझा स्वभाव तुम्हांला माहीत आहे. वडील माणसांचं मन राखावं असं मलाहि वाटतं. पण स्वतःचं मन मरणार नाहीं इकडेहि मला लक्ष दिलं पाहिजे. माझ्या पुरती मी मर्यादा घालून घेतली आहे. त्याच्यापुढं जाऊन कुणाच्याहि मनाचे लाड मी पुरविणार नाहीं. कादरच्या संगतीनं माझं कल्याणच झालं आहे—पण अण्णांना तें आवडलं नाहीं. तुम्हीं ट्रेनिंगच्या वेळीं परमेश्वरासारखे उभे राहिलांत—म्हणून काय अण्णांच्या मनांत फरक पडला आहे ? आम्ही तरुण मंडळीनीं किती वाकावं असं तुमचं म्हणणं आहे ? अनेक वेळां तुम्हीं मला हें ऐकवीत असतां. पण शेवट सांगतो माझ्या वागणुकींत फरक पडायचा नाही. ज्या दिवशीं तुम्हीं धक्के मारून—”

“ बस्स कर, बस्स कर. तूं फार बोलूं लागलास. तुझं काय म्हणणं ? कादरनं मुंबईला जावं—तूं माझी काळजी घायला इयं आहेस ? कादर आतां एक शब्द नको यावर. मुंबईस जाण्याचा बेत कायम झाला ! ”

न दुसऱ्या दिवशीं कादरनं मुस्ताफा साहेबांना पत्र घातलं सुद्धां !

इथपासून पुढं कादर मुंबईला जाईपर्यंत मियांच्या घरांत एकच विषय चालू होता—“ कादर मुंबईकर होणार ! ”

त्यावर्षीच्या नारळी पौर्णिमेला मी नी कादर सावित्रीला नारळ घायला गेलों होतो, श्रावणांत सावित्रीचं सौंदर्य नेहमींच अफाट असतं.

कादरची बायको सावित्रीचा रुबाव पाहून खूष झाली यांत नवलचं कांहीं एक नाही.

पिन्याच्या डोंगराला तिने घेतलेला तो वळसा-सर्पाच्या नागमोडी चालींतील सारं लालित्य तिथं पाह्यला मिळतं. यानंतर महापुरुषाच्या डोहांत ती उडी घेते न् पुन्हां अकस्मात प्रगट होऊन आपल्या प्रियकराकडे धांव घेते. तें सारंच दृश्य कोणाही कलावंताला जागच्या जागीं उभं करील असं आहे. श्रावणांत पूर आला म्हणजे तांबड्या पाण्याचे लोळच्या लोळ पिन्याच्या डोंगरांतून बाहेर पडत असतात. उन्हाळ्यांत भिकार दिसणारं सावित्रीच पात्र महानदीचं रूप धारण करते. अशा वेळीं भरती असावी. मग काय विचारातां ? साखरपेंडीचे आबालवृद्ध सावित्रीचं तें तांडवनृत्य पाह्यला काठावर जमतात. सागराच्या लाटांचा रेटा न् सावित्रीचा प्रक्षुब्ध प्रवाह यांचं भयंकर द्वंद्व सुरू होतं. फेसाळत कारंजासारखे उडणारं जलतुषार स्वर्गलोकाकडे धांव घेत असतात. हाडामांसाच्या माणसासारखं सान्यांचं सावित्रीवर प्रेम आहे.

उस्मान खलाशाला गाठा न् सावित्रीचा विषय काढा. नाही आवरायचा तुम्हांला तो. लहानपणापासून त्यानं अनुभविलेल्या सावित्री-कथा तुम्हांला तो ऐकवील. जन्मभर सावित्रीनं त्याला व्यवसाय पुरविला. सावित्रीविषयीं कांहींही बोलणं निघालं तरी त्याच्या वृद्ध नेत्रांतून कृतशक्तेचे अश्रु उभे राहतात. असं सांगतात कीं ' महापुरुषीय ' कालांत सावित्रीचं पात्र अतिविशाल न् खोल होतं. मराठ्यांचा नाविक तळहि तिथं होता. साखरपेंडीच्या अनेक कथांप्रमाणंच ही सुद्धां किती विश्वसनीय आहे-सांगतां येत नाही. मात्र सावित्रीचं पात्र दिवसें दिवस उथळ होत आहे यांत कसलाहि संशय नाही. पण ही वस्तुस्थिति उस्मानला सांगून पहावी ! तो त्याचा जोरानं निषेध करील. सावित्री चंद्रसूर्याइतकीच अजर आणि अमर आहे, अशी त्याची दृढ श्रद्धा आहे. कशानं हि त्या श्रद्धेंत बदल व्हायचा नाही.

दोषेहि हजर राहिलों अशी कादरच्या आणि माझ्या आयुष्यांतील ती शेवटची नारळीपौर्णिमा असावी. त्यादिवशी सावित्री नेहमीसारखीच नटली होती. तिच्या लाटा नेहमीच्यासारख्याच फुगळ्या घालीत होत्या. सारे लोक नारळ देऊन गेले तरी कादर तेथून हलेना.

“ कादर, आज विचार काय आहे तुझा ? सावित्री आपला साज दोन दिवस तरी उतरेल असं दिसत नाही. तितका वेळ इथं उभं राह्यचा विचार आहे का तुझा ? ”

“ रघु, तुला तरी हलावंसं वाटतं कां इथून ? काय हा रुबाव-पहा तरी. महापुरुषाच्या घोरणी दृष्टीचे अनेक प्रकार आपण साखरपेंडीला पाहतों, पण सावित्रीमाईच्या कुशीत त्यानं साखरपेंडीची स्थापना केली याच्यासारखं मला कशाचंच कौतुक वाटत नाही. शिवाजीच्या काळांत काय थाट असेल रे हिचा ? ”

“ बघायला मुद्दां तयार नसेल आपल्यासारख्या पामरांकडे ! ” मी हंसत बोललों.

“ नाही रे रघु-ओळखलं नाहीस सावित्रीला. परमेश्वर सर्वशक्तिमान आहे म्हणून काय त्याच्या लेकरांना दूर लोटतो ? सावित्रीचा एक लौकिक माहीत आहे तुला ? ”

“ काय ? ”

“ सावित्रीनं एकाहि जीवाचा बळी आजवर घेतलेला नाही. ”

“ ऐकतों आपण हें-पण खरं असेल कां ? सावित्रीच्या भक्तांनीं पसरविलेली ही एक दंतकथा असावी असं मला वाटतं. ”

“ रघु-मला वाटलं नव्हतं तूं एवढा नास्तिक असशील असं. ”

“ बरं, बरं, तूं चल घरीं आतां. तुझा उस्मान होत चालला आहे ! ”

आणि जायचा दिवस आला. तीन वाजतां मी गाडी घेऊन कादर-कडे गेलों. पिऱ्याच्या घाटीतून हणैला जायचं होतं. मियांच्या घराशीं गाडी

उभी केली. मियां बाहेर गाडीशीं आले. मिस्कीलपणानं गाडीचं निरीक्षण करीत होते ते.

“ अरे रद्वा. गाडींत पेंढा घातला आहेस कीं गाद्या पसरल्या आहेस ? ”

“ मुंबईची व्हिक्टोरिया फिक्की पडली पाहिजे, मियां. नाहीतर हे साहेब मुंबईला गेल्यावर शिकवायला लागतील—आमची मुंबई अशी आहे न तशी आहे. ”

“ बरोबर आहे—बरोबर आहे ! अरे आपली साखरपेंडीं ती साखर-पेंडी ! तो पुष्कळ ऐकवील. रद्वा घाटींतून जायचा बेत उगीच केला आहे तुम्हीं. सरळ खाडीवरून पलीकडे व्हायचं ते तुमचं एकेक कांहींतरीच. ”

“ मियां, कादर हा. त्याला वाटतंय आपण विलायतला चाललों आहों ! सगळी साखरपेंडी त्याला पोटभर पाहून व्यायच्ये—पिन्याची घाटीं-सुद्धां त्यांतून सुटतां उपयोगी नाहीं ! ”

“ विनाकारण दोन तास अगोदर निघावं लागणार आहे, दुसरं कांहीं नाहीं रे. बरं, निघा आतां. काल बोट नऊला बंदरांत आली होती माहीत आहेना — ”

“ रघु— तुला एक विचारूं —” विचित्र आवाजांत कादरनं मला प्रश्न केला.

“ काय ? ”

“ तुझ्या अण्णांना सांगून यावं असं माझ्या मनांत फार होतं; पण तुला विचारल्याशिवाय उगाच नको म्हणून आलों नाहीं तुझ्याकडे. आवडेल ना त्यांना ? ”

“ गेलंच पाहिजे का ? कदाचित त्यांना बरंही वाटेल. पिन्याच्या घाटींतून आपण जाणार हें त्यांना कळलं तेव्हां त्यांनींच एवढे पेंढे अंधरां-यला सांगितलं. तुझी फारच इच्छा असली तर ... पण नको ! कांहीं जाऊं नको. मी सांगेन तूं येणार होतास त्यांना भेटायला म्हणून. माझा

अंदाज चुकून कांहीं भलतंच त्यांतून निघालं तर माझ्या लग्नासारखी गत व्हायची— ”

“ लग्नासारखी कसली रे गत व्हायची रव्वा—? ” मियांनीं सात्त्विक संतापानं मला विचारलं.

“ जाऊ दे ना मियां— ”

“ जाऊं दे नाहीं.—माझी बोट आज चुकली तरी चालेल; पण हा विषय तू काढलाच आहेस रघु, तर मी तो आतां अघांतरी ठेवू देणार नाहीं. अण्णांबद्दल तुला कांहीं वाटो—पण तुझ्या लग्नाला मी आलों नाहीं याकरितां तूं त्यांना जबाबदार धरणार असशील तर मात्र त्यांना तो अन्यायच होईल. ”

“ त्या बाबतीत मला कांहींहि वाटलं म्हणून मला त्यांचेविषयी आदर नाहीं असा अर्थ तूं करतोस का ? ”

“ तसं नसेल कदाचित्—पण या बाबतीतसुद्धां तुझा रोष असणं हें सुद्धां अण्णांना अन्याय करणारं आहे— ”

“ रोष जरूर असणार ! मी तुकाराम नाहीं झालों. मला त्याची खंतहि वाटत नाहीं. ”

“ हाच अन्याय तूं करीत आहेस. तुला काय वाटतं अण्णांनीं सांगितल्यावरून मी गांव सोडून गेलों ? तसं असलं तर तें घादांत खोटं आहे. त्या दिवशीं मी थक झालों—खुद्द अण्णा तुझ्या लग्नाचं आमंत्रण द्यायला आले म्हणून ! आमच्याकरितां खास व्यवस्था करण्याचं हि त्यांनीं ठरवलं होतं. फक्त एकच भीक—त्यांच्या शब्दांत सांगतों आहे—एकच भीक त्यांनीं मागितली. ‘ वाटवावाटवी करूं नका ! ’ मग त्याकरितां रघूचं मन मोडावं लागलं तरी हरकत नाहीं. अण्णांसारखा सत्पुरुष आमच्याजवळ भीक मागत होता ! कल्पना कर रघु, आम्हांला काय वाटलं असेल तें. देव-धर्म काय तुला—मलाच आहे न् अण्णांना नाहीं ?

काय बिघडलं त्यांनीं असं सांगितलं तर ? शेवटीं मी नी अन्नाजान दोघांनीं हा मार्ग पत्करायचं ठरवलं - काय चुकलं यांत अण्णांचं बोल ? ”

“ तूं सांगतो आहेस हें सारं खरं कशावरून ? तुम्हां तिघांचाचून खरा प्रकार कोणालाच माहीत नाही— ”

“ कुराणाची कसम खाऊन सांगितलं तर विश्वास बसेल कीं नाही तुझा— ” इतकं रागावून बोललेल मिथाना मी कधीं पाहिलं नव्हतं.

“ नको-नको मिथां. पटलीं खात्री माझी— ”

महापुरुषाच्या वडाकडे आम्ही पाहिलं—अण्णा झपाझप पावलं टाकीत येत होते ! !

“ ते पहा—रघु, पाहा त्या सत्पुरुषाकडे. अल्लाचा हा शुभशकुन आहे कादरला. ”

अण्णा जवळ आले !

“ कादर—वांकून नमस्कार कर अण्णांना. घे त्यांचे आशीर्वाद आणि जा मुंबईला ! ”

शुद्ध हिंदु थाटांत कादरनं अण्णांना नमस्कार केला ! अण्णासुद्धां गहिवरले.

“ पुरे, पुरे बाळ. महापुरुषाचा आशीर्वाद घे. मंगल होईल तुझं ! ”

घरांतील पेंड संपली होती ती येतांना हणैहून मला आणायला सांगण्याकरितां अण्णा आले होते. जणूं निरोप पाठवून ते आले कादरचा नमस्कार घायला !

आणि थोड्याच अवकाशांत आमची गाडी महापुरुषाच्या वडाला मागं टाकून चौखुर उघडली. गाडी दिसेनाशी होईतो मिथां भुकेल्या दृष्टीनं आमच्याकडे पाहात होते. साखरपेंडी आम्ही झपाझप मागं टाकीत होतो.

“ रघु-सावित्रीच्या पुलावरून गाडी घे. महापुरुषाला पैसा-सुपारी द्यायची आहे. माहीत आहेना ? ”

“ कादर, तूं डोळ्यांतून पाणी आणायचं बाकी ठेवलं आहेस. जरा बाप्यासारखा वाग—”

“ तुला नाही कळायचं हें दुःख—साखरपेंडी सोडायलाच पाहिजे त्याकरिता—”

“ अरे, पण जन्माची का सोडतो आहेस ? सहा महिन्यांनी पुन्हां येतील—”

“ होय—पण आतां आलों तरी दोन दिवसांचा पाहुणा—”

“ त्यांतच मजा आहे बाबा. प्रेमाची किंमत विरहाशिवाय कळत नाही. ”

आम्ही पुलाशीं आलों. कादर उतरला. त्यानं डोहांत पैसा-सुपारी टाकली. आमची गाडी चालूं झाली.

“ काय रे, हा शेरल्लीं हल्लीं मोटरीच्या घंघांत पडला आहे कां ? ”

“ त्याची कुठली आठवण झाली तुला कादर ? ”

“ मोटरी धुवायला आला आहे पाहा—”

“ कुठं ? ”

“ तो पाहा—उभा आहे तिकडे. लपणारा माणूस नव्हे तो ! ”

“ साडेसाती आहे साखरपेंडीची ही रघु. ”

पिऱ्याची घाटी उलटून, गुळपेंडी मागं टाकून आमची गाडी हौं बंदराच्या वाटेला लागली होती. दूर अंतरावर भव्य जंजिरा समुद्रांत उभा होता. शिवकालांत हा जंजिरा आणि सावित्रीचा परिसर भंडारी गळ्यांच्या शौर्यानं पुनीत झालेला आहे. कादर सारं पोटभर पाहून घेत होता. त्याला बोलायलाहि अवसर नव्हता.

“ अरे कादर, बोल ना काहीं तरी—”

“ हं—”

“ अरे हं काय—? तूं तर अगदीं सासरीं निघालेल्या सुनेसारखं करतो आहेस—”

“रघु, बरोबर उपमा दिलीस. कोकण म्हणजे माहेरच आहे आपलं. हे उघडे बोडके कोळी, किनाऱ्यावर उपड्या-उताण्या पडलेल्या त्यांच्या होड्या—वाळत घातलेलं हें म्हावरं, सारं मला पोटभर पाहून घेऊं दे. आणखी सहा महिने तरी पाह्यला नाहीं मिळणार.”

तासाभरानं आम्ही हणेंच्या भुईकोट किल्ल्याशीं आलों. एथून वीस भिनिटांच्या अंतरावर धक्क्याला सुरुवात होते. धक्का समुद्रांत सरळ गेलेला आहे. टोकाला पडाव लावण्याकरितां समुद्रांत कट्टा बांबलेला आहे. कट्ट्याच्या एका बाजूला ओबड धोबड उंच खडकावर हणेंचा प्रसिद्ध शुभ्र दीपस्तंभ आहे. भुईकोटापासून धक्क्यापर्यंतचा लाल धुळीचा रस्ता सुरुंच्या दुतर्फा झाडींतून गेला आहे. सुरुंच्या दोऱ्यांतून सों-ऽऽ करीत समुद्रावरचं वारं सोसावत असतं. भुईकोटाशीं आलं कीं बंदर आलंच.

या सुरुंच्या रस्त्यावर वर्दळ दांडगी असते. बोटीची वेळ झाली कीं खेड, दापोली, साखरपेंडी या बाजूनीं मोटारीची नुसती रीघ लागून राहाते. लाल धुरळा उधळीत मोटरी सारख्या येत जात असतात.

आमची गाडी घर्मशाळेशीं आली. हाशम खलाशाला ‘एक मुंबई’ काढायला सांगून आम्ही पुढं निघालों.

“कादर, गर्दी फार दिसत्ये आज बोटीला. ही घर्मशाळा पाहा, भरून गेल्ये.”

“नू गाडी काय आली आहे पाहा बंदरांत-ए रघु, अरे सावकास, सावकास जरा. वाटेल तशी गाडी पिटायला ही पाज नव्हे. महाद्या पाहातो आहे पाहा कसा तुझ्याकडे. गाडी पुढं काढतांना धक्का दिलास त्याच्या गाडीला—”

“काय व म्हादु-?”

“रघु दादा-गरिबाची गाडी मोडायच्ये व्हय ?”

“मोटारशीं काँपिटीशन करणारी तुम्ही गाडी मोडत्येय ह्यो ?”

आम्हीं घक्क्याशीं आलों तेव्हां काळोख चांगला झाला होता. सान्या पुळणीवर जिकडे तिकडे गाड्या सुटल्या होत्या. घक्क्यावरच्या गेंसच्या बत्तीनं तेथला काळोख उठून दिसत होता !

“ रत्नागिरी जाणार—रत्नागिरी जाणार ! ” म्हणून खलाशी घक्क्या-कडे चालले होते. ‘ टपाल लाईन ’ यायची वेळ झाली होती. रत्नागिरी—मुंबईला जाणाऱ्या प्रवाशांची काळोखांतून चाललेली धांवपळ, सोबत आलेल्या मंडळींची गडबड, घोऽऽ करीत किनाऱ्यावर गुंडाळत येणाऱ्या लाटा,—त्या वातावरणांतील हा सारा संमिश्र कल्लोळ अविस्मरणीय असतो.

घक्क्याशीं मी गाडी सोडली. हाशमजवळ सामान देऊन चहा प्यायला घोंडबाच्या हाटेलांत आलों.

चहा घेऊन आम्हीं निघालों. आणि पडावाच्या कट्ट्याशीं बत्ती-खालच्या एका दगडावर जाऊन बसलों. अजून दोन तास तरी थांबायला लागणार होतं.

“ काय घाई अब्बाजानची विनाकारण, नाहीं रघु ? आणखी तासभर तरी साखरपेंडीला राह्यला मिळालं असतं आपल्याला—”

“ बापाचं प्रेम आहे बाबा तें—”

“ आतां अब्बाजान जेऊन बसले असतील, नाहीं रघु ? ”

“ हो, न् तुझ्याप्रमाणंच तेही तुझ्या आठवणी काढीत असतील. ”

समुद्राची एक लाट खडकावर जोरानं आदळून त्याचं पाणी येट आम्हीं बसलों होतों तिथं आलं. दर्यांत लांब अंतरावर चंद्रावतीचा दिवा लुकलुकूं लागला. टपाल लाईन बंदरांत उभी होती. मुंबईहून आलेले प्रवासी, मुंबईला जाणारे प्रवासी, पुन्हां मघांची गडबड—गोंबळ सुर झाला. सामानानं गच्च भरलेले ठेले खलाशी पडावांत रचीत होते. पडावांत सुद्धां चांगली जागा मिळावी म्हणून पुढं पुढं घडपडणारे लोक पडावांत जात होते ! खलाशी त्यांना दम देत होते—

--आणि चंद्रावती आतां चांगली पुढं आली. विद्युद्दीपांनीं सजलेलें तें तिमजली जहाज पुढं सरकत होतं. कादर साश्रु नयनांनीं पडावांत जाऊन बसला. पडाव सुटला ! बोटीनं खळ्-खळ्-खळ्-खळ्-खळाट् करून नांगर टाकला. साखरपेंडीपर्यंत ऐकूं जाणारा तिच्या भोग्याचा आवाज झाला.

‘चल्लोव-चॉल-चल्लोव-चॉल’ करीत पडाव अजगरासारखा पुढं चालला. दीपस्तंभाचा दिवा आतां आमच्या पिच्छाडीला आला. पडाव बोटीला लागला. कादर बोटींत चढला न् जड मनानं मी मागं आलों.

कादर मुंबईला पोचल्यावर आठ दिवसांनीं त्याचं मला पत्र आलं.

७८६

इब्राहिम मॅनशन, दादर मेन रोड.

२९ ऑक्टोबर, १९३०.

मित्र रघुनाथ यास सप्रेम नमस्कार—

पत्राची सुरवात मुसलमानी थाटांत करून तुला नमस्कार लिहिला आणि क्षणभर थांबलों ! विसंगत तर खरंच, पण आपल्या स्नेहाचं यापेक्षां समर्पक प्रतीक तें कोणतं असूं शकेल ? आपल्या साखरपेंडीला हिंदु-मुसलमान संस्कृती सख्या बहिणीसारख्या हातांत हात घालून वावरत असतात. दादुमियाचा पीर, महापुरुष, सावित्रीमाता, तुमची दुर्गादेवी हीं साखर-पेंडीचीं दैवतं तरी कोणता संदेश देतात ? या पूजास्थानांच्या रांगेला तितक्याच सन्मानानं आपलं सौहार्दही नांदू शकेल यांत मला तरी संशय वाटत नाही.

इथं येऊन मला आठवडा झाला; पण रघु, अजूनहि एथल्या वातावरणाशीं मी समरस होऊं शकत नाहीं रे. सकाळीं यंत्रासारखे सारे कामाला लागतात; मी आमच्या आगरांतील शिष्याचा विचार करीत बसतो !

—छुंमुंमुं झालं आहे. दबळ्या रहाटाला फिरत आहे. ऑ ऽ ऽ ँ ऽ ऽ उँ ऽ ऽ ओँ ऽ ऽ. रहाटाचं तें गोड संगीत माझ्या कानांत घुमत

आहे. रहाटाचं संगीत गोड असतं हा शोध मला मुंबईला आल्यावर लागला आहे ! असे अनेक शोध मला लागले आहेत रघु.

उस्माननं तरीतून आपल्याला अनेकवार पलीकडे नेलं आहे. तरीचं शीड सोडतांना होणारा आवाज-टर्नर, परवां ग्यालरींत बसलो होतो न त्याचीच आठवण सहज मला झाली; न मग खाडीवरची सारी वर्दळ एका मागून एक आठवू लागली. त्या 'टर्नर' आवाजानं मला वेडं केलं पहा. हंसशील हें सारं वाचून. तुला नाही पटायचं. वासुदेवशास्त्र्यांनी 'पोटा-सार्टी भटकत जरी...' हें काव्य लिहिलं. आपण तें शाळेंत शिकलो; पण त्याचं मर्म मात्र मला आज समजलं-! न तुला तर तें अजूनही समजणार नाही.

रघु, खरोखर प्रेम हें एक अद्भुत रसायन आहे. या रसायनापायीं सावित्रीमाई चालती बोलती होते, महापुरुषाचा बड आपल्या श्रांत मनाला शांत करतो, पिण्याचा डोंगर आपल्या पाठीवर प्रेमळ हात फिरवितो. सान्या वस्तुमात्रांत जीवन निर्माण होतं.

पौक्ष्यांनीं आपल्याला 'एकच प्याला' वाचायला दिलं होतं. तें वाचल्यामुळं कांहींतरी काव्यमय मी लिहीत आहे असें तुला वाटे. पण तसें नाही. मी एवढा मजकूर लिहिला न एकदां वाचला. माझा मला अचंबा वाटू लागला. जसें आलं तसें लिहिलं-पण पत्र किती सुंदर साधलं आहे ! कां साधणार नाही-मी म्हणतो कां साधणार नाही ? माणूस जर प्रेम करूं शकेल तर त्याला लेखक बनणं फारसं कठीण पडत नसावं. भावनांनीं मन ओसंडूं लागल्यावर त्यांना बंदिस्त करायला शब्द गुळामा-सारखे राबणं अशक्य आहे कां ?

रघु, कित्येक वेळां मी असा वेढ्यासारखा ग्यालरींत विचार करीत बसतो-—

आतां करं-करं वहाणा वाजवीत आमच्या रघूची धिप्पाड मूर्ति शाळेचा रस्ता चालत असेल. ते पाहून अब्बाजान-घाणीशीं येऊन मला सांगत आहेत-

‘ उंड्यांचा फार नास करतोस तू—असा नाही धंदा व्हायचा. ’

इतक्यांत ‘ मियांचा रघ्वा ’ आला. मियां त्याला विचारीत आहेत.

‘ काय रे रघ्वा—या वेळेला इकडे कुठं ? रजा काढल्यास वाटतं शाळेत ? ’

‘ छे हो मियां—म्हाताऱ्यानं निरोप दिला तुम्हांला तेल आजच पाहिजे संध्याकाळीं. तें सांगायला आलोंय. ’

‘ म्हातारा म्हणजे अण्णा कीं काय रघ्वा ? थडेंत बोलला असशील; पण निदान मला तरी नको पुन्हां ऐकवूं असं. अण्णांसारख्या पुण्यवान माणसाबद्दल—’

‘ पुन्हां बोलणार नाहीं मियां. ’ न रघ्वा शाळेची वाट चालूं लागला. अब्बाजान त्याच्या वाटेकडे पहात होते.

‘ काय गुणी आहे पोरगं,’ ते पुटपुटले.

—आता संध्याकाळ झाली आहे. मी घाणीशीं रेंगाळतोय. अजून बऱ्याच उंड्या संपायच्या आहेत. अब्बाजान आले.

‘ कादर, शाळा सुटायची वेळ झाली. रघ्वा आतां येईल तेल न्यायला. तेल राहील बाजूला न गप्पानं वेळ काढाल. अण्णा ओरडतील—रघ्वा ओरडेल. नकोच तें. ठेवून दे बाकीच्या उंड्या. आधीं तेल घे ब्रेलॉत न पळ अण्णांकडे ’

तेल घेऊन मी जायला निघालों. अब्बाजान कवाडीशीं घांवत आले.

‘ कादर, ए कादर, अरे संभाळून बोल अण्णांशीं. तेल कमी आहे म्हणतील. नुसता हांस, बोलूं नको, म्हणजे नेतील ते आंत. ’

रघु, अशा एक ना दोन किती आठवणी सांगू ? जरा एकटा असलों कीं साखरपेंडी दिसू लागते—आतां अमका अमका काय करीत असेल ! कित्येक वेळां मला वाटतं ही मंडळी मला वेड्यांत तर जमा नाहीं करणार !

आजचं माझं पत्रं भारुडानंच भरलं आहे; आतां जरा ‘ हलकं ’ वाटतं आहे. यापुढचीं पत्रं व्यवस्थित येतील. काळजी करूं नको !

तेलाची घाणी लवकरच सुरू होईल. पाहूया कसं काय जमतं तें.

लिहितां लिहितां मी विसरत होतो-मुंबईत हल्लीं घमाल आहे. पकडा पकडी, लाठीमार, मिरवणुका, प्रभातफेऱ्या ! साखरपेंडीच्या सत्याग्रहावरून मुंबईच्या सत्याग्रहाचा अंदाज बांधण्यांत अर्थ नाही. आपली तट्टाणी होती- इथं ऐरावत आहे. गार्धीबद्दल फार मोठा माणूस यापलीकडे मला माहीत नाही; पण एका टीचभर माणसाच्या शब्दांखातर एवढे लोक घडाघड तुरंगांत जातात, लाठ्या खातात- विचार करायला लावणारी ही वस्तुस्थिति आहे यांत संशय नाही. अधिक पुढील पत्रांत--

तुझा स्नेहांकित

कादर

* * *

—यानंतर कादरचं आयुष्य बदललं तें कायमचं, मनुष्य मुंबईस गेला म्हणजे त्याच्यांत आमूलाग्र फरक घडून येतो. त्याचा बावळा वेष बदलतो, आरोग्य बिघडतं आणि मन बंडखोर बनतं. हे सगळे फरक मला कादरमध्ये पाह्यला मिळाले. एकोणीसशें तीसच्या आक्टोबरमध्ये कादर मुंबईस गेला नी एकतीसच्या एप्रिलमध्ये चार दिवसांच्या सवडीनं साखरपेंडीस आला होता.

या सहा महिन्यांत शामळू दिसणारा कादर अस्सल मुंबईकर झाला होता. त्यानं लांब बाल ठेवले. मनगटावरच्या घडयाळाशिवाय तो वेळ बघेना की, फाऊंटन पेनशिवाय लिहीना ! वाकडं तोंड करीत पोटावर हात फिरवितांना कादरला आजवर मी कधी पाहिलं नव्हतं—हे एक नवीनच शिकून आला तो मुंबईहून ! गरे जास्त खाल्यामुळें पोट दुखतंय म्हणून तो आमच्याजवळ तक्रार करूं लागला. मला तर हंसूच कोसळलं ! विनोद नाही तर काय ? त्याच्या वेषांत पडलेला फरक तर या साऱ्यापेक्षां विस्मयकारक होता.

बोटीवर त्याला आणायला मी गेलों होतो. शुभ्र खादीचा लेंगा, नेहरू शर्ट—जाकीट, वर गांधी टोपी अशा थाटानं तो बोटीतून पडावांत पाय टाकीत होता. बोटींत डोकावून मी पाहात होतो. माझ्या हातांत द्यायला त्यानं बॅग पुढं केली तेव्हां मी चमकून पाहिलं; न मला समजलं—तो कादर होता ! जातांना गोंडेदार टोपी तो घालून गेला होता ! पडावांतून

उतरून आम्हीं घक्यावर आलों. बंदरावर चहा घेतला. गाडी जुंगली. बोजे गाडीत भरले. गाडी पुळणीवरून बाहेर पडूं लागली—

या अवधीत कादरची सारखी बडबड चालूं होती. मुंबईस गेलेला कादर आणि हा कादर यांत जमीनभस्मानाचा फरक होता. साखरपेंडीला असलेल्या कादरला हिंदुस्थानवर राज्य कोणाचं चालूं आहे याचा पत्ता जेमतेम होता. परत आलेला कादर ब्रिटिशांची सत्ता उलथून पाडण्याच्या गोष्टी करीत होता ! साखरपेंडीच्या कादरला गांधी-नेहरू कोण होते माहीत नव्हतं; परत आलेला कादर त्यांचे तेजस्वी संदेश मला ऐकवीत होता ! साखरपेंडीच्या कादरला काँग्रेस माहीत नव्हती; परत आलेला कादर काँग्रेसकरितां देहार्पण केलं पाहिजे असलं प्रतिपादन आग्रहानं करीत होता. मला हें सारं नवीन होतं. वर्तमानपत्रं आम्हीं वाचायचों. असहकार, करबंदी यांचे प्रतिध्वनी साखरपेंडीला उमटले; पण अखेर-पावेतों ते प्रतिध्वनीच राह्यले. माझ्या प्रकृतीच्या माणसाला तर गांधी-जींचें सत्याग्रह तत्त्वज्ञान कधीं ग्रहण झालं नाहीं; अजूनही झालेल नाहीं. आत्मशक्ती-उपोषण-मार न देतां मार खाणं-कशा पटणार या कल्पना रघु बेंद्रेला ! तीमच्या संग्रामांत साखरपेंडीला लहानशा प्रमाणावर सत्याग्रह झाला. कांहीं लोकांना अटक झाली ' ह्यो नाटकाचा म्होरचा खेळ ह्योच थ्येट्रांत ह्योच मंडळी सुटून आल्यावर पुन्हां करून दावशाल ! ' अशी टिंगल या सत्याग्रहाची मी स्वतः केली होती. आणि कादर तर बोटींतून उतरल्यापासून काँग्रेस, गांधी आणि चळवळ यांच्याशिवाय कांहीं बोलना ! मी थोडासा बुचकळ्यांत पडलों-आपण ही जी टिंगल करतो ती खरोखरच अनुचित आहे कीं काय ?

खुद्द त्याच्या दादरलाच एक प्रचंड मिरवणूक निघाली आणि साहेबाच्या पुतळ्याला ' जिवंत ' जाळण्यांत आलं. स्टेशनसमोरच्या पटांगणांत दादरकरांची सभा भरली होती. कादर प्रामुख्याने त्या सभेत वावरत होता. अकस्मात् पोलीसांची टोळघाड येऊन जोराचा लाठीमार झाला,

त्या लाठीमारांत त्याच्या मानेवर बसलेला मार—त्याचं बँडेज त्यानं अजूनहि सोडलं नव्हतं. केवढ्या अभिमानानं त्यानं तें बँडेज मला दाखविलं !

फुटक्या टेंभ्याशीं आमची गाडी झाली. आम्हीं पुढणीतून पाजेब्या रस्त्याला लागलों. पाऊण तास त्याचं बोलणं मी ऐकत होतो. सरदार पटेल—पंडित मालवीय—क्रुशंक रोड—झेविअर कॉलेज—पंडितजींचा कोर्टातील तडफदार प्रतिकार—एक ना दोन ! कंटाळलों शेवटीं मी. हा प्राणी साखर-पेंडीचं कांहीं विचारीना, मियांसंबंधीं कांही विचारीना. माझी जुनी बॅलजोडी विकून नवी घेतली होती. साखरपेंडीहून निघालों तेव्हां दापोलीला जाऊन बॅलजोडीचा सौदा कसा केला ते कादरला सांगायचं मी ठरवलं होतं ! पण हा प्राणी विचारील तेव्हांना—याचं तिसरंच ! मला राग आला त्याचा.

“ कादर इतका कसा एककल्ली झालास तूं ? ”

“ कां रघु ? आवडत नाहीं तुला हा विषय ? माझ्या परिस्थितीतून तूं गेला असतास तर तुझही डोकं असंच फिरलं असतं. मुंबईला या दिवसांत एकदां येऊन जा—कळेल तुला महात्म्याची किमया. आझाद मैदानावर झेंडा रोवायला निघालेल्या त्या शीख जवानाची गोष्ट तूं नुसती ऐकलीस— ”

“ त्यापूर्वी साखरपेंडीचं थोडंसं मी ऐकवणार आहे तुला. साखरपेंडी पण लागते तुझी कोणीतरी— ” कादरला हंसूं आलं.

“ सांग, सांग. मी येतो आहे रे साखरपेंडीवर. ”

“ केव्हां ? आतां सावित्रीची खाडी आली कीं साखरपेंडीच ! ”

“ अरे होय पण रघु—एवढं काय झालं ? ”

“ कांहीं झालं नाहीं. मला फार वाटत होतं, नेटीतून उतरल्यावर मियांची चौकशी करशील, आंबे—फणस कसे आहेत विचारशील. तुमचा विहीरीपासचा फणस किती लागला आहे माहीत आहे तुला ? ”

“ खरंच ? ”

“ मी ही नवीन जोडी खरेदी केली—पांवडा पाहिलास जोडीचा ? ”

“ अरेच्या ! खरंच की ! जुनी जोडी केव्हां विकलीस ? ”

“ कांही विचारूं नको आतां— ”

“ बरं—आतां मुंबईचं एक अक्षरही बोलणार नाहीं घरी जाईपर्यंत. उद्यां मात्र तुला घरीं यावं लागेल नुसतं मी काय सांगतो तें ऐकायला. रघु, बलिदानाशिवाय मुक्तता नाहीं. रक्ताची घार ज्यावेळीं आपण या कार्याला अर्पण करूं त्याचवेळीं आपली सुटका होईल. ”

“ पुन्हां तेंच तुझं ! कादर, मी जरूर टाळ्या देतो; पण आतां हा विषय पुरे कर, कंटाळलों मी. ”

एकवीस ऑक्टोबरला कादर मुंबईला गेला. त्यानंतर पांचच दिवसांनीं—सव्वीस ऑक्टोबरला तो मुंबई पाह्यला बाहेर पडला. आझाद मैदानाशीं आला तेव्हांचं तेथलं दृश्य सराईत मुंबईकरांना थरारून टाकणारं होतं. निःशस्त्र स्वयंसेवक तिरंगी झेंडा घेऊन मैदानांत घुसण्याचा निष्फळ प्रयत्न करीत होते. शिपायांच्या बेताल लाठयाखालीं ते जायबंदी होऊन खालीं आदळत. तात्काळ त्यांची जागा दुसरे स्वयंसेवक भरून काढीत. त्या वेळचं त्या शीख गड्याचं शौर्य—कादर विरघळून गेला तें दृश्य पाहून. मला ती हकीकत सांगतांनासुद्धां त्याचं ऊर भरून आलं. त्या शिखाची मूठ पिंजायची वेळ आली तरी पकड दिली पडेना.

कशाकरितां ? एकाच प्रश्नाचा विचार कादर करूं लागला. त्या प्रश्नाचं उत्तर कादरला मिळालं. त्या दिवशीं कादर बदलला ! त्याच्या मनाची स्थितिमानता गेली—कायमची गेली. तो होता तसाच राहाता तर आमच्या आयुष्यांतील कितीतरी कटु घटना कदाचित् टळल्या असत्या !

पुढच्याच वर्षीं मे महिन्यांत मुंबईला त्याच्याकडे मी गेलों होतो.

अवघ्या दीड वर्षांत त्यानं घंघांत मिळवलेलं यश कौतुकास्पद होतं. त्याच्या श्रेश्ठ्यांनीं त्याच्यावर टाकलेला विश्वास मुळींच अस्थानीं नव्हता. ज्या प्रभावानं कादर शाळेंत चमकला त्याच प्रभावानं तो घंघांतही चमकला. मुंबईला येतांना त्याला मी हेंच सांगितलं होतं. पण मनांत मी पूर्णपणें

साशंक होतो! जन्माचा अबोल प्राणी हा—काय घंटांत करणार? असंच मला वाटत होतं. तो एवढा बोलका कसा झाला याचंच मला राहून राहून आश्चर्य वाटत होतं. दुकानांत गिऱ्हाईकांशी तो बोलू लागला म्हणजे लहानपणी पाहिलेली मियांची हंसरी मूर्ति आठवे. अण्णांबरोबरची त्यांची हुजत माझ्यासमोर उभी राही. त्याच्या नाकाची न् जिव्हणीची ठेवण हुबेहुब मियांसारखी होती. खाली वांकून तो हसू लागला की मियां आहेत की कादर आहे असा संशय यावा इतकं त्या दोघांच्यांत साम्य होतं. दुकानांत बसून मी कादरकडे नुसता पाहात राहत्यो. तास न् तास मजेंत जायचे. नाना वृत्तीचीं गिऱ्हाईकं यायचीं. कुणालाहि न दुखवितां आपल्या पदरीं असलेला माल त्यांच्या पदरीं फायदा मिळवून बांधायचा! केवढी कला असली पाहिजे! मी कादरला म्हटलं—

“ कादर, आतां तूं यशस्वी घंदेवाला झाला आहेस, तेव्हां सांगायला हरकत नाही. इकडे आलास तेव्हां एवढं यश मिळेल असं मुळींच वाटत नव्हतं. एवढा बोलका झालास कसा बुवा ? ”

“ तुला जें वाटत होतं तेंच मलाही वाटत होतं रघु. एक नंबरचा अबोल प्राणी मी. अभ्यासाशिवाय दुसऱ्या कुठं पाहिलं नाही आयुष्यांत. पण पाण्यांत पडलं ना की इच्छा असेल तर पोहाला येतं. पाणी जातं तोंडांत पण पोहाला शिकतो माणूस. तुलासुद्धां ओढणार आहे यांत ! ”

“ नको रे बाबा, माफ कर. ”

“ माफ कर काय ? साखरपेंडीत काय ठेवलंय ? मी जर एवढं यश मिळवलं, तर तुझ्यासारखा बडबडत्या, लटपट्या काय करणार नाही या जगांत ? मी ठरवून टाकलंय आणखी वर्षभरानं तूं इकडे आला नाहीस तर पोत्यांत भरून आणायचं तुला. पोतं वहिर्नीच्या डोक्यावर देईन म्हणजे झालं. आपण दोघांनीं एके ठिकाणीं काम करावं अशी माझी फार इच्छा आहे. ”

“ बात करूं नको अगदीं. आमची ह्यात साखरपेंडीत जायची न् मसणबिंदीतूनच आम्हीं स्मशानांत जायचे. ”

घडेवाला म्हणून स्वतंत्र म्हणतात—पण कसली ती स्वतंत्रता ! कादरची घाई पाहून विठ्ठल जाई मी. पैसा काय चाटायचाय-मला वाटे. त्यांत आणखी काँग्रेसची कामं तो चोरूनमारून करी. काँग्रेस त्या दिवसांत बेकायदा संस्था झाली होती. कसलंही बारीक काम करायचं तरी तारेवरची कसरत होती. काँग्रेस बुलेटीन्सची देवाण घेवाण कित्येक वेळां त्याच्या दुकानामार्फत होई. हें फार वाईट होतं. निदान मला तरी मंजूर नव्हतं. मी एक दिवस त्याला स्पष्ट सांगितलं—

“कादर, असलीं कामं करतांना तुला तुरुंगवास भोगावा लागला तरी मला अभिमान वाटेल-साऱ्यांना अभिमान वाटेल. पण दुकानची जागा असल्या कामांकरितां तूं वापरणं हें व्यवहाराला सोडून होत आहे. उद्यां पोलीसांना सुगावा लागून त्यानीं दुकानाला टाळं ठोकलं तर कोणत्या तोंडानं तूं मुस्तफासाहेबांकडे जाणार आहेस कळूं दे मला. तुझ्याकडे कादर म्हणून पाहात असतील त्यापेक्षां कितीतरी अधिक हसिनेचा नवरा म्हणून ते पाहात असतील.”

कादरनं जरा विचार केला.

“पटतं रघु तूं काय म्हणतोस तें.”

न तेव्हांपासून दुकानाशीं या कामाचा कोणताही संबंध त्यानं ठेवला नाही. एकोणीसशें पसतीस सालापर्यंत त्याचं काँग्रेस-कार्य बरंच चालूं होतं. त्यानंतर त्याच्या धर्त्याचाच व्याप इतका वाढला कीं दुसऱ्या कुठंही लक्ष देणं त्याला अशक्य झालं. काँग्रेसचा एखादा फंड निघाला कीं लढसा आंकडा आपल्या नांवापुढं तो टाकी. एवढाच त्याचा न् काँग्रेसचा संबंध राहिला.

: १२ :

मियां आतां एक सुखवस्तु गृहस्थ झाले. आजवर त्यांनीं दुःख असं फारसं पाहिलं नव्हतंच. दोन पैशेहि बाळगून होते. तीय सालीं ते आजारी पडले तेव्हां मात्र त्यांची गृहस्थिति थोडीशी डबघाईस आल्यासारखी झाली. कादर मुंबईस न जाता तर ती आणखी बरीच बिघडली असती. पुण्यात्म्यांचा पाठराखेपणा परमेश्वर क्वचित्च करतांना दिसतो ! मियांच्या बाबतींत त्यानं पुष्कळच लक्ष ठेवलं म्हणून पाहिजे. कादर मुंबईला गेला न त्याची सारखी भरभराट होत गेली. पसतीसच्या सुमारास मियां अक्षरशः कार्यनिवृत्त झाले.

पिढ्यान् पिढ्या चालत आलेली त्यांची घाणी आतां बंद झाली. फक्त यात्रेत देवीला मानाचं जें तेल द्यावं लागे तेवढंच ते आपल्या घाणीवर गाळीत. तें सुद्धां बाजारी द्यायला हरकत नव्हती; पण माणसाच्या भावना कांहीं विलक्षण असतात, आपलं घर सुखी व्हायला ज्या अनेक गोष्टी कारण झाल्या त्यांत या 'मानाच्या तेलाला' फार मोठं श्रेय आहे अशी त्यांची दृढ श्रद्धा होती. सकाळचं शिण्याचं काम आणि हें वार्षिक तेल गाळण्याचं काम सोडलं तर आतां त्यांच्या दबळ्याला पूर्ण विश्रांति होती. 'फुकटचं खायला घालायचं तें काम घ्या त्याच्याकडून करून' असं त्यांना कोणी सांगितलं तर त्यांना तें पटत नसे.

“खाऊं द्या-खाऊं-द्या, त्याच्या पुण्याईचा पण भाग आहे आमच्या सोन्याच्या दिवसांत” ते म्हणत.

मियांचं हृदय डोंगराएवढं होतं. आपल्या भाग्यकालाला प्रत्येक संबंधित सजीव-निर्जीव वस्तु कारणीभूत आहे, असं त्यांना वाटे. देवीचं मानाचं तेल, 'पायगुणा' चा रध्या, ढवळ्या बैल-एक ना दोन !

एकेचाळीसच्या एप्रिलला आमच्या छोटूचा जन्म झाला. कादर-मियांनीं बारशाला उडविलेला थाट अजूनहि लोकांच्या स्मरणांत आहे. यात्रेच्या नवव्या दिवशीं छोटूचं बारसं होतं. नऊही दिवसांत मियां देवीच्या देवळापुढचे तीन दगडी त्रिपूर दिवल्यांनीं भरून टाकीत. ते उंचच्या उंच त्रिपूर जळत्या स्तंभासारखे दिसत लांबून. यात्रेला येणारा प्रत्येक इसम स्तिमित होऊन जाई तें भव्य दृश्य पाहून. मियां भेटेल त्याला विचारीत—

“अरे, तुमच्या देवळापासचें त्रिपूर पाहिलेस का ? नाही ? पाहून ये, तुमच्या रघुदादांना नवसाचा मुलगा झाला. त्याकरतां सजवले आहेत त्रिपूर.”

मला वाटलं—

“आज अण्णांना कळेल, साखरपेंडीला कळेल—मियांचं माझं काय नातं आहे तें.”

तसं पाहिलं तर कादरचंही लग्न माझ्याबरोबरच झालं. त्याला अजूनही कांहीं मुलबाळ नव्हतं. अशा स्थितीत मला मुलगा झाला म्हणून मियांना उत्साह—एवढा उत्साह वाटायचं वास्तविक कारण नव्हतं. तसा न वाटता तर त्यांना मी फारसा दोष दिला नसता. मियां झाले तरी माणूसच होते. पण मियां क्षुद्र नव्हते. 'रब्बा' सुद्धा त्यांचाच होता !

कादर बारशाकरितां चार दिवसांची सवड काढून मुद्दाम आला होता. सोन्याचे दागिने, बाबा गाडी, नाना तऱ्हेचे उंची कपडे, आई, आत्या, छोटूची आई, या सर्वांकरितां लुगडीं, अण्णांकरितां जरीकांठीं उपरणं—जवळ जवळ पांचशें रुपये फस्त केले त्यानं बारशाकरितां. कादरकडून छोटूला आलेल्या त्या उंची देणग्या पाहून माझ्या नातेवाईकाचे डोळे

फाटून गेले ! आतां माझी स्थिति पुष्कळ सुधारली होती, तरीपण आम्हीं 'उच्च गरीब वर्गीयच' होतो. असला झगझगाट आम्हांला कोठचा पाह्यला मिळणार ? कादर आतां चांगला सधन झालेला होता. छोडूच्या बारशाला तो असला कांहीं तरी थाट उडवून देणार याची कल्पना मला होती. सर्वांत आनंदाची कांहीं गोष्ट असेल तर अण्णांनीं कादरला आमच्याकडे बारशाकरितां जातीनं बोलावणं केलं.

“ अरे रघुनाथा, कादरला बोलवायला हवं ना ? ”

“ बोलावलं तर दुधांत साखर पडेल. पण नाहीं बोलावलं तर तो बारशानंतर येऊन जाईल केव्हां तरी. ”

“ बारशानंतर कसं चालेल बाबा ? आजचा सोन्याचा दिवस हा. मलाच जाऊन येऊं दे. तूं आळसावारी नेशील नी वेळ टळून जाईल. ” एवढं म्हणून अण्णा बाहेर पडले ! कवाडीपर्यंत ते गेले न् परत फिरले,

“ रघु, तो रडतोय कां पहा जरा. सूनवाईला सांग त्याला टाकून कुठं जायचं नाहीं. ” अण्णा निघाले ! कादरला बारशाचं बोलावणं करायला निघाले !

कादर जातीनं सारा आहेर घेऊन आला होता. त्याच्या मांडीवर मी छोटीला ठेवलं. त्यानं त्याचा प्रेमभरानं पापा घेतला ! होय ! कादरनं पापा घेतला; नी अण्णांना त्याचं फारसं कांहीं वाटलं नाहीं ! आमच्या घराहून निघतांना कादर म्हणालासुद्धां—

“ रघु-तुझ्या लग्नाच्या वेळीं जी उणीव तुला भासली ती आज पुरेपूर भरून निघाली आहे. तुझ्या मनांत अजूनही कांहीं रखरख शिछक असेल तर काढून टाक आतां. ”

मी काय बोलणार ? तें सारंच दृश्य पाहून माझं हृदय भरून आलं होतं.

छोटूच्या बारशाचा समारंभ आटोपला. नंतर एक दोन दिवसांनीं मी मियांकडे पांचशे रुपये घेऊन गेलों. महिना तीन चार रुपये

मागं टाकून ही पुंजी मी गेल्या दहा वर्षांत उभी केली होती. मियांनीं माझ्या टेन्निंगसाठीं आयत्या वेळीं मदत केली. त्यांच्या पडत्या काळांत त्यांनीं ही मदत केली होती. हजारों रुपये आजच्या परिस्थितींत कादरनं मला देऊं केले असते तरी त्या पांचशेंची सर त्याला नव्हती. मियांकडे गेलों न त्यांच्या पुढं शंभराच्या पांच नोटा ठेवल्या. मियांनीं एकवार त्या नोटांकडे पाहिलं; एकवार माझ्याकडे पाहिलं.

“ रद्दा, छान केलंस ! कर्ज ठेवूं नये कोणाचं. आतां असं पाहा— तुझ्या छोटूला माझे असं मीं कांही दिलं नाहीं. तेव्हां पांचशें रुपये माझे म्हणून त्याला मी देत आहे. माझी एकच अट आहे. हे पैसे पोम्टात ठेव न फक्त त्याच्याकरतांच खर्च कर. ”

त्या वृद्ध माणसाच्या प्रेमाला मी कुठवर थोरविणार ? नाहीं होय म्हणणं म्हणजे उपमर्द होता त्यांच्या भावनेचा. मुकाटपणें त्या नोटा मी खिशांत घातल्या.

आमच्या या दोन सुखी कुटुंबांवर परमेश्वरानं आतां पूर्ण कृपादृष्टि टाकली होती जणूं ! एकेचाळीसच्या मे महिन्यांत आमचा छोटू झाला, न पुढच्या वर्षी ऑगष्ट महिन्यांत कादरला मुलगा झाला. पंधरा दिवसांची रजा काढून मी मुद्दाम मुंबईस गेलों होतो. या सगळ्या कंत्राटांत माझे दोनशें रुपये उडाले. आयुष्यांत कर्ज मी दोनदां काढलं. एकदां ट्रॅनिंगच्या वेळीं मियांकडून आणि या वेळेला कादरच्या छोकऱ्याच्या वारशानिमित्त. यावेळचं कर्ज मी छोटूच्या पोस्टांतील पांचशें रुपयांतून काढलं होतं ! 'अनृणी राहा' असं अण्णांचं नेहमीं सांगणं असे. हे दोन प्रसंग वगळले तर तें व्रत मी जन्मभर पाळलं.

मी मुंबईला आलों तो भर धमालीत. नऊ ऑगस्टला मी दादरला आलों. रविवार होता त्या दिवशीं. दुसऱ्याच दिवशीं सकाळीं कादरच्या दुकानांत जायला म्हणून बाहेर पडलों. शंकराचा पूल ओलांडून मामा काणेच्या हाटेलाशीं आलों. तेथल्या नाक्यावर लोकांनीं मोठी होळी पेटवली होती. काय भानगड आहे, माझ्या लक्षांत येईना. मी तसाच पुढं मारुतीच्या देवळाशीं गेलों. तेथल्या चौकांत ब्रिटीश सोजीरांनीं सांखळी केली होती. पुढं जाणं शक्य नव्हतं. मागं वळलों आणि स्टेशनच्या बाजूनं कोहिनूर सिनेमाकडे जाऊं लागलों. एक अजस्र लॅरी जळत होती. मधूनच लोकांची घांवाघांव होई. स्टेशनच्या नाक्यावरून सोल्जर लोक लेडी जम-शेटजी रोडवर मारुतीच्या देवळाकडे घांवत जातांना दिसले. तिथं जाणं

घोक्याचं होतं. सोल्जरलोक केव्हां गोळीबार करतील नेम नव्हता. टिळक पुलावरून मी प्लाझा सिनेमाकडे वळलों.—हरीनिवासजवळ कादरची तेलाची वखार होती. तिकडे जाणं वेडेपणाचं होतं. पण मी विचार केला— ‘ हा प्रकार साखरपेंडीला कुठं पाह्यला मिळणार आहे ? ’ मी तसाच पुढं चालूं लागलों. प्लाझा सिनेमा टाकून पुढं झालों न् नंतर पाह्यला मिळालेला देखावा भयानक होता. माझ्यासारखा सराईत मारा-मारी करणारा माणूससुद्धां भेदरून गेला तें दृश्य पाहून. कोहिनूर मिल-जवळ एक दुमजली बस जळत होती. मवाली लोक मोठमोठीं झाडं, पिंपं, दगड आणून रस्त्यावर रचीत होते. पलीकडेच सरकारी धान्य दुकान लुटलं जात होतं.

“ महात्मा गांधी कीं जय ! ”

“ जवाहरलाल नेहरू कीं जय ! ”

“ करेंगे या मरेंगे ! ”

अशा गगनभेदी आरोळ्या ठोकीत तगडे जवान तांदूळ-साखरेचीं पोर्ती खांद्यावर मारीत आणि पसार होत ! मी तसाच पुढं झालों, कादरच्या दुकानाशीं आलों. पुढच्याच नाक्यावर फायर ब्रिगेडचे लोक एक जळती झोंपडी विश्ववीत होते—आणि त्याच्या लगतच असलेली पोलीस चौकी लोक जाळण्याच्या खटाटोपांत होते ! फायर ब्रिगेडच्या देखत चौकी खालीं आणि—आणि तिला आग लागली ! एवढ्यांत—

— थॉड्—थॉड्—थॉड्

“ आले ! आले ! पळा—धावा ! ” सोल्जर लोकांची लॅरी आली आणि कोणीतरी इशारा दिला. लोकांची पांगापांग झाली.

जाळ्याच्या आच्छादनाखालीं सोल्जर संगीनीं रोखून बसले होते. त्यांची लॅरी दादरच्या रोखानं भुरकन् निघून गेली.

पोंवळ्यांतून गांधीलमाशा बाहेर पडाव्यांत तसे भराभर लोक पुन्हां रस्त्यावर आले. अश्रुधूर, लाठीमार, गोळीबार, कशालाही न जुमानणारे

ते लोक सारखा पुकार करीत होते—

“ गोरा माणस—निकल इधरसे ! ”

“ ब्रिटिश राजू—तोड दिया ! ”

“ करेंगे या—मरेंगे ! ”

आतां सगळ्या शाळा सुटल्या होत्या. जवळच्या इंग्लिश शाळेंतील मुलं गांधी-नेहरूंचा जयजयकार करीत रस्त्यावर आलीं. क्षणाक्षणाला वातावरण तापत होतं. त्या मुलांतूनच कोणीतरी पुढारी झालं. नाना तऱ्हेच्या सूचना देण्यांत तें १६-१७ वर्षांचं पोरगं दंग झालं होतं ! उन्हांनं लाल झालेल्या त्याच्या कोंवळ्या चेहेऱ्यावर गुलामगिरीची चीड स्पष्ट दिसत होती. त्यांच्या आरोळ्या, त्यांचा आवेश, त्यांची बेछुट वृत्ती ! मला वाटलं—

भिंतीवर डोकं आपटीत आहों हें माहीत असूनही डोकं फोडून घ्यायला तयार होणारी संतती आमचा देश प्रसवीत आहे—आज्ञादील हें दृश्य पाहून गर्हिवरून येईल आणि या कोंवळ्या पिढीला तरी ती आपल्या कुशीत खास घेईल.

देशाकरितां नक्की काय करायचं तें त्या कोंवळ्या मुलांना कळत नव्हतं. ते मरायला तयार दिसत होते. तें मरण बेकार ठरलं तरी त्यांना फिकीर नव्हती. मी समोर पाहिलं. काय होतं ?

रघु ! हा मिसरुड न फुटलेला हिंदुस्थान आहे. पाहा त्यांचा बेडरपणा. पोटभर पाहून घे. डोळ्याचं पारणं फेडून घे. असलीं दृश्यं पुन्हां पाह्यला मिळणार नाहीत. स्वतंत्रतादेवी कदाचित् या बलिदानानं प्रसन्न होईल आणि हा बेडरपणा, हें बलिदान पुनश्च तुला पाह्यला मिळणार नाही. डोळे भरून पाहून घे—आणि तुझा छोटा छोटू मोठा होईल तेव्हां अभिमानानं त्याला सांग—

‘ हिंदुस्थानला स्वातंत्र्य मोफत मिळालं नाही. त्याच्या कोंवळ्या लेकरांनीं सुद्धां रक्तदान केलेलं प्रत्यक्ष या डोळ्यांनीं पाहिलं आहे ! ’

मी समोर पाहिलं. दहा बारा मुलं टेलीफोनचा खांब उखडण्या-
करिता धडधडत होती. दोन तीन मुलीहि त्यांच्यांत होत्या !

एवढ्यात--

जीपमधून सोल्जर लोक केव्हां आले कळलं नाही. रोंखलेल्या
संगीनी घेऊन त्यांनीं भराभर रस्त्यावर उड्या टाकल्या. चवताळलेल्या
डुकरासारखे ते चारी दिशांना धांवत सुटले. दंगलींतले 'अस्सल' एव्हांना
पळाले होते. शिट्यांवर त्यांच्या खुणा बसविलेल्या होत्या. ज्यांना त्या
माहित होत्या तें शिट्या येतांच पसार झाले.

मुलांना त्या माहीत नव्हत्या. ते आपल्या इवलाच्या छात्या रोखून
उभे राहिले. कांहीं धावून पळून गेले खरे; पण त्या जागेवर ठासून उभे
राहाणारेहि त्यांच्यांत होते. सारा क्षणाचा खेळ झाला.

“ फॉट..... ! ”

आणि दुसऱ्याच क्षणाला मघां पुढाकार घेतलेलं तें कोवळं पोरगं
घाडकनू रस्त्यावर कोसळून पडलं.

आजूच्या इमारतींतून बाया बापड्या सारा प्रकार पाहात होत्या.
कळवळून कुठून तरी शब्द आले.--

“ —अयाई--भेलं ग पोर..... ”

पण तिथं कोणाला फुरसत होती ? एका सोल्जरानं त्या मुलाची
एक तंगडी धरली आणि फुटपाथवर फेंकून दिलं त्याला.

आतां पुढं काय ?

आणखी चार पांच मुलं-मुली तिथं अजून उभीं होती. सोल्जरनं
टिचकी वाजवून त्यांना गुरकावलं--

“ चलो अंदर. ”

पटापट तीं मुलं जीपमध्ये जाऊन बसलीं, पण ती मुलगी तेथून
हलेना ! शेवटीं बकोटी धरून तिला जीपमध्ये ढकलण्यांत आलं ! जीप

निघून गेली. घांवत त्या मुलग्याकडे मी गेलों, वेदनांनीं तो विव्दळत होता. त्याला उचलून घेऊन मी कादरच्या बखारीत शिरलों.

“ए बाबा, माफ करो; इधर मत आव—” कादरच्या दुकानांत एवढा पाषाणहृदयीं नोकर कोण होता तें मला पाह्यचं होतं. मी वर पाहिलं. तो खुद्द कादरच होता !

“कादर ! ”

“अरे कोण ? रघु ? कुणी सांगितलं बाबा इकडे यायला ? आणि हें कोण ? ”

“एक शब्दही वायफळपणें बोलूं नको. आंत घे आधीं आम्हांला. ”

कादरनं दार उघडलं. मी आंत गेलों. तो मुलगा अजून अर्धवट ग्लानीत होता.

“रघु, हॉस्पिटलमध्ये न्यायला पाहिजे रे—”

“मग चलना, आपण जाऊं घेऊन. ”

“वेड लागलं का तुला ? कुणी सांगितलं तुला या भानगडींत पडायला. हॉस्पिटलमध्ये जायच आतां म्हणजे सोपी वाटली गोष्ट होय तुला ! ”

“कादर, इतका हृदयशून्य केव्हांपासून झालास तूं ? इतक्या खालच्या पायरीवर जाऊन बोलशील अमें वाटलं नव्हतं मला. कॉफी तयार कर तूं. मी पाहून येतो एकादी मोटार मिळाली तर—” त्या मुलाला मी अलगद खालीं टेवलं आणि बाहेर पडलों.

कादरनं मला थांबविलं.

“रघु चुकलं माझं, माफ कर. तूं जाऊन कांहीं व्हायचं नाही. मीच जाऊन येतो, तूं कर इथं कॉफी तयार. ”

जरा वेळानं कादर त्या मुलाच्या नातेवाईक मंडळींना घेऊन आला. ते लोक त्याला घेऊन जाऊं लागले.

“मंडळी, आपण नातेवाईक आहांत मुलाचे-तेव्हां काळजी घ्यालच त्याची. पण रक्तस्ताव फार झालेला आहे; तेव्हां अगोदर डॉक्टरांकडे न्या त्याला.”

“बेट्रे, आपण कांहीं काळजी करूं नका. मी बाप आहे या मुलाचा; आणि मीच डॉक्टर आहे. आपल्याला फार तसदी पडली. माफ करा.”
कोंफी घेऊन ती मंडळी निघून गेली.

“कादर, लोकशोभाचं केवढं विक्राळ स्वरूप हें ! काय झालं लोकांना भडकायला एवढं—”

“हळु विचार लेका. हंसेल कुणी ऐकलं तर ! काल पुढ्यांना अटक झाली ना—आतां हें पेंदर मोकाट सुटलं आहे—”

“आतां गोळी खाणाऱ्या त्या डॉक्टरांच्या छोकऱ्यालाही तूं पेंदरां-तच जमा करतोस का ?”

“पळतां पळतां लागली असेल गोळी—”

“त्याच्या पोटाच्या बाजूला लागली आहे गोळी.”

“तुझ्यावर फार परिणाम झालेला दिसत आहे, रघु—”

“संगीनीपुढं छाती रोखून गोळी खातांना या मुलाला मी पाहिलं, आणि तूं म्हणतो आहेस—पळतां पळतां लागली असेल गोळी. एक तर अल्लानं तुझं हृदय गेंड्याच्या कातड्याचं बनवलं असावं, नाहीतर—”

“ही चळवळ या वेळीं मला योग्य वाटत नसावी ! आणि तेंच खरं आहे. रघु, यांतून हिंदुमुसलमान दंगा निष्पन्न नाही झाला म्हणजे मिळवली.”

“तूं पोशाखमुद्धां टाकलास जुना ?”

“पोशाख उगाच टाकला आहे. धंदा सांभाळायचा असेल तर गांधी-पोषाखांत कठीण आहे या दिवसांत. या क्षणाला शिपाई दुकानांत शिरतील. कापड सगळं खादीचं आहे. फक्त रूप मुसलमानी ठेवलंय. येईल ती वेळ मारून नेली पाहिजे, रघु—”

“ मुसलमानांना नाहीं कां धक्का लावत हे लोक ? ”

“ संभव कमी— ”

“ कां ? राजनिष्ठ आहेत असं वाटतं त्यांना ? ”

“ त्यांना वाटतं तसं एवढं खरं. कायदे आक्षमचा काँग्रेस-विरोध म्हणजे राजनिष्ठा असं काँग्रेसचे लोक सुद्धां मानतात; तिथंच माझ्यासारख्या प्रामाणिक काँग्रेसनिष्ठांचा काँग्रेसशी मतभेद होऊं लागला आहे. ”

तो सबंध दिवस आम्हांला वखारीत काढावा लागला. दुसऱ्या दिवशीं आम्ही त्याच्या घरीं गेलों. जेवायला, चहा प्यायला मला रस्त्यावर उतरावं लागे. दादर मेनरोडवर फारशी धमाल नव्हती; तरीसुद्धां कोण घास्ती वाटे खालीं उतरायचं म्हणजे.

रात्रीं कादर रेडियोवर निरनिराळीं स्टेशनं घेत होता.

“ आज्ञाद हिंद रेडियो स्टेशन, सायगांव ! ”

तो पुकार झाला न मी खडबडून ऐकूं लागलों.

सुभाषचंद्रांनीं पूर्वेत कांहीं तरी प्रचंड कार्य हातीं घेतलं होतं. त्यांच्यासंबंधीं अनेक अफवा मुंबईत उठत होत्या. ब्रह्मदेशांतून ते हिंदु-स्थानावर सशस्त्र चालून येणार असं हि बोललं जात होतं. आतुरतेनं आम्ही रेडियो ऐकूं लागलों.

“ आज्ञाद हिंद-झिंदाबाद ! ”

“ वंदे मातरम् ! ”

“ महात्मा गांधी कीं जय ”

अबदुल रशिद नांवाच्या कोणा गृहस्थाचा पुकार झाला. ते काय सांगणार आम्ही ऐकूं लागलों. घड कांहींच कळेलना, तेव्हां स्टेशन बंद केलं.

आठ दिवसांनीं मी साखरपेंडीला परत आलों. इतिहासांत नोंद होणाऱ्या किती तरी गोष्टी घडलेल्या माझ्या डोळ्यांनीं मी पाहिल्या आणि

माझी मुंबईची वारी सार्थकीं लागली असं मला वाटलं. ही आग आतां कितपत आणि कुठवर पसरणार याविषयीं अनेक तर्ककुतर्क चालूं होते. डोक्यावर या विचाराचे प्रहार घेत घेत मी मुंबई सोडली.

* * *

: १४ :

प्रत्येक माणसाच्या आयुष्यांत सुखदुःखाचे कांहीं प्रसंग असे होऊन जातात कीं मन जरा रिकामं झालं कीं ते पटापट वर डोकावूं लागतात. कादरची-माझी वडाखालची पहिली भेट, अण्णांच्या अंगावर मी उगारलेला सोटा, पहिल्या पगारांतील आत्याला दिलेला एक रुपाया, आमच्या छोटूचा जन्मसोहळा, असे अनेक प्रसंग एथवरच्या आयुष्यांत मी अनुभवले होते. सध्यां १९४७ साल चालूं आहे. या प्रसंगाच्या जोडीला आतां असे कितीतरी प्रसंग येऊन बसले आहेत. विचार करूं लागलं कीं मला वाटतं—आनंदाचा अतिरेक झाला. मागून दुःख येणं क्रमप्राप्त होतं. गेल्या वर्ष दीड वर्षांत नियतीचीं जीं जीं चेष्टितं मी पाहिलीं त्याला तोड नाही.

पंचेचाळीसच्या दिवाळीच्या सुट्टींत मी मुंबईला कादरकडे गेलों होतो. बोटीवर तो मला घ्यायला आला होता. भेंडीबाजारांतून आम्हीं दादरला आलों. वाटेंत हबीब बँकेजवळ कादर कामाला उतरला होता. बाहेर मी नजर टाकली. जिकडे तिकडे लीगच्या निशाणांची रोषणाई केलेली होती. उर्दु लिप्यांतील घोषवाक्यांच्या पताका जिकडे तिकडे फडफडत होत्या. बेचाळीस सालीं कादरकडे आलों होतो, त्यानंतर तीन वर्षांनीं आतां आलों. केवढा फरक झाला होता या तीन वर्षांत !

बेचाळीसमध्ये ज्याला 'ऑगस्ट क्रांति' म्हणून आतां संबोधिलं जातं त्या लढ्याचा त्वेष मला पाह्यला मिळाला. हिंदु-मुसलमानांचा

दंगा त्यांतून उद्भवेल हें कादरचं भविष्य खोटं ठरलं. पण आज ती महंमदअली रोड, भेंडी बझार एथील रोषणाई पाहिली न मला खरोखरच वाटूं लागलं—

मुंबईला वाटेल त्या क्षणीं दंगा भडकणं शक्य आहे !

कसलींशी उर्दु पावती—पुस्तकं घेऊन कादर पंधरा मिनिटांत परतला. आमची मोटर पुढं चालूं झाली.

“ कादर, हा सारा भाग फुललेला दिसतो आहे अगदीं ? कसल्या या पताका आहेत ? ”

“ रघु, हें पाकिस्तान—पर्व सुरू झालं आहे हिंदी राजकारणांतील—”

“ तुला वाटतं कादर, मुसलमानांना पाकिस्तान मिळेल असं ? ”

“ रघु, आपल्या देशाला आझादी इतक्या लवकर मिळेल असं तरी कुणाला वाटलं होतं कां ? पण आतां तें लवकरच मिळणार याविषयीं कुणालाच शंका नाही. महायुद्ध हा एक प्रचंड भूकंप ठरणार आहे. सपाट मैदानावर प्रचंड पर्वत उभा राहावा, हवेल्यांच्या जागीं समुद्र निर्माण व्हावा, असल्या गोष्टी आतां चमत्कार राहणार नाहीं आहेत. या भूकंपांत पाकिस्तानच काय पण वाटेल तें निर्माण होऊं शकेल, पण माझी खात्री आहे, रघु लीग—काँग्रेस मध्ये कांहींतरी तडजोड झाल्याशिवाय राहणार नाहीं. दोघांना जिवंत राह्यचं असेल तर ती व्हायला पाहिजे. भूक, टंचाई, काळाबाजार याखालीं चिरडले जाणारे लोक नेत्यांच्या शाब्दिक मारामारीवर खूप राहतील असं मला तरी वाटत नाहीं. ”

आमची मोटार इब्राहीम मॅन्शनजवळ आली नी आम्हीं खालीं उतरलों.

कादरची माझी ही भेट माझ्या आयुष्यांत कायमचं स्थान मिळवून बसली आहे. फटाके, कापड, औषधं—मला बरीच खरेदी करायची होती. सारी यादी कादरनं आपल्याजवळ घेतली न दुसऱ्या दिवशीं एक

भली मोठी ट्रंक त्यानं सामानां भरून आणली. तें सामान पाहून मी गार झालों. एवढे पैसे माझ्याजवळ नव्हते.

“ कादर, अरे पैसे नाहींत माझ्याजवळ फार. भारीशी काय खरेदी केली आहेस ? ”

“ हें बघ, ही जी सायकल आहे ती कादरकाकाची छोटूला खास भेट आहे. हे जे फटाके आहेत ते इकबलनं छोटूला दिले आहेत. ही रेशमी साडी हसिनेनं वहिनीकरितां दिली आहे न् हें वुलनचं कापड आहे त्याचा कोट शिवून मुस्ताफसाहेबांनीं त्यांची खास भेट म्हणून तुला द्यायचं ठरविलं आहे. बाकीचं चिल्लर सामान—गजराचं घडयाळ, कापड, छोटूचा खाऊ, बाहेरची ट्रंक हें सामान तूं विकत घेतलं आहेस. त्याचे पैसे आतां मला नको आहेत. मला दीडशेची प्रॉमिसरी नोट लिहून दे म्हणजे झालं. इल्लीं आमचा धंदा फारसा चालत नाहीं. तेव्हां भरंवशाच्या ठिकाणीं व्याजीं पैसे लावायचा धंदा मी सुरूं केला आहे ! समजला तुला हिशेब ? पुन्हां विचारूं नको. चांगली किंमत करतो आहेस माझी ! तुझ्या मनांत तरी कसं आलं मी पैसे घेईन असं ? ”

“ तूं कितीहि रागावलास तरी तुझं हें करणं मला नामंजूर आहे. घरीं म्हणतील काय मला ! ”

“ काय म्हणणार ? मुसलमानाकडलं आहे असंच ना ? गोमूत्र शिंपून घरांत ने म्हणजे झालं ! ”

काय बोलणार कादरपुढं ! आमची ही शेवटची आनंदाची भेट ठरली. यानंतर आम्हीं भेटलों तरी प्रत्येक वेळीं परिस्थिती इतकी काळजीची, धोक्याची किंवा दुःखाची होती कीं आम्हीं चुरून गेलों त्या खाली.

: १५ :

मुंबईहून मीं परत आलों आणि एकेक ताट वाटूनच ठेवलं होतं. सेहेचाळीसच्या जानेवारीत मियां घडवंचीवरून पडल्याचं निमित्त झालं. प्रथम ते यासंबंधी माझ्याजवळ काहीं बोललेही नाहींत. आठ दिवसांनीं दोपर सुजून चांगलंच धरलं. तेव्हां त्यांनी मला बोलावणं पाठविलं. मियांना आतां हलतांही येईना. गांवठी उपाय करण्यापलीकडे तो विकार गेला होता. मिशन हॉस्पिटलमध्ये डॉ. मार्टीनना दाखवायला त्यांना नेलं. त्यांनी आठवडाभर निरीक्षणार्थ मियांना ठेवून घेतलं न शेवटीं गुडघ्यापासून खालीं पाय कापायला पाहिजे म्हणून निर्णय दिला ! वेदना पाह्यलासुद्धां महाग होत्या. मियांनीं शस्त्रक्रियेला तात्काळ संमति दिली. इलाजच नव्हता दुसरा. मियांचा पाय कापून काढण्यांत आला.

एथपासून पुढं काहीं दिवस मियां जगले. पण आतां जगण्याची त्यांची आसक्ती साफ उडून गेली. रोज सकाळी ड्रेसिंगला त्यांच्याकडे मी जायचों. प्रातर्विधीसुद्धां त्यांना तेथल्या तेथेंच करावा लागे. रोज डोक्यांतून ते टिपं काढीत.

“ रघ्वा, मुलग्यासारखी सेवा करून घेतों आहे रे तुझ्याकडून. ”

माणूस कितीहि प्रेमांतील असो, कितीहि जवळचं असो--त्याच्या-
कडून सेवा करून घेणं दुःखकारक असतं. हा प्रसंग ज्याच्या वांट्यास आला तोच त्यांतील दुःख जाणे.

“काय करायचं मियां ? मला आनंद वाटतो का सेवा करण्यांत ? एकदां या जखमा बऱ्या झाल्या कीं मोकळे व्हाल तुम्हीं. मुंबईला जाऊन लांकडी पाय बसवूं आपण; मग तुम्हांला चांगलं चालतांही येईल. ”

“नको रे बाबा ! जगायची इच्छा नाही आतां रद्द. आता काय पाह्यचं आहे मला ? इकबल, छोट्ट यांना पाह्यला मिळालं. अल्लानं खैर केली. आतां मी सुखांत मरेन. ”

आणि मग मला विषय बदलावा लागे, तेव्हांच मियां थांबत.

मुंबईहून कादर त्यांना भेटायला आला. तेव्हांच दृश्य रडूं आणणारं होतं घडघाकट स्थितींत मियांना त्यानं पाहिलं होतं. आतां एका पायाचा हाडाचा सांपळा पाह्यची त्याच्यावर पाळी आली.

“अब्बाजान..... ! ” कादरनं हंबरडा फोडला आणि ते बाप-लेक कडकडून भेटले.

मियांचा निरोप घेऊन कादर मुंबईला जायला निघाला न त्याच्या डोळ्यांतील पाणी कांहीं थांबेना. पुढचं सारं भविष्य त्याला दिसत होतं.

“रघु, तूं आहेस म्हणूनच मी मुंबईला जात आहे. अब्बाजान फार दिवस काढतील असं दिसत नाही. इकबल नी इसिना दोघांना इथंच ठेवीन म्हणतो. मुंबईला दंग्याच्या अफवा उठताहेत. तेव्हां भरीला आणखी त्यांची काळजी नको. जशी अल्लाची इच्छा असेल तसं होईल. ”

“कादर, इकडील कांहीं काळजी करूं नको. तूं मात्र काळजी घेत जा. हिंदु लऱ्यात आहेस. मुसलमानी पोषाख बदलून पूर्वाचा गांधी ड्रेस चढवलास तर बरं होईल. एकदां आग पेटली कीं ओलं-सुकं सारं जळतं. ”

कादर कांहीं बोलला नाही. तो बोलायच्या परिस्थितींत नव्हता.

पुढच्याच महिन्यांत माझ्या आईचं देहावसान झालं. उतार वयांत सौभाग्य घेऊन हिंदु स्त्रीनं इहलोक सोडणं यापरतं तिच्या दृष्टीनं थोर भाग्य नसतं. त्या दृष्टीनं आई भाग्यवान् ठरली. माझ्या आईसारखी

समाधानी स्त्री माझ्या पाहाण्यांत नाही. आम्हां बापलेकांचा झगडा वगळला तर तिने कोणतीहि गोष्ट मनाला लावून घेतली नाही. हर्ष नाही, दुःख नाही. असला विलक्षण मानसिक कोष होता तिचा. मी एवढा कर्ता सवरता झालों, टेंड होऊन आलों—पण आईने त्याचं अवास्तव स्तोम कधीच माजवलं नाही, जाहिरात तर नाहीच नाही. अण्णांच्या मानानं ती थोराड होती. आम्ही सारीं भावंडं अंगापिडानं तिच्या वळणावर गेलों होतो. सारीं सौभाग्यलेणीं लेवून आईची भारदस्त मूर्ति कुठं बाहेर पडली म्हणजे सारे लोक तिच्याकडे आदरानं पाहू लागत. आईची पुण्याई अण्णांच्याइतकीच जबरदस्त होती. आईनं इहलोकाची यात्रा संपविली तेव्हां 'साखरपेंडीची एक सती सौभाग्य घेऊन गेली!' असं म्हणून सारी साखरपेंडी हळहळली.

आईच्या मृत्यूनं मला अर्थातच वाईट वाटलं. मृत्यूनंतरच ज्यांचं योग्य मूल्यमापन केलं जातं अशा दुर्दैवी माणसांपैकीं आई एक होती. माझ्यापुरतं मी हें म्हणत आहे. आईचा मोठेपणा आई गेल्यानंतरच मला कळला, पण मला कशाचं आश्चर्य वाटलं असेल तर अण्णांचं. माझ्यापेक्षां कितीतरी पटीनं अधिक अण्णांना वाईट वाटलं ! एवढा धक्का बसण्याइतकं अण्णांचं आईवर प्रेम असेल असं मला वाटलं नव्हतं. पण अण्णांनीं आपल्या घर्मपत्नीवर इल्लींच्या तरुण माणसाइतकं प्रेम केलं. फक्त 'प्रिये, लाडके' असलं प्रदर्शन त्यांत नव्हतं. आईच्या मृत्यूनं अण्णांनीं हाय खाल्ली आणि दोन आठवड्यांपेक्षां अधिक ते जगलेही नाहीत.

आतां ते मरायची वेळ झाली होती; तरीपण माझ्या दृष्टीनं तो आघात होता. तसं पाहिलं तर अण्णा नी मी आयुष्यांतील बहुतेक भाग एकमेकांवर गुरगुरण्यांत घालविला होता. आईला सुखाचे चार घांस कधीं खाऊं दिले नाहीत. पण मला मुलगा झाल्यापासून हें सारं यक्षिणीच्या कांडीं प्रमाणं फिरलं. लग्न झाल्यावर बारा वर्षांनीं आमचा छोटु झाला. कुल-

वृद्धीची आशा अण्णांनीं आतां सोडली होती. अशा स्थितीत छोदूचं आगमन झालं न् आमच्या घराची फुलवाग होऊन गेली.

अण्णा, आई, आत्या यांनीं छोदूचे जे लाड केले, कौतुक केलं तें करून घ्यायला भाग्य लागतं. अण्णांचा खुद्द माझ्यावर विश्वास नसे. कितीहि हळुवारपणें त्याला उचललं तरी त्यांना तें आवडायचं नाहीं. त्यांच्या वात्सल्यदृष्टीला त्यांत घसका दिसे.

“ किती घसक्यानं घेतोस त्याला—तूं घेत जाऊं नको पाहूं. ” मला म्हणायचे ते. माझ्या डोळ्यांत प्रेमाश्रु उभे राहत.

कादरनं दिलेल्या बाबागाडीतून त्याला ते आगरांत फिरवीत. त्यांचं सोबलं एवढं कडक-पण ते पूजा करीत असतांना छोदु जवळच विधी करूं लागला तरी तो गंमतीचा विषय होई !

‘ भलतेच लाड नकोत हो अण्णा ’ म्हणून आत्या त्याला नेऊं लागली कीं अण्णा लहान मुलासारखे हसूं लागत—

“ हेंच चुकतं तुमचं. त्याच्यांत आणि परमेश्वरांत फरक कसला करतां ? ओय का नाहीं ले छोट्या--हां-हां-हां. बघ म्हणावं त्या आजीला आमचा क्लीश कशा हंशतोय तो-- ”

संध्याकाळीं जरा कुठं बाहेर न्यायची सोय नाहीं. लगेच अण्णा विचारूं लागत--

“ कुठं नेलं होतंस ? ”

“ कशाला नेलं होतंस ? ”

“ हजार वेळां तुला सांगितलं आहे--त्याला टोपरं घातल्याशिवाय नेत जाऊं नको कुठं. ”

किती तक्रारी ते सुरूं करायचे. आईनं छोदूच्या अंगावरून दही-भात ओवाळून टाकीपर्यंत शांत व्हायचे नाहीत. एक दिवस बाबागाडीतून त्याला मी बंदरावर फिरायला नेलं होतं. संध्याकाळी घरीं आल्यावर छोदूला शिंका येऊन ताप भरला—आणि अण्णा मला सपाटून रागें

भरलें ! छोट्ट झाल्यापासून कितीतरी दिवस त्याला मियांकडे न्यायचं माझ्या मनांत होतं, पण तो वर्षाचा होईपर्यंत देवीच्या देवळापुढं अण्णांनीं त्याला नेऊं दिलं नाहीं !

आतां अण्णांचा राग गेला. आई प्रथमच हंसूं लागली. आत्याच्या डोळ्यांचं पारण फिटलं. अशा या फुलवागेंतून आमचा वटवृक्ष एक दिवस अकस्मात् उमळून पडला. ज्याच्या छायेखालीं आम्हीं विसांवा ध्यायचा तो वृक्षच कोंसळला ! बाग उजाड झाली ! अण्णांचा मृत्यु म्हणजे दीर्घ शोकनाट्याची केवळ नांदी होती. यानंतर आपत्तीवर आपत्ती येऊं लागल्या आणि शेवटीं एक वेळ अशी आली कीं त्यापुढं शोक, दुःख, भीति या माझ्या भावनाच मरूं लागल्या. कशाचं वाईट वाटून ध्यायचं असं होऊन गेलं !

महागाई, टंचाई मी म्हणत होती. एक वेळ कणी आणि एक वेळ पाणी अशा परिस्थितींत साखरपेडीचीं कितीतरी माणसं आज आयुष्य कंठीत होती. ही कथा साखरपेडीची, मग आजूबाजूला काय परिस्थिती असेल ? कुठं फिर्याद गुदरणार ? मामलेदाराकडे गेलं तर तोच इतकं केविलवाणं तोंड करायचा कीं वाटे, वाटेल तिकडे चलावं पण या रावसाहेबांकडे नको !

टंचाईची उणीव मला फारशी भासत नव्हती. लाडू जिलव्यांवरच जे जगत आले त्यांना टंचाईचा त्रास न् भीति. आमचा पिंड लवंगी मिरची न् मस्तपैकीं ताकभात यांवर पोंसला होता ! गहूं मिळाले काय न् न मिळाले काय. महागाईनें थोडाफार बेजार झालों होतो; पण तो सुद्धां नित्याच्या गरजांना नाही. कांहीं दुखणं पाखणं आलं, मनासारखे वैद्यकीय उपचार करतां आले नाहीत म्हणजे मात्र चीड येई गरिबीची. गेलीं कित्येक वर्षे कादर दुकानांत भागीदार म्हणून बोलवीत होता तिकडे जायचा मोह अशा वेळीं होई. पण तेवढंच तें. कादरला म्हटलं तेंच खरं. आमचा पिंड साखरपेडीच्या अन्नाचा आहे. मसणबिंदीतूनच आम्हीं बंदरावर जायचे. आम्हीं तळमळूं तसे गेलों नाहीं तर !

महागाई, टंचाई जणूं पुरेशी नव्हती. घरित्रीमाई कोपली होती. सावित्रीमाई कोपली होती. मुंजावाच्या डोहांत उडी घेणारा सावित्रीचा प्रवाह या वर्षी मे महिन्यांत अजिवात आटला ! महापुरुषाचं स्नान चुकलं ! साऱ्या गांवांत हाहाःकार उडाला ! म्हातारे लोक बोलूं लागले—

“ हें चिन्ह चांगलं नव्हे—साखरपेंडीवर अरिष्ट कोसळणार ! ”

आणि तसंच झालं पुढं. श्रावणांत सावित्रीनं कहर केला. नारळी पौर्णिमेच्या दिवशीं तिला नारळ अर्पण करणं अशक्य झालं. एवढा प्रचंड पूर आला तिला. झपाटल्यासारखी ती इतस्ततः घांवत होती. सराईत कोळी तिचं विक्राळ रूप पाहून स्तंभित झाले. मुसलमानवाडा, कोळीवाडा जलमय होऊन गेले. गेले दोन दिवस मियां, अम्माजान, भाभी (कादरची बायको), इकबल सारी मंडळी घराच्या वरच्या मजल्यावर कसेवसे दिवस काढीत होती. त्यांतच भाभीचा प्रसूतीसमय होता ! वैऱ्यावरसुद्धां असलीं संकटं येऊं नयेत. गेले दोन्ही दिवस त्यांना मी घराहून जेवण नेत होतो. आज सकाळीं सावित्रीचं पाणी बरंच ओसरलं होतं. दुपारचं जेवण घेऊन मी मियांकडे चाललो होतो. कोळीवाड्याच्या तिळ्याशी आलों. छोटा इकबल माझ्या दिशेनं घांवत येत होता. त्याला मी पाह्यलं न् छातींत धस्स झालं माझ्या. मियांचा जराजर्जर देह माझ्यासमोर उभा राहिला. गेल्या रात्रीच्या पुरांत मियां वाहून तर गेले नाहीत ?

“ दादा, नानाजाननीं (मियां) आदी बोलावलंय तुमांला. ”

“ चल, मी तिकडेच येत होतो. काय झालं रे इकबल ? ”

“ मला म्हाइत नाय्. नानाजान रडताहेत न् दादीपण. ”

“ मियां शाबूत आहेत तर ! ” मी सुस्कारा टाकला न् वाट चालूं लागलों. पण मियां रडत कां आहेत ? मला एकदम आठवण झाली—
दंगा !

गेले आठ दिवस मुंबईत दंगा उसळला आहे !

कादर दादरला हिंदु लक्षांत आहे !

कादरचं कांहीं बरं वाईट तर झालं नाहीना ?

माझं बर्फ व्हायची वेळ आली. खरोखर असं कांहीं असेल तर—

तर ही आपत्ती नव्हे—

मियांचा सर्वनाश आहे हा !

परमेश्वरानं मियांना फारसं दुःख दाखवलं नव्हतं. आतां त्याचा सूड निघणार काय ? मियांचं घर गांठीपर्यंत माझ्या तोंडांत रामनाम चालू होतं. घरांत अजून चवडाभर पाणी होतं. माजघरांतल्या जिन्यानं मी वरच्या माळ्यावर गेलों. मियांचे डोळे शून्याकडे दृष्टी लावून बसले होते.

“ या खुदा तेरा लाख लाख शुक्र है ! ” तोंडानं ते पुटपुटत होते. मला त्यांनीं पाहिलं मात्र—त्यांच्या डोळ्याला सारखी धार लागली, ती काहीं केल्या थांबेना. उशागती ठेवलेलं पत्र त्यांनीं माझ्याकडे दिलं.

७८६

इब्राहिम मैनशन,

दादर मेन रोड.

रविवार, ९ सप्टेंबर १९४६

मियांसाहेबांस बहोत बहोत सलाम—

इलाहि कृपेनं आम्हीं सर्व सुखरूप आहोंत. शहरांत दंगा सध्यां लई आहे त्यांत आपल्या पण वाट्याला थोडासा आला आहे. अल्लाकडे सेवा रुजु होईल ही खात्री बाळगा. हें जिहाद आहे आणि आपल्याला थोडी घस सोसावी लागली तर आनंदानं सोसली पाहिजे. गेल्या बुधवारी कादरच्या दादरच्या दुकानावर काफिरांनीं हल्ला केला. दुकान लुटली. घाणीची नासधूस झाली. कादरला मानेवर नी मनगटावर वार झाले आहेत. तो घरीं आनंदांत आहे. काफीर लोकांचा कटच दिसत आहे. त्यांच्या एका डॉक्टरला आम्हीं जखमा बांधायला बोलावलं. त्यानं साफ नकार दिला. बोलतो काय, तुमच्या लत्यांत आलों तर जिवाची खात्री

काय ती सांगा. त्यांना म्हणावं तुमच्यापेक्षा अल्ला कादरची काळजी घ्यायला समर्थ आहे. जखमा किरकोळ आहेत. दोन चार दिवसांत बऱ्या होतील. काळजी करू नये. बरं वाटल्याबरोबर तो साखरपेंडीला येत आहे. आम्ही लवकरच याचा बदला घेतल्याशिवाय राहणार नाहीं.....

आपला

.....

‘ आपला ’ कोण होतं त्याकडे माझं लक्ष नव्हतं. त्या पत्रांतील सारीच भाषा विष पसरावं तशी माझ्या शरीरांत पसरत होती.

कादरचं दुकान उध्वस्त झालं.

खुद्द तो जखमी झाला.

मियांनीं हाय खाल्लेली.

हे आघात मला खाली बसवायला समर्थ होते. असल्या या परिस्थितीत सुद्धा हिंदु डॉक्टराचा तो उल्लेख, ‘ बदल्या ’ ची ती भाषा— मला चीड आल्याशिवाय राहिली नाहीं त्याची.

बदला ! होय, अक्षरशः खरं आहे. बदला घेतला पाहिजे ! पण कुणी नी कुणाचा ? कादर या व्यक्तीचा प्रश्न इथं नाही. तशीच वेळ पडली तर त्याच्याकरितां मी रक्त सांडायलासुद्धां मागें येणार नाहीं. पण—

कांहीं गोष्टी अशा असतात—एखाद्या बारीकशा प्रसंगानं त्यांना चालना मिळावी लागते. माणूस विचार करू लागतो, न त्यांतून अकल्पित कांहींतरी बाहेर पडतं. ‘ आपला ’ जो कोणी होता त्याची ती बदल्याची भाषा ऐकली न मी विचार करू लागलों.

कलकत्याचे भयानक प्रकार साखरपेंडीसारख्या कोपऱ्यांतसुद्धां आम्हांला शरमिंघे करीत होते. मुंबईतील दंग्याच्या बातऱ्या तितक्याच शोभकारक होत्या. मुंबईच्या दंग्यांत पहिल्या तीन दिवसांत काय झालं, आम्हांला काय कळत नव्हतं. पण नाही ! हिंदु तापत नाहीं. तापला तरी त्याचा ताप फार काळ टिकत नाहीं हेंच खरं. परिस्थिती धक्के मारून त्याला

कामाला लावते. परिस्थिती निघून गली म्हणजे कामहि निघून जातं ! आठवड्यांतून दोन वेळां ' केसरीतल्या बातम्या ' वाचतांना आम्हीं काय तापत नाहीं ? फार तापतो आणि बडबडतो, पण वाचन संपल्यावर दोन तासांनीं ' रघुदादा वेंद्रे ' शाळेची वाट संथपणें चालत असतात. गेले दोन महिने खुद्द साखरपेंडीला काय कमी प्रकार चालले आहेत ? प्रत्येक मोटरीवर लीगचा हिरवा झेंडा लावलेला आहे. कारण ? सारी मोटार वाहतूक त्यांच्या ताब्यांत आहे ! नानाप्रकारचे दिन साखरपेंडीचे मुसलमान साजरे करीत असतात. हिरवे झेंडे फडकतात, ' अल्लाहो अकबर ' च्या आरोळ्या उठतात. भर हिंदु वस्तीतून शेरल्ली बिनदिकत मिरवणुका काढतो, जें जें भेंडीबझारांत होतं तें तें दुसऱ्या दिवशीं साखरपेंडीला होत असतं, फक्त दंगा व्हायचा राहिला आहे ! आम्हीं हें सारं पाहता आहोंत, पण कधीं चिडत नाहीं.

पण ही बदल्याची भाषा वाचली न प्रथमच माझ्या अंगाची लाही झाली. कांहीं वेडं वाकडं बोलण्याची ती वेळ नव्हती, तें स्थळ नव्हतं. मियांचा जर्जर देह खाटेवर तळमळत होता. माझं पहिलं कर्तव्य मियांची काळजी घेण्याचं होतं.

मियांकडे मला फार दिवस पहावं लागलं नाहीं. ते सत्तरीच्या घरांत आतां आले होते. गुडघ्याच्या शस्त्रक्रियेपासून त्यांचा विलक्षण शक्तिपात झाला होता. मियांनीं पत्र वाचलं न तिसऱ्या दिवशीं ते पैगंबरवासी झाले. साखरपेंडी एका दिलदार नागरिकाला मुकली.

: १६ :

मियां गेले नी आठ दिवसांनीं कादर साखरपेंडीला आला. त्याच्या मानेवर अजून बँडेज होतं. त्याला आणायला मी गाडी घेऊन गेलों होतो. आलेला कादर जुना कादर नव्हता. गेल्या कांहीं दिवसांत त्यानं अनेक आघात लागोपाठ सहन केले होते. पूर्वीची त्याची लाल कांति कमी होऊन तो पांढुरका दिसू लागला होता. शरीर पुष्कळच झडलं होतं नी भादरलेल्या केसांमुळं तो अधिकच कुश दिसत होता. बोटींतून तो पडावांत उतरत होता. त्याला मी पाहिलं न धक्का बसला मला. हात धरून त्याला मी पडावांत घेतलं. पडावांत उतरून धक्यावर आलों. बंदरावर चहा घेतला. गाडी जुंपली. बोजे गाडींत भरले. गाडी पुळणीवरून वर आली. आम्हीं भुइकोट मागं टाकला.

या अवघींत कादर माझ्याजवळ फारसं बोलला नाहीं. शरीराला झालेल्या जखमांपेक्षां मनाच्या जखमांनीं तो अधिक घायाळ झाला होता. शेवटीं मीच बोलायला सुरवात केली—

“कादर, असा निराश कां झाला आहेस ? आकाश कोसळलं आहे तुझ्यावर हें खरं; पण आपण तें वीस बोटांनीं वर उचलूं. फक्त तूं धीर सोडूं नको.”

“रघु, तुझा कादर आतां बदलला आहे.”

“अर्थ नाहीं कळला मला तूं काय म्हणतोस त्याचा—”

“ मनुष्य भाजला म्हणजे त्याच्या अंगावर फोड येतात-याचा अर्थ तुला कळत असेल तर मी काय म्हणतो याचा अर्थ तुला कळला पाहिजे. ”

“ फोड बरे होतील-काय त्याचं एवढं ? ”

“ बरे होणारे हे फोड आहेत असं मला नाही वाटत. ”

“ विनाकारण लावून घेतलं आहेस तू-- ”

“ विनाकारण नाही ! मनाला फसविण्यांत काय अर्थ आहे ? मी केवळ मुसलमान म्हणून हा हल्ला माझ्यावर झाला. असंच जर व्हायचं असेल तर मुसलमान पाकिस्तान मागतात म्हणून हिंदूंनी चिडावं तरी काय म्हणून ? ”

“ कोणत्या परिस्थितीत तुझ्यावर हल्ला झाला तें लक्षांत घेऊनच या प्रश्नाचा विचार करावा लागेल-- ”

“ म्हणजे माझ्यावर झालेला हल्ला बरोबर होता म्हण ना स्पष्टपणें. ”

मी ते शब्द ऐकले न् अभावितपणें माझ्या हातून कांसरे खेंचले गेले. बैल जेथच्या तेथें उभे राहिले. कादर बोलायचा एकदम थांबला. माझी व्यथा कादरच्या लक्षांत आली असावी. तो झटकन पुढं झाला.

“ रघु, राग आला तुला ? ”

“ चिडण्याची ही कला तू कुठं पैदा केलीस कादर ? मी सरळ विचारतोय तुला न् तुझं तिसरंच...दुकानावर हल्ला झाला तरी केव्हां ? ”

“ तीन तारीख केव्हां होती ? सोमवारी. त्या दिवशीं सकाळीं मी दुकान उघडायला म्हणून गेलों. शिवाजी पार्कच्या कोपऱ्याशीं आलों न् पाहिलं. दुकानाशीं लोक जमले होते. जरा पुढं गेलों. दुकान फोडायला सुरुवात झाली होती. दुकान फोडण्यांत जे भाग घेत होते त्यांनीं एकेकाळीं माझ्याबरोबर काँग्रेसमध्ये काम केलं होतं म्हणून मला फार वाईट वाटलं. दुकान फुटायला कितीसा वेळ लागणार ? भराभर तेलाचीं पिंपं

रस्त्यावर फेकलीं गेलीं. गेल्याच वर्षी बसविलेली विजेची घाणी-फोडून तोडून तिचे तुकडे करण्यांत आले. या सान्या गोष्टी होत होत्या तेव्हा पोलीस सारा प्रकार पाहात उभे होते. तूंच सांग-काँग्रेसवर कसा विश्वास बसावा ? हे काम होत आहे तो हल्लेखोरांचं लक्ष माझ्याकडे गेलं. घांवत सुटले ते माझ्या दिशेनं. गांधी पोषाखानं सुद्धां माझं रक्षण झालं नाहीं. सुदैवानं माहिमकडून येणारी बस तेवढ्यांत आली म्हणून; नाहीं तर त्यांतून जिवंत सुटणं अशक्य होतं. ” जणू सारा प्रकार पुन्हां घडत आहे अशा आविर्भावानं कादर बोलत होता.

“ कादर, तुला राग येणार नसेल तर स्पष्ट बोलणार आहे मी ! ”

“ बोल ना-स्पष्ट बोल— ”

“ एकेकाळीं तुझ्याबरोबर काँग्रेस कार्यं केलेलीं माणसं दुकान फोडीत होतीं असं तूं म्हणतोस. न् हे सारं शिवाजीपार्कच्या कोपऱ्यावरून तूं ओळखूं शकलास ! ”

“ म्हणजे मी खोटं बोलत आहे असं वाटतं का तुला ? ”

“ असा चिड्ढं नको. आज मी स्पष्ट बोलणार आहे— ”

“ बोल, स्पष्ट बोल. ”

“ जे एकदां काँग्रेसमध्ये होते ते जन्मभर त्या संस्थेतच असले पाहिजेत असं तूं कां गृहीत धरून चालतोस ? तूं सुद्धां आज काँग्रेसमध्ये कुठं आहेस ? तूं जर लीगमध्ये जाऊं शकतोस तर त्यांना काय एवढं अशक्य आहे काँग्रेसला सोडायला ? ”

“ म्हणजे काय माणसानं असं नंगं व्हायचं— ? ”

“ मुळींच नाहीं. मला फक्त एवढंच सांगायचं आहे की, काँग्रेसला तूं उगाच आणतो आहेस मध्ये. पोलीस नुसतं पहात राहिले म्हणतोस तू. तेथे जमाव किती होता, पोलीस किती होते, हत्यारबंद होते की नाहीं मला कांहींच माहीत नाही— ”

“ दहा मिनिटांच्या अंतरावर माहीम पोलीस स्टेशन आहे रघु. मनांत असतं तर वाटेल तें करूं शकते पोलीस. ”

“ मी म्हणतो मुद्दाम होऊन ते गप्प राहिले—”

“ असं बोल— ”

“ पण म्हणजे काँग्रेस सरकारचे हुकूम त्यांना असे होते असं तुला म्हणायचं आहे का ? ”

“ नसतील कदाचित्— पण त्यांची त्यांना फूस असली पाहिजे. ”

“ आणि तें कशावरून ? अरे हे प्रकार सर्वत्र होत आहेत. कल-कत्याला काय झालं ? माणूस माणुसकी विकून वागूं लागल्यावर कुठलं सरकार त्याला पायबंद घालूं शकेल ? ”

“ म्हणजे सरकारची यांत जबाबदारी कांहीं एक नाही. ”

“ हें पहा कादर, मी कांहीं काँग्रेसभक्त नाहीं, काँग्रेसची तरफदारी करण्याची मला इच्छा नाही. पण मला जें योग्य वाटतं तें काँग्रेसचं समर्थन करणारं आहे म्हणून बोलायचं नाहीं असं समजण्याइतका मी दुध-खुळाहि नाही. तें सारं जाऊं दे. तूं काय म्हणालास तें सारं मी ऐकलं. आतां मला असं सांग—काय केलंस म्हणजे तुझं नुकसान भरून येईल असं वाटतं तुला ? ”

“ जाऊं दे तो विषय. तुला मला काय करायचं त्याच्याशी ? ”

“ कादर कांहींतरी लपवून ठेवायचंय तुला माझ्यापासून— ”

“ खरं सांगू रघु ? एका माणसाच्या नुकसानीचा हा प्रश्न आतां राहिला नाही. अशीहि वेळ येईल कीं माझी जिन्दगीच काय पण मीहि मरून जाईन. पण या परिस्थितीतून सुटायचं असेल तर— ”

“ तर काय व्हायला पाहिजे ? ”

“ पाकिस्तान ! एका पाकिस्तानानंच हा प्रश्न सुटेल अशी माझी खात्री झाली आहे. ”

पाकिस्तान ! ' पाक ' लोकांचा देश ! माझ्या अंगावर शहारे उभे राहिले.

सावित्रीनं ज्याला प्रेम करायला शिकवलं, साखरपेंढीच्या अन्नोदका-
वर ज्याचा पिण्ड पोसला, ज्याच्या बापजायांनीं दुर्गोत्सवाला मानाचं
तेल देण्यांत अभिमान बाळगला, पोंक्षे मास्तरांनीं पोटच्या पोरसारखं ज्याचं
कौतुक केलं, हिंदुसुद्धां इतका सत्प्रवृत्त असूं शकणार नाहीं म्हणून ज्याची
आजवर मी एवढी स्तुति केली तोच कादर आज पाकिस्तानची भाषा
बोलत होता. कादरचं रक्षण करायला यापैकीं एकहि संस्कार समर्थ ठरला
नाहीं ! कादरची ही कथा, मग इतरांचं काय असेल ? तो ' बदला ', ही
पाकिस्तानी भाषा ! वीस वर्षांपूर्वीं अण्णांनीं काढलेले उद्गार मला चिरीत
आरपार झाले--

“ हे लोक शेवटीं आपल्या जातीवर जातील-लक्षांत ठेव माझे
शब्द ! ”

छे, छे, देव करो नी असं कांहीं न होवो. माझ्या उफाळून येणाऱ्या
सान्या भावना मी प्रयासानं दाबून टाकल्या. एक शब्द बोलायचीच खोटी
होती--हृदयांतील माझ्या आगीनं कोणतं रूप घारण केलं असतं हें सांगणं
कठीण होतं.

: १७ :

आज तारीख वीस ऑक्टोबर, एकोणीसशें सेहेचाळीस ! नौखालीचं भयानक हत्याकांड वाचून मी केसरी नुक्ताच खाली ठेवला होता. नौखाली अनेकांचा लाल कंदील ठरली. साखरपेंडी याच्या कितीतरी अगोदर जागी व्हायला हवी होती. आमच्या गांवांत निम्याहून अधिक वस्ती मुसलमानांची होती. इतरत्र प्रचंडी होणारी ही विटंबना साखरपेंडीच्या वाट्यास कशा-वरून येणार नाही ? त्याची स्पष्ट चिन्हं दिसत होती. मुसलमानवाडा नुसता उकळत होता. “ लढके लेंगे पाकिस्तान ! ” नौखालीची ही घोषणा दिवसांतून कितीतरी वेळां ऐकू येई. आमच्या वस्तीतून रात्रीं—अपरात्रीं ‘अल्ला हो अकबर’च्या आरोळ्या ठोकीत मिरवणुका निवत. अशा प्रसंगींचा शेरल्लीचा मस्तवालपणा चीड आणणारा होता. आतां तो म्हातारा होता. पण मुसलमानाची मगररी तो कबरस्तानांत जाईपर्यंत कधीच कमी होत नाही. कोण जाणार हटकायला ? साखरपेंडीत सुन्यांची आयात मोठ्या प्रमाणावर झाली आहे असं सर्वत्र बोललं जात होतं. या सान्या बनाव्या बुडाशीं एकाच व्यक्तीचं नाव घेतलं जात होतं—

“ शेरल्ली ? ”

“ नाही ! ”

“ कादर अबदुलमियां तेली ! ”

या सान्याचा अर्थ मला कळेना. समजा पाकिस्तान आलं तरी सर्व भाजूंनीं हिंदूकडून वेढल्या गेलेल्या साखरपेंडीच्या मुसलमानाना त्यांत काय

मिळणार होतं ? पाकिस्तानचा शास्त्रीय विचार मी कधी केला नाही. आज एवढ्या गोष्टी झाल्या, प्रत्यक्ष पाकिस्तान आलं तरी त्याचा मी विचार केलेला नाही. तेवढी कुवत माझ्यात नाही. मी आपला ' गांवठी ' दृष्टीनं या साऱ्या प्रश्नाकडे पाहतो. पाकिस्तानविषयक कितीतरी वाङ्मय आज-वर माझ्या वाचण्यांत आलं होतं. मला वाटायचं—मागताहेत ना पाकिस्तान ? देऊन टाका—क्षणाचा अवकाश न लावतां देऊन टाका. पावट्याच्या निमित्तावर टेकलेले हे लोक एकदां विभक्त झाले तर रस्ता एक मार्गी तरी होईल.

पण आमच्या पुढचं लाचार वाङ्मय, वक्तव्यं वाचून मात्र मला चीड यायची !

—“ मुसलमानांनो ! कां बरं तुम्हीं पाकिस्तान मागतां ? आपल्या उभयतांच्या संस्कृतीचीं मूल्यं एकच आहेत. बंधो ! तुमच्यापैकीं पुष्कळसे बाट्ये आहेत. आम्हीं त्यावेळीं कांहीं बोललों नाहीं. याचं कारण सरतेशेवटीं आपण सारे हिंदीच ना ? परमेश्वराला अल्ला म्हटलं काय नी शंकर म्हटलं काय तें आदितच सरतेशेवटीं एकच नाहीं का ? मग असं कां बरं ? शिवाय पाकिस्तान आर्थिक दृष्ट्या अशक्य होईल. तुम्हीं अधिक गरीब व्हाल. लष्करी दृष्ट्या आपण दोघेहि कमकुवत होऊं. आपला हिंदी-स्थान अखंड राहिला तर साऱ्या आशियाच—नव्हे साऱ्या जगाचं नेतृत्व घेण्याइतकं सामर्थ्य त्याच्यांत येईल. सर्व दृष्टीनं पाकिस्तानांत तुमचंच अकल्याण आहे. धार्मिक पायावर आधारलेलं राष्ट्र ही कल्पनाच मध्य-युगीन आहे— ”

आणि तो म्हणतो—

“ लढके लेंगे पाकिस्तान ! ”

असल्या रडारडीनं आमच्या सामर्थ्याची जेवढी बदनामी झाली तेवढी दुसऱ्या कशानंहि झाली नसेल. मुजोरीला काऊचिऊची भाषा कां वापरली जावी, माझ्या अल्पमतीला कधी कळलं नाही. पण मी तिथंच

थांबत असें. माझ्या नित्याच्या व्यवहारांना या मतांची झळ कधी लागली नाही. “ आपलंच आपल्याला फार झालं, त्यांत आणखी देशाची काळजी कुठची करतां ! ” असं मला वाटे. माझा हा माफक संसारी दृष्टीकोन सत्तेचाळीसपर्यंत कायम होता. या सार्ली मात्र सारं विश्वच जणू वन्हिमय झालं. त्यांतून मी सुटणं शक्य नव्हतं.

* * *

: १८ :

साखरपेंडीच्या हिंदूंनी मानरक्षणार्थ झटावं म्हणून एथपासून पुढं मी अविश्रांत घडपडलों. प्रसंगी आगीत उडया घेतल्या. लहानपणाचा बेछुट, बेडर रध्या पुन्हां एकवार मूर्तिमंत वर आला. पाकिस्तानच्या मागणीपेक्षां सुद्धा ज्या मुजोर मार्गीचा अवलंब मुसलमानांकडून केला जात होता त्याची चीड मला अधिक आली होती. या चिडीतूनच साखरपेंडीचा कडवा प्रतिकार उभा राहिला.

साखरपेंडीची परिस्थिति दर दिवशीं बिघडत होती. त्या बिघडांत योजना होती. मोटार वहातूक सर्वस्वी मुसलमानांच्या हातांत होती. मुंबईहून येणाऱ्या मोटारीतून सुऱ्यांची पार्सलं येत असतात अशी दाट बातमी होती. मोटारनं प्रवास करण्याचं लोक टाळूं लागले. काय नेम सांगावा ? सावित्रीच्या पुलावरून येतांना मोटार नदीत ढकलली तर ध्या काय ! देवीच्या देवळावर मुसलमान जमावाचा हल्ला होणार अशा बातम्या उठत होत्या. काळोख पडल्यावर रहदारी बंद होऊं लागली. मुसलमान-वाड्यांतून सावित्रीच्या खाडीवर जाणं जवळ जवळ साफ थांबलं. गेलं तरी लोक मागं पुढं पाहात जायचे. उस्मानच्या होडींतून खाडीपलिकडे जायला लोक कचरूं लागले—यानं होडी मध्येच बुडवली तर ?

यांतील कित्येक अफवा होत्या. अफवांना नुसता ऊत आला होता. असल्या अफवा पसरवून आपली आपणच बदनामी करून घेत आहोत इकडेहि कुणाचं लक्ष नव्हतं. कांहीं नुसतीच भीति होती. भिण्याचे कामांत

हिंदु लोक कुणाला हार जाणार नाहीत ! कोणी तरी अफवा सोडायची गावांत-झाडून साऱ्या बाया, बाप्ये, बापडे, यांनीं घोळून घोळून चर्चा करायची, आणि शेवटीं ? शेवटीं भ्यायचं ! एवढा तगडा कोळीवाडा-नुसते मासे कापायचे सुरे घेऊन बाहेर पडता तरी मुसलमानवाड्याला भारी पडता. पण मग भ्यायचं कोणी ? संकट अंगाशीं बिलगत होतं. आणखी स्वस्थ बसणं म्हणजे आत्मनाश होता. या परिस्थितीत काय करायला पाहिजे याचा विचार करीत मी माजघरांत पडलों होतो. आल्या मला शोधीत आली.

“रघुनाथा, गांवांत काय बातभ्या उठताहेत ऐकल्यास का ? कठीण काळ आला बाबा. लक्ष्मीला नी छोटूला तिच्या माहेरीं तरी पाठव गुळपेंडीला.”

अगदीं हेंच करायचं आतां माझ्या मनांत आलं होतं. यापुढं कांहीं दिवस कसलीहि काळजी मला नको होती. मीच बायकापोरांना हलवायला सुरवात केल्यावर अधिकच घबराट पसरणार होती. पण लहान प्रमाणवर पळापळीला सुरवात झालेलीच होती. घोंडूमामा बापट, काका शिंत्रे, शिरुभाऊ किडमिडे-बऱ्याच मंडळींनीं आपल्या मंडळींना बाहेरगांवीं पोचविलं होतं. चीजवस्तु तर कोळीवाड्यांतील लोकांनीं सुद्धां लांबवली होती. गांव अगोदर उजाड, ओका होत होता. माझ्याकरितां परिस्थिति थांबली नव्हती. ‘रघुदादांनीं सुद्धां मंडळींना गुळपेंडीला पाठविलं रे !’ म्हणून थोडीफार चर्चा होणार होती. पण त्याला हलाज नव्हता. छोटूला न त्याच्या आईला मी गुळपेंडीला पाठवायचं निश्चित केलं.

आणि बांधबांधीला सुरवात झाली ! पडदणींतील सारीं लुगडीं, दागिने, बायकोनं भराभर गोळा केले. एकीकडे ती चिडली होती. माहेरीं जायला स्त्रीनं नाखूष असणं यासारखं सासरच्या चांगुलपणाला दुसरं प्रशस्तीपत्र नाही ! वाटेल ते लाड पुरवणारे भाऊ असतांना सुद्धां वार्षिक माघारपणाशिवाय माझी बायको कधीं माहेरी गेली नाही. आतां तर तडकाफडकी बेत होऊन तिला जायची तयारी करावी लागली होती.

चरफडून घेतील अशीं दोनच माणसं स्त्रीला असतात—एक नवरा न् दुसरं पोटचं पोर. पैकीं मी थोडासा तिरशिग्या. एका मर्यादेपर्यंत बायको चरफडली तरी मला चाले—नव्हे आवडे. बऱ्याच दिवसांत बायको माझ्या-वर चिडली नाही म्हणजे मला ओकं वाटूं लागतं. मग गुळपेंडीच्या तिच्या भावासंबंधी कांहींतरी वाकडं तिकडं बोललं म्हणजे माझी हौस पुरी होते. पण हें सारं एका मर्यादेपर्यंत. ती मर्यादा ओलांडली म्हणजे मग मी कोणाचा नाही. तोंडाला येईल तें बोलतो—मग ऐकून घेणाऱ्या माणसाला किती लागेल याचा विचार मला नाही. उरला छोटू. तो काय सर्वस्वी तिचाच ! त्याच्यावर ती भरपूर चरफडून घेत होती.

छोटूला काय—मामाकडे जायचं म्हटल्यावर तो जो उड्या मारीत सुटला ! शेजारच्या पोरांना बातमी सांगून पार. नुसता नाचत होता तो. त्याची आई सारीं अवधानं सांभाळून सामान गोळा करीत होती. तुरीची डाळ घे, हरभऱ्याची डाळ घे, गूळ घे—या टंचाईच्या दिवसांत ‘घे’ काय नको ! शेवटीं खोबरेलाची भरलेली बाटली आणि पित्ताची मात्रा घ्यायची राखलीच ! विसरायला होईल म्हणून मुद्दाम दोन्ही वस्तु ओटी वरच्या लोट्याच्या कोनाड्याशीं आणून ठेवल्या होत्या बायकोनं. विस्मरणा-मुळं थोडासा कां होईना घोटाळा झाला नाही तर तो प्रवास कसला ? बायकोची अशा रीतीनं घणाघाई चालूं होती. त्यांत छोटूचं सारखं दुमणं चालूं होतं कांहींतरी. सारे नवीन कपडे, चेंडुफळी, खेळांतील पावडं—कुन्हाड; अभ्यासाचीं सारीं पुस्तकं, पाटी—पेन्सिल—एक मोठी थोरली टोपलीच त्यानं भरून आणून ठेवली त्याच्या आईपुढ. तिनं तो संसार पाहिला आणि बोलायला सुरवात केली—

“ यांब हो मेल्या—दादुमियाच्या जत्रेसाठीं चाललों वाटलं की काय तुला ? ठेवून दे अगोदर सारं. हीं नवीं पुस्तकं घ्यायचीं नाहीत बरोबर. मोठा आलाय अभ्यास करणारा. ”

“ अगो लक्ष्मी, एवढं सामान जास्त का होणार ? त्यानं आणखी भोकाड पसरलन् तर काहीं सुचायचं नाही. ठेव कोंबून कुठं तरी. छोट्या

—पुस्तकं चुरगळलीं तर रडायचं नाहीं हं ? नाहीतर गुळपेंडीला गेल्यावर दंगा करायला लागशील. थोबाड ग लक्ष्मी. ”

एकेक सामान बायको आणीत होती. शेवटीं जेव्हां देवांना पुरचुंडीत बांधून आणलं तेव्हां मात्रं मी थंडा झालों. कोपरापासून तिला हात जोडले.

“ माझे आई, हे काय आणलं आहेस ? ”

“ इशू—एवढं वैतागायला काय झालं ? देव आहेत ते. ”

“ तोच अंदाज केला होता मी. घराची धर्मशाळा करायचा विचार आहे का तुझा ? ”

“ सासूबाईना विचारावं—त्यांनीं सांगितलं आहे. ”

“ आत्या, तू सांगितलंस हिला देव ध्यायला ? ”

“ हो. कां रे ? नकोत कां ध्यायला ? ”

“ कशाला न्यायला पाहिजेत ? ”

“ अरे, एकेक बातम्या सांगतां ‘ केसरीतल्या, ’ देव तरी नकोत विटाळायला— ? ”

“ आत्या, जुनं जग मेलं आतां. देवांना पळवून नेऊन त्यांचं शुचित्व नाहीं राह्यचं—तशानं ते विटाळतील. देवांचं संरक्षण करतां करतां मी मेलों आणि नंतर देवांची वाटेल ती विटंबना झाली तरी देव सोंवळेच राहातील. ”

“ एकेक वेडंविद्रं नको बोलूं. नकोत ना न्यायला ? लक्ष्मी ठेवून दे देवघरांत. ”

बायको देवघरांत देव ठेवायला गेली. धक्क्यांचे आवाज बाहेर ऐकू आले. आणि भोकाड पसरलेला छोदू आणि बायको माजघरांत आली.

“ काय झालं रे छोदू ? आईचं नू तुझं भांडण अजून मिटत नाहीं का ? ”

“मला सायकल पायज्ये कादरकाकांनी दिलेली. आई म्हणते न्यायची नाही तिक्डे.”

“काहीं नको ती मुसलमानाकडची सायकल. मेल्यांनीं धांवपळीची वेळ आणल्ये इथं, नी या बावळटाला तीच सायकल हव्ये. थोबाडीन् रडलास तर. काहीं न्यायची नाही सायकल—” बायको जळफळून बोलत होती.

“शू-शू-शू—अग हो पण हळू जरा. वड्याचं तेल बांग्यावर नको काढूं. कादरचा नू या धांवपळींचा काय संबंध ? ”

“तेच आहेत या सान्याच्या मागं—”

“गप्प बसशील कां तूं ? कोणीहि यावं, चाहेल त्याचं नांव सांगावं नू आपण त्याला फांशी द्यावं यांत काय मजा आहे ? ”

“काहीं बोलायला नको कड घेऊन. सारं जग म्हणतं तें खोटं नू तुम्हीं म्हणतां तें खरं, असंच ना ? मुंबईहून आल्यापासून काय उद्योग चालले आहेत त्यांचे माहीत आहेत का तुम्हांला ? तुम्हांला भेटी देतात, गोड गोड बोलतात, आवडेल कशाला असलं बोलणं.”

“है पाहा, आतां तूं फार बोलायला लागलीस—”

“मी कशाला ? सारी साखरपेंडी बोलत्ये तें मी नुसतं सांगतं तुम्हांला.”

“काय बोलत्ये साखरपेंडी ? ”

“हा आग लावायला निघाला तरी तुम्हांला कसं चालतं सारं म्हणून ! ”

“त्या साखरपेंडीला म्हणावं—रघु बेंद्रेला काय चालतं नू काय चालत नाही कळेळ लवकरच. त्याच्या मागून जायची तयारी ठेव म्हणजे झालं.”

“ अगो लक्षुमी, तूं कशाला तापत्येस एवढी ? कादरला प्रत्यक्ष कुणी पाह्यलेंय का ? सारे बोलतात म्हणून आपण बोलायचें यांत काय अर्थ आहे ? ”

“ तें कांहीं असलं तरी सायकल घेऊं देणार नाहीं मी छोट्याला. रडूं दे नाहींतर आणखी कांहीं करूं दे. ”

“ छोटूची सायकल राहूं दे का ? आणि हसिनेनं दिलेली रेशमी साडी ? ”

“ ती माळयावरच्या मोडक्या देवदारी पेटींत ठेवली आहे. खाली उंदीर खाणार नाहीत म्हणून— ”

“ चू-च-च ! आत्या, काय ऐकतोय ग मी ? ”

“ रघुनाथा, तूं आतां जरा शांत होशील का ? बाहेर जा, नी गाडी जुंप पाहूं दिवस लहान आहेत. उशीर होईल. मागाहून पिऱ्याच्या घाटींतून जाणार आहांत ना ? मग वेळ मोडूं नको उगाच. ”

“ लक्षुमी आतां पुरे कर. नाहींतर पुन्हां पटपटायला सुरवात करशील. तो संतापेल. सांगून ठेवत्यें. जातांना एक शब्द बोलूं नको याबद्दल. त्याचंसुद्धां बरोबर आहे. तुला माहीत नाहीं लहानपणापासून कादरच्या बापाचा केवढा लोभ होता त्याच्यावर तें. पोरसारखं कौतुक झालेंय त्याचं कादरच्या घरीं. वाईट वाटतं माणसाला असं भलतंच कांहीं ऐकलं कीं. खरं-खोटं. आपल्याला करायचेंय काय ? चला, निघा. पुरे-पुरे. अष्टपुत्रा सौभाग्य लाभूं दे माझ्या बाळीला. ” बायकोनं आत्याला नमस्कार केला आणि आम्हीं बाहेर पडलों. आम्हीं गाडींत बसलों. आत्या पुन्हां कवाडीशीं आली.

“ लक्षुमी, पैसा-सुपारी ठेवत्येस का बाहेर सावित्रीला द्यायला ? नाहींतर खाडीशीं जाल नी लागाल शोधायला. ”

“ आज्ञी, जातो— ” बऱ्याच वेळानंतर छोट्या बोलला.

“ सावकास. त्रास नाही घायचा हं आईला, काय ? अनी लक्ष्मी-
त्याला धक्कूं नको. ”

भुरकन आमची गाडी सुरू झाली. आत्याचे शब्द गाडीमागं
उघळलेल्या धुरळ्यांत लुप्त झाले. प्रत्येक कवाडीत कोणीतरी उभं होतं
आम्हाला पाह्यला !

“ रघुदादांनीं बायकामंडळींना हलविलं ! — साखरपेंडीची परि-
स्थिती भीतिदायक झाली. याला आणखी पुरावा कोणता पाहिजे ? ”
साखरपेंडी बोलू लागली !

गुळपेंडीला बायकोला पोचवून दुसऱ्या दिवशीं संध्याकाळीं मी
साखरपेंडीला परत फिरलों. बायकोला माहेरीं ठेवून येतांना कोणाला वाईट
वाटत नाही ? त्यांत आणखी छोटूसारखा गोड पोरगा असल्यावर तर ती
व्यथा काय वर्णावी ? छोटूच्या सहवासाला मीं मुकणार होतो ? किती
दिवस ? कुणी सागावं ? परिस्थिति इतकी अनिश्चित होती कीं असले
अंदाज बांधणं कठीण होतं. तिथून निघतांना याची जाणीव मला झाली.
निघायच्या वेळीं बायको पुढं आली. तिचे डोळे भरले होते. थोडंसंच
ती बोलली—

“ डोकं तापवून नाही घ्यायचं-हं, नाहीतर साऱ्या साखरपेंडीची
काळजी कराल नी आम्हाला काळजी करायला लावाल, नी मी बोलल्यें
तें डोक्यांत नाही ठेवायचं, रागाच्या भरांत काहींतरी बोलल्यें. ”

“ कुणाला ठाऊक ‘ काहीं तरी ’ बोललीस कीं परमेश्वरानं तुझ्या
तोंडून काहीं सुचविलं ? मलासुद्धां थोडा फार संशय येत आहे—पण खरं सांगूं
कां ? प्रेमाच्या माणसांविषयीं कांहीं वेडंवाकडं असलंच तर निदान त्याचा
उच्चार तरी होऊं नये अशी इच्छा असते माणसाची. तें जाऊं दे. तुझे
डोळे असे भरून कां आले आहेत सांग पाहूं ? मी कुठं लढाईवर कां
चाललों आहे ? ” तिचे डोळे अधिकच भरून आले.

“हैं पहा, तूं असं करणार असशील ना तर मी जाणार नाही इथून. डोळे पूस पाहूं आघी. चांगले पूस. हां ! आतां हांस एकदां.”

“इश्, पाहिलं कुणीं तर काय म्हणेल ?” नू बायको खरोखरच खुदकनं हंसली !

“बस् ! जातों आतां मी. छोडूला जप, अन् मारूं नको त्याला.”

गुळपेंडीहून मी निघालों.

खाडीवरून जायचं मी मुद्दाम ठरविलं. मुसलमानवाड्याविषयीं अनेक गप्पा साखरपेंडीला उठत होत्या. कादरचं नांव तर सारखंच घेतलं जात होतं. प्रत्यक्ष एकदा पाहून ध्यायचं मी ठरविलं. खाडीशीं आलों. उस्मानची होडी पलीकडे गेली होती. तिथंच भेंडीच्या झाडाशीं मी बसलों. हणैहून बोटीचीं माणसं येऊं लागलीं होती. मली थोरली ट्रंक घेऊन महादु बटावळा येत होता.

“काय रे महादु—भारीसा काय पेटारा आणला आहेस ?—”

“कादर तेत्याचा हाय दादा. हुमैसून आलाय.”

“मग कादर पण आहे कीं काय ?”

“व्हय तर. थकड हायत. होडीची वाट बघतायत.”

कादरनं मला पाहिलं. तो माझ्याकडेच येत होता.

“कादर !”

“रघु !”

किती विलक्षण मनःस्थितीत आम्ही भेटत होतो ! आमचं प्रेम अभंग होतं. निर्विवाद अभंग होतं. ज्या आर्तस्वरांत कादरनं मला हांक मारली, ज्या आर्तस्वरांत मी त्याला बोलविलं, त्या स्वरांत उभ्या विश्वाची असहायता सांठविलेली होती. दोघेहि पक्कं जाणून होतो—परस्परांच्या रक्ताला चटावलेल्या दोन जमातींचे घटक म्हणून लवकरच आम्हांला समोरासमोर उभं रहावं लागणार आहे. काय वाटेल तें झालं तरी आमच्या प्रेमाशीं आम्ही बेइमान होणार नव्हतो. काय वाटेल तें झालं

तरी आमच्या जमातीशीं आम्हीं बेइमान होणार नव्हतो ! किती नाजुक, किती अवघड जबाबदारी नियती आमच्यावर लादूं पहात होती ! हीच—हीच असहायता आमच्या आर्तस्वरांत ओथंबली होती.

“ रघु, तूं यायचं टाकलंस आमच्याकडे ! ”

“ कादर, ऐकतोयसना साखरपेंडीला काय गप्पा उठताहेत त्या ? धूर येत आहे म्हटल्यावर विस्तवाची उठाटेव कशाला ? काम पण निघालं नाही कांहीं—”

“ एवढा भित्रा केव्हांपासून झालास ? ”

“ भित्रेपणाचा प्रश्न कुठं आला कादर ? तूं तरी आलास का माझ्याकडे ! ”

“ हें वकिली बोलणं नको आहे मला. कांहींतरी बोलून तोंड बंद करायचं ही विद्या कुठं पैदा केलीस तूं ? सरळ सांग ना तुला यायचं नाही माझ्याकडे तर. ”

“ तुझ्यांत एक विचित्र फरक झाला आहे कादर. एवढ्याशा गोष्टींत चिडतोस किती ? आटा ढिला झाला आहे कां तुझा ? ”

“ मी चिडतो म्हणून म्हण पाहिजे तर, पण खरं तें मी बोलतो आहे. ”

“ तूं म्हणतोस तसं ! तें जाऊं दे. तुझी तब्येत कशी आहे ? बरी दिसत नाही म्हणून विचारीत आहे हं. नाहीतर तुला वाटायचं—”

“ च्, असं भलतंच वाटायला मला वेड लागलं नाही. माझी तब्येत तशी बरी आहे—पण डोक्यांत मधूनच गलबलायला लागतं न् डोकं दुखतं. अँस्प्रीच्या गोळ्या चेपल्या कीं बरं वाटतं. ”

“ भलतींच कांहीं औषधं घेत नको सुट्टं. अँस्प्री छातीला चांगलं नाही फार खाणं, ठाऊक आहे ना ? मार्टीनसाहेबांकडे येतोस का ? दाखवून घेऊं एकदां. डोळे तर नाहीं बिघडले ? ”

“ कुणास ठाऊक ! दकलतोय सध्यां. ”

“ भाभीला येऊन सांगितलं पाहिजे एकदां— ”

“ काय— ? ”

“ कीं लक्ष देत नाहीस कादरकडे. ”

“ रघु, हसिनेसारखी बाई नाही मिळायची नवऱ्याची काळजी घेणारी. ”

“तें मला माहीत आहे म्हणूनच विचारायचं आहे. चल तुझ्याकडेच येतो मी. तुझ्याजवळ बोलण्यांत कांहीं अर्थ नाही. ”

आम्ही होडीतून पलीकडे उतरलों, ट्रंक दोघांनीं धरून रस्त्यावर आणली.

“ भारीशी काय जड लागत्येरे ? ”

“ हा आमचा मुंबईचा संसार हलवतोय बाबा. काय करायचं वेळ आली ना ! ”

कादरचं उत्तर ऐकलं मी न कुठचं विचारलं असं झालं मला.

कादरच्या घरीं जवळ जवळ जवळ दीड महिन्यांत मी जात होतो. पंचवीस वर्षांपूर्वी वडाखालीं कादरला भेटलों त्या दिवसापासून आज-मितीला असं कधीं झालं नव्हतं. कांहीं कांहीं गोष्टी आपल्या हातून घडतात अन् नंतर आपलं आपल्यालाच वाटूं लागतं— ‘ हें झालं तरी कसं ? ’ कितीहि अहेतुक असलं तरी गेल्या बरेच दिवसांत कादरकडे मी गेलों नाहीं हें खरं. आम्ही शेताडीतून चालत होतो. लांब अंतरावरून इकबलनं मला पाहिलं आणि ती ‘मोठी’ बातमी जाहीर करायला तो घराकडे पळत सुटला. आम्ही घराशीं येत आहोंत तो भाभी, अम्माजान, आमचं स्वागत करायला पुढं आल्या होत्या. इकबलच्या अंगांत जणूं वारं शिरलं होतं. “ दादा आले, दादा आले—दादा आले ! ” म्हणून तो उड्या मारीत होता. इकबलची हंसरी मूर्ति मी पाहिली आणि विजेसारखी मला आठवण झाली.—

“ खाऊ ! रघु, इकबलसाठीं खाऊ कुठं आहे ? लवकरच ते इकबलाले हात तुझ्यापुढं येणार आहेत. काय ठेवणार आहेस त्या हातांवर ? मूर्ख

माणसा— व्यवहार चुकायलासुद्धां सीमा असते. आतां अडखळून कांहीं उपयोग नाही. जा ! तसाच जा रिकाम्या हातीं ” शरमिंधा होऊन मी चालत होतो. अम्माजाननीं मला पाहिलं आणि गहिवरून आलं त्यांना.

“ रघ्वा, मालिक गेले म्हणून विसरलास का रे आम्हांला ? ”

एकदम पुढं होऊन मी अम्माजानचे पाय धरले.

“ नाही, नाही अम्माजान. असं नका बोलू. तुमच्या रघ्वांतील माणुसकी नाहीशी होईल तेव्हांच तो विसरेल तुम्हांला. तुमची तब्येत बरी नाही दिसत अम्माजान ? न् भाभी तूं सुद्धां किती वाळली आहेस ? ”

भाभीच्या डोळ्यांत पाणी उभं राहिलं.

“ असं रडून कसं चालेल भाभी ? हेहि दिवस जातील. तुम्हीं कुणाचं वाकडं केलेलं नाही जगांत, हें लक्षांत असूं द्या. परमेश्वराला त्याचा विसर नाही पडायचा. एवढ्याशा प्रसंगानं डगमगायला लागलांत तर कसं होणार ? मियांनीं कसे दिवस काढले कादरला विचार. ”

इकबल भेदरेलेल्या दृष्टीनं सारं पाहात होता. अम्माजानचे डोळे भरले. भाभीचे डोळे भरले—काय प्रकार आहे हा ? त्याला कांहीं कळेना. मी त्याच्याकडे पाहिलं. माझी नजर त्याच्याकडे वळण्याची तो वाटच पाहात असावा. त्यानं धांवत येऊन मला विळखा घातला.

“ दादा, आतां जाऊन देणार नाहीं तुमाला— ”

“ मी कुठं जाणार आहे इकबल ? मी इथंच राहाणार आहे. ”

“ खोटं सांगतां तुमी, मी सोडणार नाहीं तुमाला आतां. ” इकबलला उचलून मी वर घेतलं आणि त्याचे मनसोक्त पापे घेतले, तें बालमन जरा वेळांत खाली उतरलं आणि विसरलं मला.

अम्माजाननीं दहा बारा लव माझ्यापुढं आणून ठेवले.

“ रघ्वा, हातणीजवळचे आहेत आज सकाळींच पाडले. खरी माया असली म्हणजे माणूस कसं बोलावल्यासारख येतं पाहा. सकाळीं लव पाडले आणि दहा वेळां आठवण काढली तुम्ही. ”

“ किती खरं बोललांत अम्माजान. कादर आपल्याला मिजास वाटावी अशा अनेक गोष्टी आपल्या कोंकणांत आहेत. हा लव त्यांतलाच एक आहे असं मला नेहमी वाटतं. काबूलच्या अलुबुखारनं आपल्या लवापुढं तरी ऐट दाखवूं नये. मुंबईला मिळतो कारे ? ”

“ कुठं पाहिला नाहीं बुवा. एकदां क्रॉफर्ड मार्केटांत पाहिलं होतं असलं फळ. मुद्दाम मी विकत सुद्धा घेतलं. मागून पाहिलं तों कानडांतलं कीं कुठलंसं निघालं तें. ”

“ अम्माजान. लव फार सुरेख आहे हं. ”

“ रघ्वा, ते बाजूला नको ठेवू. घरी न्यायला दिले आहेत तुला. तूं आलास तें बरं केलंस बाबा. निरोपच पाठविणार होयें. तूं तरी सांग कादरला कांहीं. एक दोन दिवसाआड त्याचं डोकं दुखतं. चिडका इतका झाला आहे नुसतं औषध घे सांगायची सोय नाही. ”

“ हेंच सांगायला म्हणून मी इथं आलों अम्माजान. त्याला सांगतो आहे डॉ. मार्टीनकडे जाऊन येऊं आपण—कांहीं वेळां नुसते डोळे बिघडलेले असतात आपले न त्यामुळंसुद्धां डोकं दुखत राहतं. त्याला अँसप्रो खाऊन काय होणार ? पण पटत नाही त्याला. ”

“ अल्लाची मर्जी बाबा ! दुःख सोसायची ताकद राहिली नाहीं माझ्यांत आतां रघ्वा. किती दिवस राह्यले असतील ते काढले पाहिजेत. ”

“ असं नका बोलूं अम्माजान—”

“ मग काय बोलूं ? सारा दिवस उन्हातान्हांत हा बाहेर असतो. साखरपेंडीला त्याला पुन्हां घंदा सुरू करायचा आहे म्हणतो. पण आपल्या तब्रेतीला नको का जपायला ? इतकी वाईट परिस्थिती झाली आहे कारे आमची—दुखणं—पाखणं न पाहतां यानं काम करीत सुटायला ? ”

अम्माजान बोलत होत्या. त्यांची दृष्टी कावरीबावरी होऊन बैभवशाली भूतकाळांत कुठं तरी घडपडत होती. आज मियां गेले, घंदा गेला. देशांत

राहून देशोधडीला लागल्यासारखी त्यांची परिस्थिती झाली होती. आणि कादर म्हणत होता—

“ माझी जिंदगीच काय पण मी सुद्धा निघून जाईन !.....”

अम्माजान ! दुर्दैवी जीवा, आतां हें जीहाद सुरू झालं आहे ! काय विचारतां—जीहाद म्हणजे काय ? किती वेडा प्रश्न ! जीहादचा अर्थ तुम्हांला कळत नसेल तर फिकीर नाही. किंबहुना तुम्हांला त्याचा अर्थ न कळणं बरं. समाजसागरांत आतां जीहादच्या पवित्र लाटांशिवाय तुम्हांला कांहीं एक दिसणार नाही. त्या पवित्र लाटा तुमच्यासारख्या असंख्य जिवणांची काळजी घेतील. त्या नेतील तिथं, नेतील तसं आणि नेतील तेव्हां तुम्हांला फक्त जायचं आहे ! कां ? कुठे ? कशाला ? नका हे प्रश्न करूं.

“ इतकी वाईट परिस्थिती झाली आहे कारे आमची ? ”

त्या वृद्ध जीवाचा तो प्रश्न ! व्याघ्रहृदयहि विरघळून गेलं असतं त्यानं. काय सांगू अम्माजान तुम्हांला !

विश्वासांतील माणूस भेटल्यावर दुःखी जीव आपलं दुःख भडाभड ओकूं लागतो. कांपत कांपत विलग होणाऱ्या त्या सुरकुतलेल्या ओठांतून आणखी काय बाहेर पडणार होतं ? घडघडत्या अंतःकरणानं मी वाट पहात होतो, अम्माजानच्या डोळ्यांतून अश्रु ठिबकत होते. कोणांत सामर्थ्य होतं ते अश्रु थांबविण्याचं ? अनादिकालापासून हे अश्रु ठिबकत आले आहेत. त्या एकेक खारटतुरट जलबिंदूत उभ्या विश्वाची दुःख-कथा सामावली होती. आज किती घरांतून हे अश्रु दुःखाला वाचा फोडीत असतील ! किती लोकांना हे अश्रु सूडाचा संदेश देत असतील ! कल्पना करतां येणार नाही एवढं सामर्थ्य त्या अश्रूंत होतं ! प्रचंड शक्तीपुढं पामरानं लीन होऊन उभं रहावं तसा मी तिथं उभा होतो. अम्माजान ! आतां या अश्रूंनीच तुम्हांला आपलं दुःख हलकं करावं लागणार आहे !

नवाच्या सुमारास मी कादरच्या घराहून निघालो. जिकडे तिकडे शुकशुकाट झाला होता. नाक्यावरच्या शेरल्लीच्या हाटेलाशी मात्र नेहमी-

प्रमाणं वर्दळ चालूं होती. पेट्रॉमॅक्संच्या प्रकाशांत सिगरेटचा धूर काढीत बरीच मंडळी तिथे बसली होती. झपाझप पावलं टाकीत मी नी कादर कोळीवाड्याचा तिठ्ठा गांठला. अम्माजानच्या अश्रूंनीं आम्हीं इतके वितळून गेलों होतो — तिठ्ठ्याशीं येईपर्यंत फारसं बोललोंसुद्धां नाहीं. बधिर होऊन गेलों होतो आम्हीं. तिठ्ठ्याशीं आलों तेव्हां सर्वत्र काळोख आणि शांतता पसरली होती. मसणबिर्दीतून वारं आंत घोंगावत येत होतं. आंब्याच्या पानांची होणारी सळसळ, मसणबिर्दीतून येणारं कोल्ह्याचं ओरडणं आणि कुत्र्याचं भेसूर रडणं हींच काय तीं त्या भयाण शांततेचा भंग करीत होती.

“ कादर, तूं जा आतां. मी जाईन. ” कादरला मी सांगितलं आणि आम्हीं एकमेकांचा निरोप घेतला. आमचे दोघांचे डोळे भरले होते. शब्दांनीं न सांगतां येणारी कथा त्या चार डोळ्यांनीं एकमेकांना सांगितली होती !

* * *

साखरपेंडीची परिस्थिति आतां कोणाकरितां थांबायला तयार नव्हती. बेगुमानपण ती पुढें चालली होती. गूळपेंडीहून मी परत आलों आणि दुसऱ्याच दिवशीं देवीच्या देवळाशीं गांवकी घेतली, असली गांवकी साखरपेंडीनं यापूर्वीं पाहिली नव्हती. गांवकी म्हणजे फक्त ब्रह्मवृंदांची सभा एवढेंच समजलें जात होतें. आजच्या गांवकीला झाडून सारा कोळी-वाडा, कुणबी, सोनार—जो जो म्हणून हिंदु होता तो तो तिथं आला होता. सधु महारसुद्धां त्यांतून वगळला नव्हता ! नेहमीच्या गांवकींत घोडूमामा बापट, काका शिंत्रे वगैरे मंडळी पुढें असायची. आजच्या गांवकींत रघु बेंद्रा, काश्या कोळी, गणपत कोळी, महादु बटावळा, हे पुढें होते ! जुनं झपाट्यानं मरत होतं. जुनीं मूल्यें खतम झालीं होतीं. आजचा पहिला मानकरी काश्या कोळी होता, दुसरा मानकरी रघु बेंद्रा होता, तिसरा मानकरी महाद्या बटावळा—साऱ्या साखरपेंडीनं ज्याची 'दारुढ्या' म्हणून हेटाळणी केली तो महाद्या बटावळा होता ! दर एकादशीला लघु-रुद्र करणारे काका शिंत्रे इथं जमेंत नव्हते, दररोज न चुकतां दुपारीं बारा वाजतां सोवळ्यानं देवीची पूजा झाल्याशिवाय अन्नग्रहण न करणारे घोडूमामा बापट आज एका कोंपऱ्यांत होते. देवीची, साखरपेंडीची अन्न स्वतःचं रक्त देऊन रक्षण करणारे आज पहिले मानकरी होते. उशीरां का होईना—साखरपेंडीचे डोळे उघडत होते. पण अजून, एवढें झालं तरी-सुद्धां आमचे डोळे साफ उघडले नव्हते.

सर्व मंडळी जमली. गांवकीच्या कामाला सुरवात व्हायची होती. कोण कोण आले नाहीत ते पाह्यला मी सभोवार दृष्टी टाकली. बिचारा सदु महार एका कोपऱ्यांत बैठकीच्या बाहेर बसला होता. त्याला मी पाहिले. शरम वाटली मला. जोरानं ओरडून त्याला मी हांक मारली.

“सदू-- !”

“हतं हाय मी दादा.”

“थतं नको, इकडे ये.”

सदूचा चेहरा केविलवाणा झाला. त्याला काय करावं कळेना. त्यानं वांकडं तोंड करून खुणेनं मला सांगितलं--“मी इथंच बसतो.”

“तुला एकदां सांगितलं तिथं नको, इकडे--माझ्याजवळ ये.”

सभेत गलका सुरू झाला. ब्रह्मचूदांपैकीं जे वृद्ध होते त्यांच्यांत चुळबुळ सुरू झाली. धोंडूमामा माझ्या कानाशीं येऊन बोलू लागले--

“रघुदादा,-अरे तूं हें काय चालविलं आहेस ? या भ्रष्टकारा-करितां का गांवकी बोलाविली ? आणि देवीच्यासमोर ? मुसलमान राहतील बाजूला, देवीचा कोप मात्र आवरतांना नाकीनऊ येतील. नशीब त्या अण्णांचं, हयात नाहीत आज.”

“बस करा मामा. जिवाशीं बेतल्यावर तरी शुद्धीत याल असं वाटलं होतं. तुम्हांला सहन होत नसेल तर उठून चला. आमच्यासारखाच सदूही संकटांत आहे. तिथं त्याला महार म्हणून कोणी ताम्रपट लिहून दिला नाही. जो इथं मरायला तयार होईल तो आमचा आहे. सदू आज आमच्याबरोबर जगायला आणि मरायला तयार आहे. आहेस की नाही सदू-- ?”

“त्याबिगर हतं आलांय व्हय दादा ?”

“ऐका, मामा ऐका त्याचे शब्द. तुम्हांला घड पळतांशुद्धां येणार नाही, कशाला तुमची आणि त्या थोर माणसाची तुलना करतां ?”

“अरे रघु. थोर कोण बाबा ?” काका शिन्ने इतका वेळ गप्प होते, त्यांनी मला मध्येच विचारलं.

“सदू ! थोर माणूस सदू आहे. काका वाईट वाटण्यासारखं यांत काहीं एक नाही. वखू बाका आला आहे. तुमच्यासारख्या माणसांनी प्रागा करण्यापेक्षां आम्हांला आशीर्वाद द्यावा--”

शेवटीं मी उठलों, सदूचा हात धरला आणि मी बसलों होतो तिथं त्याला आणलं. काश्या, गणपत, महादा, यांच्यासारखे थोडे लोक सोडले तर बाकीच्यांना कोणालाच तें आवडलं नाही ! खुद्द सदूला आवडलं नाही ! आम्हींच पुढाकार घेतला त्यामुळं पचलं--ओकून पडलं नाही एवढंच ! गांवकी थोड्या गरम वातावरणांत सुरू झाली; पण नंतर सारं सुरळीत पार पडलं.

आतां गांवांतून आमच्या गस्ता सुरू झाल्या. लोकांना जागं ठेवण्यापलीकडे त्यांत अर्थ नव्हता. शहरासारखी ठराविक रस्त्यांची नाकेबंदी केली कीं झालं असं नाही आमच्याकडे. साऱ्या गांवाचा बंदर किनारा मोकळा होता. कोणत्याहि मुळवसांतून हल्लेखोरांना प्रवेश करतां आला असता. गांवांतील प्रत्येक घराची रचनाच अशी आहे. घरांच्या मागं पोफळी-माडांचा आगर, त्याच्या मागं शेताडीचा चिंचोळा पट्टा, त्याच्या मागं काहीं याडांएवढी जागा-सुरंची झाडं आणि केतकीचीं झाडी. या मुळवसांतून चिंचोळ्या रस्त्यानं पुढं गेलं कीं समुद्र. या सुमारे दोनशें मुळवसाची नाकेबंदी करणं केवळ अशक्य होतं. गस्तांचा उपयोग परिस्थिति किती धोक्याची आहे हें लोकांना कळावं एवढ्यापुरताच होता. चहा दोसत, विडया फुंकत फिरणारे आमचेच एकेक ‘गस्ती’ वीर वेळेला काय कळस करतील नेम नव्हता !

—आणि एका संध्याकाळीं अकस्मात् बातमी आली—

“कोळीवाड्याच्या भर तिड्यावर काश्या कोळ्याचा खून !”

सारी साखरपेंडी हादरून गेली.

काश्या ! लहानपणीं प्रथम त्याला मी पाहिलं तें मारामारींत. अवध्या एकोणीस वर्षांचा होता तो यावेळीं. त्याची त्यावेळची जिगर साखरपेंडी अजून विसरली नव्हती. लहान वय जात्याच प्रभावपूजक असतं. माझ्या हृदयांत वयाच्या अकराव्या वर्षी काश्यानं जें स्थान मिळविलं तें आजमितीला कायम आहे. एक महिन्यापूर्वीपर्यंत काश्या-मी भिन्न जगांत वावरत होतो. ' राम-राम ' करण्यापलीकडे त्याचा माझा संबंधही नव्हता. परिस्थितीनं आम्हांला जवळ आणलं. कमालीचं जवळ आणलं. कांहीं माणसांचं व्यक्तित्व एवढं विलक्षण आणि विशाल असतं-तोडोची परिस्थिति निर्माण झाली तरच त्या व्यक्तीचं वास्तवदर्शन लोकांना घडतं. काश्या अशाच माणसांपैकीं एक होता. काश्याचं खरं दर्शन नुकतंच घडूं लागलं होतं. काश्या रस्त्यानं जाऊं लागला म्हणजे लोक त्याच्याकडे आशेनं, आदरानं आणि अभिमानानं पाहूं लागत. ' साखरपेंडीचं संरक्षण करण्याचं सामर्थ्य कुणांत असलंच तर काश्यांत आहे ' असं सर्वांना वाटे. त्यांचा हा विश्वास मुळींच अस्थानीं नव्हता. इतका अशिक्षित, असंस्कृत असतांना काश्यानं संघटन-कौशल्य कुठं पैदा केलं ? मला नेहमीं वाटे. यापुढं ज्या अनेक योजना मी प्रत्यक्षांत आणल्या त्यापैकीं कित्येकांचा जन्म काश्याच्या डोक्यांत झालेला होता. काश्याचा खून हा आमच्यावर जबरदस्त आघात होता. मुसलमानांची तयारी केवढी होती याची ही पहिली चुणूक होती.

काशीरामचा मृत देह देवीच्या देवळाशीं आणण्यांत आला. हजारां-रोंचा जमाव तिथं जमला होता. अफवा उठतच होत्या-- ' आज रात्रीं सशस्त्र हल्ला होणार ! ' मी अफवांना भीत नव्हतो. पण आमच्यांत जो घबराट शिरला होता त्याची मला चीड आली. संरक्षणाचं सर्व साहित्य आम्हीं जमा केलं होतं. सर्व योजना निश्चित झाल्या होत्या. सर्व लोक आपली कामगिरी न कचरतां पार पाडते तर कितीहि हल्लेखोर आले तरी त्यांना घडा शिकून परत जावं लागलं असतं. पण लोकांनीं कच खाल्ली तर या सान्याचा काय उपयोग होणार होता ? काशीरामला मसणबिंदीतून

न्यायलासुद्धां लोक तयार होईनात ! कां ? तर मसणविदीशीं मुसलमान हल्ला करायला बसले आहेत अशी बातमी कोणीतरी आणली होती म्हणून ! काशी-रामानं वीरमरण पत्करलं; पण साखरपेंडीचे नादान हिंदु त्याला वीरदहन नाकारीत होते. संतापानं आग झाली माझ्या अंगाची. काशीरामाचा देह मी खांद्यावर घेतला. देवळांत शिरलों. देवीच्या पायावर त्याला ठेवला. त्याच्या गोठलेल्या रक्ताचा टिळा जगदंबेला लावला. स्वतःच्या कपाळाला टिळा लावून घेतला. शवाला अखेरचं वंदन केलं आणि पुन्हां काशीरामला खांद्यावर घेतलं.

“ हा वीरदेह मसणविदींतूनच स्मशानावर नेला जाईल. नामर्दाची अवलाद असेल तिनं येऊं नये माझ्याबरोबर. ”

आणि मी तसाच चालू लागलों एक क्षणहिं कुणाकरितां थांबलों नाहीं. माझा आत्मविश्वास, माझा त्वेष पाहून लोक स्तंभित झाले. हजारोंचा तो घोळका माझ्या मागून चालू लागला.

“ काशीरामनं क्या किया ? पाकिस्तान जला दिया ! ”

अशा गगनभेदी आरोळ्या ठोकीत तो जमाव चालला होता. काशीरामला साजेशा वैभवानं त्याला आम्हीं स्मशानांत नेलं.

काशीरामच्या खुनानं मी थोडाफार खचलों; पण दुसऱ्या एका गोष्टीमुळं अधिक खचलों. देवीच्या देवळाशीं जमलेलीं हजार तोंडं एकच गोष्ट मला ऐकवीत होती—

“ काशीरामचा खून कादरनं केला ! ”

दुर्गादेवीला मी मनोभावे प्रार्थना करीत होतो—

“ जगदंबे, माझी सारी पुण्याई गेली तरी फिकीर नाहीं पण ही अफवा खोटी पाड. ”

गेल्या पांच सहा दिवसांत कादर मला भेटला नव्हता. गेल्या कित्येक दिवसांत त्याचं बोलणं, वागणं सारंच चमत्कारिक, गुदमरलेलं होतं.

मला वाटे या दुर्दैवी प्राण्यासारखे आघात माझ्यावर आले तर मीसुद्धां असाच वागेन. पण कादरच्या हालचालीचे घागे जुळवू लागलों कीं वाटे-कादरनं खरोखरच हा खून घडवून आणला तर नसेल ?

पण ते दिवस असे होते--असल्या गोष्टींवर विचार करायला फुरसतच नव्हती एवढं कार्य समोर पडलं होतं. कार्य--अविरत कार्य, नाहींतर नाश ठेवलेला होता.

काशीराम गेला पण फुकाचा नाहीं. त्याचा मृत्यु त्याच्या जीवना-इतकाच प्रभावी आणि पराक्रमी ठरला. आतां साखरपेंडी तापू लागली. मुसलमानांवर बहिष्कार पुकारण्यांत आला. नुसत्या साखरपेंडीचाच विचार करायचा असता तर या बहिष्काराला अर्थ नव्हता. भात-सुपारीचा व्यापार, मोटार वहातुक, सावकारी-साखरपेंडीच्या आर्थिक जीवनाच्या नाड्या सर्वस्वी मुसलमानांच्या हातांत होत्या. खोऱ्यावारी पैसा कित्येक मुसलमानांच्या घरांत आज लोळत पडला होता. आतां तो जीहादकरितां बाहेर आला ! कुठून आला हा सारा पैसा ? आगरात झाडं लावलीं होती त्यानीं ? आमच्याच जिवावर पैसा कमवून तो आतां आमचे मुडदे पाडण्याकडे वापरायचा होता ! नुसती खाडीची नाकेबंदी ते करते तरी हणें बदर, गुळपेंडी इकडील आमचं दळणवळण पिन्याच्या घाटींतून आम्हांला ठेवावं लागलं असतं. घरचं खाऊन घराचे वासे मोजणारे लोक सामन्याला आमच्यापुढं उभे होते. पण आम्हीं डगमगलों नाहीं. घोपडपेंडी, गुळपेंडी, वरपेंडी, गिम्हवण-आजुबाजूच्या सान्या गांवांची मदत उभी राहिली. नुसतं हणेंला जायचं तर विचार करण्याची वेळ आली मुसलमानांवर. दडून बसलेले भंडारी केव्हां हल्ला करतील, लुबाडतील नेम नाहीं असं होऊन गेलं. मुसलमानांची संपूर्ण कोडी व्हायची वेळ लवकरच येणार होती. ' काशीरामचा खून ! काशीरामाचा खून ! ' त्या वीस मैलांच्या चिंचोळ्या पटींत एकच शब्द घुमून राहिला. ' बदला ' आतां

वाट चालूं लागला होता. दादूमियांचा पीर, वृद्ध वटराज, सावित्रीमाई, दुर्गामाता, महापुरुष-कोणाकोणामध्ये सामर्थ्य नव्हतं त्याला रोखण्याचं ! तो कुठं, कसा जायचा हें ठरविणं मानवी शक्तीबाहेरचं होतं. औषधाच्या-मरतिकाच्या निमित्तानं मुसलमानांना बाहेर जाणं प्राप्त होतं. मी हें पाहिलं आणि तावडतोच निश्चय केला-‘नाहीं, कदापि नाही. या लढ्यांत एक-तर्फी माणुसकीला स्थान नाही.’

आणि आतां पुढची पायरी आली. ती फार जालीम होती. स्वजातीयांवर हात टाकण्याची ती पायरी होती. ज्या संघटनेंत द्रोह्यांना शासन नाही ती रसातळाला जाते. मुसलमानांशीं संबंध ठेवायचा नाही हें खरं; पण कुणी ठेवला तर ? ठेवला तर ? असली नादान अवलाद कोणी प्रसवला असेल तरी फिकीर नाही. बडवा त्या माणसाला ! भर रस्त्यावर, चार चौघांत बडवा. भर रस्त्यावर अनेक लोकांदेखत नानाभटजी शिंत्रे-गांवांचे उपाध्याय यांना थोबाड लाल होईपर्यंत चोपण्यांत आलं ! म्हातारा चिडला-शिव्या देऊं लागला. आणखी थोबाडांत ! वेडे झालेले लोक हर्षातिरेकानं नाचूं लागले-नानांची धिड निघत असतांना. त्या विचाऱ्याचा अपराध एवढाच. चोरून मुसलमानाकडून सहा पायली भात त्यानं विकत घेतलं. नानाभटजींवर पडलेल्या माराचा प्रणेता मी होतो. एवढं मोठं सावज हातांत आल्यावर मी कसचं सोडणार ! नानांचा आमचा जुना घोरोवा होता. आपली साखगपेंडीची वृत्ती आपल्या पश्चात् नानांकडे जावी अशी इच्छा अण्णांनीं व्यक्त केली होती. माणूस खरोखरच सुजन होता. पण सुजन म्हणजे काय ? साऱ्या शब्दांचे अर्थ, मूल्य आतां बदललीं होती. आमच्यांतील सर्वांत थोर पुरुष आज काशीराम होता-आणि हाच काशीराम महिन्यापूर्वी कोणाच्या जमैंतहि नव्हता. नानांनीं भात आणलं एवढं मला कळलं मात्र, मी एकच विचार केला-“ उक्कष्ट सूतोवाच म्हणजे काम अर्धअधिक फत्ते होण्यासारखं आहे.

नानांसारखं वेदशास्त्रसंपन्न सावज हातीं लागत असतां तें सोडणं मूर्खपणा आहे. या ' पवित्र ' कार्याला नानांपासूनच सुरवात होऊं दे. लोकांना कळेल समाजद्रोहाचं शासन काय असतं. ”

नानांसारख्या वृद्ध माणसावर मार पडला आणि माझ्या अपेक्षे-पेक्षां तो परिणामकारक ठरला. सगळीकडून बातम्या येऊं लागल्या. आज गुळपेंडीच्या नरुशेटला मार पडला—उद्यां वरपेंडीच्या डॉ. परांजप्यांना बडविण्यांत आलं. लहान—मोठा, गरीब—श्रीमंत या कर्तव्यांतून कोणीहि सुटत नव्हता. माझ्या तशा सक्त सूचना होत्या. आणि लोकांनीं त्या अक्षरशः पाळल्या ! कोंडी पुरी झाली ! साखरपेंडीच्या एका यःकश्चित शाळा मास्तराची ही कर्तबगारी पाहून सारा जिल्हा थक्क झाला !

काल कोळीवाड्यांत चार खून पडले ! आज बरेच दिवस ज्या हल्ल्याची अपेक्षा आम्हीं करीत होतो तो हल्ला झाला ! मसणबीद ओलांडून मुसलमान लोक कोळीवाड्यावर सरळ चालून आले होते. सुरे, काळ्या फिरवीत, बाटल्या फेंकीत, आरोळ्या ठोकीत, ते सरळ कोळीवाड्यांत शिरले ! धडाधड घरांचीं दारं लागलीं. सुदैवानं मी कोळीवाड्यांतच होतो त्यावेळीं. काशीरामच्या भावाकडे—गणपतकडे—या संबंधीच आमचं काही तरी बोलणं चाललं होतं. “ आले ! आले ! ” करीत कोणी तरी रस्त्यावरून पळत जात होतं. गणपतबरोबर दहा बारा माणसं देऊन त्याला बंदर वाटेनं मसणबिदीकडे पाठविलं. त्यानं फक्कड कामगिरी बजावली. बाजूच्या मुळवसांत ती जवान मंडळी दबा घरून बसली. मुसलमान चांगले आंत शिरल्यावर गणपत बाहेर पडला. दगडांचा, बाटल्यांचा पाऊस आला तरी संधी साधून त्यांना जाऊन भिडायचं ही माझी सूचना त्यांनीं चांगली अंमलांत आणली. भिंगरीसारखी काटी फिरवीत ती मंडळी मागून येत होती. पुढं सामना घायला खुद्द मी होतो. आपण चिमट्यात सांपडत आहोत हें मुसलमानांच्या ध्यानांत आलं आणि मिळेल त्या वाटेनं

ते पळून गेले. सारा दहा मिनिटांचा खेळ असेल; पण तेवढ्या अवधीत आमच्याकडील चार माणसं जिवानिशीं गेलीं. आमचा प्रतिकार व्हायच्या अगोदरच ते दुर्दैवी जीव बळी पडले होते; पण ही गोष्ट मला कायमची लागून राहिली. काल काशीराम गेला, आज हे चार तगडे जीव गेले ! असंच व्हायचं असेल तर हा सारा खटाटोप कशासाठी ? आपलं कुठंतरी चुकतं आहे असं मला वाटूं लागलं.

ह्या हल्ल्याचा पुढारी कादर होता असं लोक म्हणत होते. प्रति-कारांत खुद्द मी भाग घेतला होता; पण कादरला कुठं पाहिलं नाही. गेले कित्येक दिवस कादरचं नांव माझ्या कानांवर येत आहे. त्याच्या घरीं शस्त्रास्त्रांचा भरपूर सांठा केलेला आहे असंहि लोक म्हणत होते. बोटीवर त्याला घ्यायला गेलों त्यावेळीं त्याच्याजवळ बरेच बोजे होते. प्रत्येक बोज्यानं आपल्या वजनानं त्यावेळीं माझी खात्री केली होती ! कुणी सांगावं ते सुण्यांचेच बोजे असतील ! पण याची शहानिशा करण्याच्या भानगडीत मी पडलों नाही. मी इतका कामांत होतो आणि अशा कामांत होतो की कादर भेटायला येता तरी त्याला मी टाळलं असतं. इतके दिवस आम्ही एकाच जमिनीवर उभे होतो. पण त्यांतील पुष्कळशी आतां ढांसळली होती हें नाकारण्यांत हंशील नव्हतं. प्रथम प्रथम असली बातमी आणणाऱ्यांचा मी निषेध करीत असं, तेंहि आतांशीं सोडून दिलं होतं. कार्य-अवरित कार्य; एवढंच मी जाणत होतो.

काशीरामचा खून, कोळीवाड्यावरील हल्ला, हे एकेक टप्पे होते. आतां लोकांचा घबराट साफ गेला. रक्ताला कोणी भिईनासं झालं. साखर-पेंडी उकळूं लागली. गुळपेंडी उकळूं लागली. मुसलमानाप्रमाणंच हिंदू-चंही माथं फिरूं शकतं, तोहि अमानुष शौर्य दाखवूं शकतो हें साखर पेंडीच्या मुसलमानांना लवकरच कळायचं होतं.

कोंडी करण्याचे आमचे उपाय ठीक होते. पण रणचंडिका प्रसन्न व्हायची तर तिला सत्यनारायणाचा शिरा चालत नाही. नरबलीच्या प्रसादाला ती लालसावलेली असते. तो प्रसाद पुरेपूर अर्पण करायचं आम्हीं ठरवलं. इकडून आम्हीं आणि खाडीकडून गूळपेंडी हा तीक्ष्ण घारेचा चिमटा लवकरच कामाला लागणार होता.

* * *

: २० :

आज सात जानेवारी १९४७ ! आतां रात्रीचे दहा झाले आहेत. आणखी तासा-दीडतासानं मला निघालंच पाहिजे. आत्याला झोप लागली होती. मी विचार करीत माजघरांत पडलों होतो. साऱ्या योजना पूर्ण झाल्या होत्या, बंदुकीच्या गोळ्यांनिशीं आज आम्हांला प्रतिकार होता तरी निदान साखरपेंडीपुरतं तरी पाकिस्तानचं भूत सावित्रीच्या खाडींत गाडल्याशिवाय आम्ही राहणार नव्हतो. प्रत्येक मनुष्य मरायला तयार झाल्यानंतर जगांत अशक्य काय आहे ? माझे विचार चालूं होते आणि मागील दारीं टक् टक् ऐकूं आली. मी कानोसा घेतला. होय ! कोणीतरी होतं ? कोण ? एवढ्या रात्रीं कोण ? माझ्या माणसांपैकीं कोणी खास नव्हतं. आमची दारावरची थाप ठरलेली होती. ही टक् टक् अनोळखी माणसाची होती. हा हल्ला तर नाही ना ? उठलों नी सरळ मागील दारीं गेलों. पुन्हा टक् टक् !

“ कोण आहे ? ”

उत्तराकरितां एका क्षणाचीहि वाट पाहिली नाही. भर हिंदुल्यांत आजच्या या दिवशीं या घरावर मुसलमान जर हल्ला करणार असतील तर रघु बेंद्रेला जिवंत राह्यचा हक्क नाही.

मी दार उघडलं. बाहेर कोण होतं ?

अभ्याजान, तीन मुहिन्यांच्या तान्ह्या मुलाला पासोडींत गुंडाळून घेतलेली भाभी आणि छोटा इकबल !

गार वारं बंदरावरून आंत येत होतं. थंडी मी म्हणत होती. मोठ्या प्रयासानं भाभी त्या नवबालकाचं रक्षण करीत होती. तिघांही भीतीनं गारटून गेलीं होती. अम्माजान तर कोसळून खाली पडणार कीं काय असं मला वाटत होतं. पौर्णिमेचा चंद्र आतां चांगलाच वर आला होता. शुभ्र चंद्रप्रकाशांत तें सारं वातावरण अधिकच भयानक दिसत होतं. इकबल हात बांधून थंडीत कुडकडत उभा होता. प्रसंगाचं गांभीर्य लहान मुलांना फार कळतं. आज इकबल माझ्याकडे पाहात सुद्धां नव्हता. झटकन् त्याला मी उचलून घेतलं.

“ दादा-? ” कानांत पुटपुटावं तसं इकबल बोलला. तोफगोळ्याचं सामर्थ्य त्या शब्दांत होतं.

“ काय बेटा ? ”

“ आम्ही आतां तुमच्याकडे राह्यचं ? ”

“ हें आपलं घर आहे इकबल. तुला मी आवडतो ना ? ”

“ अम्माजानसुद्धां ? ”

“ सगळीं. अम्माजान, भाभी, तूं मी आपण सगळीं इथं राह्यचं ! ”

अम्माजानचा मी हात घरला आणि सर्वांना आंत घेतलं. अम्माजान, अशा स्थितीत तुम्ही माझ्याकडे यायच्या होतां ! किती कठोर आहे दैव ! थंडीत कुडकुडत बंदर वाटेनं मैल-दीड मैल चालत ती मंडळी आली होती. गांवांतून येणं शक्यच नव्हतं. आत्याला उठवलं. फार हुषार स्त्री ती. न सांगतां तिला सर्व गोष्टी कळल्या ! स्वयंपाक घरांत जाऊन तिनें चहाचं आघण ठेवलं आणि अम्माजानजवळ बसायला आली. एकाच वयाच्या त्या दोन वृद्ध स्त्रिया. प्रथमच एकमेकांना त्या पाहात होत्या; पण एकमेकांची पूर्ण माहिती त्यांना होती. भाभीच्या तान्ह्या मुलाला आत्यानं मांडीवर घेतलं ! मानवतेपुढं आत्याचं सोवळं-ओवळं उडून गेलं ! आत्या पावन झाली. इकबल माझ्याजवळ येऊन बसला. आतां तो बराच धीट झाला होता.

“ दादा, चहा ठेवलाय ? ”

“ हो. थंडी लागत्येना आपल्याला—चहा घेतलं कीं बरं वाटेल. ”

“ दादा, आमचं घर जाळणार आहेत का हो ? ”

“ छे रे. कुणी सांगितलं तुला ? असं वेड्यासारखं नाहीं बोलायचं. ”

“ मी नाहीं बोलत. भाभी म्हणत होती. ”

“ तू फार बोलतोस ना म्हणून भाभीनं सांगितलं तुला. ”

इकबल हंसला ! इकबल, असाच लहान रहा न् हंसत रहा. माणसं पशु बनलीं आहेत. तुझ्याहि नशिबीं तेंच लिहिलेलं आहे. मोठं होऊन पशु होण्यापेक्षां लहान राहून जगांत माणुसकी शिल्लक ठेव. लहान मुलांनीं माणसं होण्याच्या लायकीच राहिलं नाहीं जग.

जरा वेळानं इकबलला पुन्हां काहीतरी आठवण झाली.

“ दादा—असं कां म्हणते हो भाभी ? ”

“ काय ? ”

“ आमचं घर जाळणार आहेत म्हणून. किती छान आहे आमचं घर नाहीं ? ”

भाभीनं खसकन् इकबलला ओढलं.

“ या कारट्यानं तर घर सोडल्यापासून पिडलं आहे. ” एवढं म्हणून भाभीनं त्याला मारायला हात उगारला. मी इकबलला जवळ ओढून घेतलं.

“भाभी, माणुसकी उठून चालली आहे जगांतून. पण जी भीत भीत वावरत आहे तिचा असा अव्हेर करूं नका. ”

इकबलच्या डोक्यांत कोणी भरवून दिलं होतं न कळे; पण त्याची नकळी खात्री झाली होती— ‘ आपलं घर आज रात्रीं जळणार. ’ कावरा बावरा होऊन तो इकडे तिकडे पाहात होता.

मी त्याला उचलून घेतलं. त्यानं भेदलेल्या दृष्टीनं एकवार माझ्या-कडे पाहिलं आणि त्याला रडूं आवरेना. हुंदके देऊन तो रडूं लागला.

“ इकबल—इकबल, माझ्याकडे पाहा. असं नाही. नीट पाहा. हं आतां हांस पाहूं. नाही. तूं रडतो आहेस अजून. ”

इकबलनं हंसण्याचा निष्फळ प्रयत्न केला. त्याला कांहींतरी बोलायचं होतं. पण शब्द बाहेर फुटत नव्हता.

“ इकबल, बोल ना बेटा. काय म्हणतो आहेस ? ”

“ मला घरी न्या दादा. आमचं घर मी जाळूं देणार नाही. ” जेमतेम तो एवढं बोलला न त्यानं रडण्याचा आकांत केला. आत्या चहा घेऊन बाहेर आली. त्याला चहा नको होता. त्याचं घर जाळणार होते !

“ रघुनाथा, तसा नाही राह्यचा तो. आण पाहूं त्याला इकडे. ” आत्यानं त्याला मांडीवर घेतलं आणि ओव्या म्हणायला सुरवात केली.

छोटूच्या आगरांत—गोड गोड गरे येती

कांटे त्या संरक्षीति—छोटूसाठी.

आगरी गोड गरे—कांट्यांनीं झांकीयेले

गरे खाई छोटूबाळ—इकबलसंगे.

आगरीं गोड गरे—कांट्यांनीं झांकीयेले

गोड वाणि झांकी कांटे—माणसांचे.

श्रावणी पौर्णिमेला—साज चढला सावित्रीला

लेकरांचा लोंढा गेला—दर्शनाला.

मोंगली धाड येई—लुटालूट माजे देशीं

करीं शस्त्र घेई आई—दुर्गादेवी.

रात्रीच्या काळोखांत—मंदगति कोण आला ?

भाग्यवंत साखरपेंडी—रक्षायाला !

पुण्य मोठं लेकरांचं—महापुरुष पाठीराखा

किरं रात्रीं ‘ साखर ’ स्तोत्री—रंगे राया.

किरं ऽ काळोखांत—सावित्रीच्या डोही

“ शुभं भवतु साखरपेंडी ”—बोले राया.
 चैत्री पाडव्याला—चैत्री नवरात्री
 पौर्णिमाहि आली देखा—उत्साहाची.
 देवीची यात्रा आली—खपे सारी साखरपेंडी
 डुले राया, बोले राया— ‘ शताउक्षी ! ’
 महापुरुषी स्नान चुकलें—सावित्री कोंपली
 तूंच आतां रक्षी दुर्गे—साखरपेंडी.
 विश्व वेढे वन्हीपार्यी—आक्रोश पाण्याचा
 “ संतमुखें व्हावें पाणी ”—बोले मुक्ता.
 विश्व होई संतशून्य—पेटतां हा वन्ही
 कुठं जाऊं पाण्यापार्यी—मुक्ताबाई ?
 हृदयाच्या भांडीं—मानव्याचं पाणी
 ओतूंचला वन्हीमार्जी—शांतवाया,
 देवीची यात्रा आली—मियां तेली तेल घाली
 तेजाळली सारी ‘ पेंडी ’—प्रकाशानं.
 तेल गेलं, तेली गेला—अवघा प्रकाश लोंपला
 रक्षी आतां दुर्गा माते—लेंकराला.
 अंजलीच्या दीपा—तेल घालीन रक्ताचं
 घर रक्षीं दुर्गादेवी—इकबलाचं.

आत्या ! कुठून आणल्यास या ओंव्या ? प्रत्येक ओवी माझ्या हृद-
 याचा ठाव घेत होती. त्या स्वर्गसंगतींत गुंग होऊन इकबल झोपी गेला.
 शेरल्ली झोपी जाता तिथं इकबलची काय कथा !

स्वतःच्या रक्ताचे दिवे पाजळून इकबलाच्या घराचं रक्षण करूं
 पाहाणारी ती आत्या नव्हती; हजारों वर्षांच्या पुरातन कर्णहृदयी हिंदु-
 संस्कृतीला आत्याच्या मुखानं पुन्हां एकवार वाचा फुटली होती. प्रत्येक
 घरांत तिचे पडसाद ऐकूं येतील. सातशें वर्षे मुसलमानानीं ती ऐकली

आणि काय चीज केलं ? अर्भकांच्या रक्ताच्या चिळकांड्या, जबरी संभोग, सक्तीचं घर्मीतर, खून, जाळपोळ, लुटालूट ?

हे संस्कृते ! तुला खरोखरच महान् म्हणायचं कां ? एवढे आघात, अत्याचार सहन करून तूं जिवंत राह्यलीस ही एकच गोष्ट तुझी महात्मता पटायला पुरेशी आहे. तुला शतशः प्रणाम असोत ! पण रक्ताचे दिवे पाजळण्याचा हजारों वर्ष तूं देत आलेला संदेश मात्र मला साफ नामंजूर आहे. क्षमा कर या लेकराला.

“ रघुदादा, मोह टाळा ! मी फुकाचा मेलों नाहीं एवढं तरी समान मला मिळवून द्या— ”

“ काशीराम, तुझा अधिकार मला हुकूम करण्याचा आहे. उशीर झाला मला. क्षमा कर. हा मी निघालों. ”

इकबलचं मी चुंबन घेतलं आणि घराबाहेर पडलों.

: २१ :

बाराच्या सुमारास मी घर सोडलं. आमची मंडळी माझी वाटच पहात होती. आम्ही निघालो ! कांहीं बंदरवाटेनं निघाले !

दादूमियांच्या पिराशीं आम्ही आलो. दादूमियांचा पीर ! आज पौषी पौर्णिमा ! पण आज तिथं शुक्रशुक्राट होता ! याच दादूमियांच्या जत्रेत याच दिवशीं साऱ्या साखरपेडीचे हिंदु-मुसलमान एक होऊन उत्सव साजरा करीत होते. आतां ते दिवस इतिहासजमा झालेले आहेत. मी हातांत कुऱ्हाड घेतली आणि पुढं झालो. मिराशीदादांना महापुरुषाच्या शापांतून कायमचं मुक्त करायला मी पुढं झालो ! क्षणांच्या अवकाशांत माझी कुऱ्हाड त्या पीरावर येऊन आदळली ! लखकन् ठिणगी पडून माझी कुऱ्हाड ताडकन् उलटी फिरली. नाही ! हिंदु-मुसलमान एकीचा हा समंध मी साखरपेंडीला कदापि राहूं देणार नाही ! मरत्या पीरा-जगण्याची घडपड तूं कुठवर करणार आहेस ? कुऱ्हाडीचा दुसरा प्रहार पीरावर पडला-तिसरा-चवथा-पांचवा ! पीर दुभंगला ! भराभर जवान लोक पुढं झाले आणि क्षणाघात त्या पीराच्या जागेवर सपाटी निर्माण झाली ! दादामिराशी-आतां तुम्ही मुक्त झालां आहांत. पीराचे सारे दगड घेऊन आम्ही निघालो. कोळीवाडा टाकून महापुरुषाच्या डोहाशीं आलो- पीराचे ते फुटके अवशेष डोहाला अर्पण केले. आम्ही पुढं चालू लागलो. भरतीच्या पाण्यानं सावित्री मस्त झाली होती. पुनवेचं चंद्रबिंब तिने आपल्या हृदयावर धारण केलं होतं. पुनवेच्या प्रकाशांत भरतीचं पाणी वर आलं कीं सावित्रीच्या परिसरांत स्वर्ग निर्माण होतो. मी नी कादर आयुष्या-

तील कितीतरी रात्री या स्वर्गविहारांत घालविलेल्या आहेत. एक काळ असा होता—सावित्री म्हटलं की साखरपेंडीचे सारे लोक धर्म—जात—गोत सारं विसरून सावित्रीजवळ यायचे आणि नम्र होऊन वंदन करायचे. सावित्रीचं तें विलक्षण सामर्थ्य आज मानवानं धुळीस मिळवलं होतं. मुसलमानांनं प्रेमभरानं सावित्रीला नारळ अर्पण करण्याचे दिवस इतिहास-जमा झालेले आहेत. ती पहा. डोळे फाडून पहा. निरपराध कोळ्यांचीं चार प्रेतं सावित्री वाहून नेत आहे. सावित्री माते—प्रेमाचा नारळ आतां तुला विसरायला हवा. क्षमा कर आम्हा पामरांना—काशीरामाच्या पवित्र रक्तांतून—या निष्पाप कोळ्यांच्या पवित्र रक्तांतून पेटलेली अंतःकरणांतील आग शमविण्याचं सामर्थ्य तुझ्या पवित्र जलांत राहिलेलं नाही. दादूमियाच्या पीराचे हे दगड येत आहेत. त्यांना सागराकडे वाहून ने. शेरअल्लीच्या उध्वस्त हाटेलाचे हे अवशेष मान्य करून घे. उस्मान खलाशाची मोडकी होडी—या टुंका—या गाद्या—हे गरम कपडे—दागिने—हे जळके ओंडके—सारं, सारं मान्य करून घे. कष्टी होऊं नको. इतके दिवस वैभवांत काढलेस—आतां हा दुर्दैवाचा फेरा आलेला आहे, त्याला आनं-दानं तोंड दे. आमच्या रक्तांत पेटलेली आग तुझं अंग रक्तमय झाल्या-शिवाय थंड होणार नाही.

सूडानं वेडा झालेला तो समूह लाटेसारखा मिळेल तें गुंडाळत फेंसाळत पुढं चालला होता. प्रतिकार ? घोंडेफेकीशिवाय दुसरा प्रतिकार नव्हता ! बेसावध काशीरामाच्या पाठींत सुरा खुपसणारं शौर्य इथं कामी येणार नव्हतं. मरायला तयार झालेल्या लोकांशीं आतां गांठ होती. इतके दिवस मुसलमान भीत नव्हते का ? काय बावळट प्रश्न आहे हा ! माणूस जिवंत माणसाला घाबरेल. प्रेतांच्या राशीला कोणी भीत नसतो. प्रेतांना जिवंत करण्याची किमया काशीरामाच्या साखरपेंडीनं केली होती.

आमचा तो लोंढा सावित्रीच्या बाजूनं तसाच पुढं चालला होता. आम्ही वडाशीं आलों. याच पुराणपुरुषानं साखरपेंडीचं सारं वैभव आज-

वर साजरं केलं. याच्याच साक्षीनं कादरची-माझी पहिली भेट झाली. वृद्ध पुरुषा, शिवकालांत सुद्धा असला विध्वंस तूं पाहिला नसशील. नवी साखरपेंडी आज जन्माला येत आहे—त्याच्या प्रसूतिवेदना आहेत या. स्वागताला तयार रहा. दुःखी होऊं नको.

मी मावळतकडे नजर टाकली—धूर येत होता ! मला शंका आली—पुन्हा निरखून पाहिलं. वेळ्या मना, कसली शंका घेत आहेस ? दिसत नसलं तर नीट पाहा—कादरच्या घराला आत्ताच आग लागली आहे ! धांवत मी तिकडे निघालों.

“रघुदादा—तुम्हांलाच बोलवायला चाललों होतो, कादरच्या घरांत काय काय सांपडलय पाह्यला चला.” घापा टाकीत गणपतनं मला निरोप दिला.

धांवत मी कादरच्या घराकडे निघालों. सुन्यांच्या टुंका बाहेर अस्ताव्यस्त पडल्या होत्या. लोक बेहोष झाले होते. एव्हांना गुळपेंडीचे लोकहि आम्हांला येऊन मिळाले.

“रघुदादा आले !” लोकांनी एकच गिळ्या केला. वरच्या छप-राला नुकतीच आग लागली होती. सपाटून दंव पडलं होतं. त्यामुळं आग भडकली मात्र नव्हती.

“गणपत, हें व्हायला नको होतं. काशीरामाचा भाऊ आहेस याचा विसर तुला कसा पडला ? कोणतं शौर्य दाखवलंत तुम्हीं ?” मी अधिक बोललों नाहीं. ती वेळ नव्हती. घर वांचवायचं असेल तर क्षणहि फुकट घालवून चालणार नव्हतं.

एका अक्षरानं हि मी कुणाला मदतीला बोलावलं नाहीं. माझी सूचना अवमानून त्यांनीं हें कृत्य केलं होतं. पण त्यांना तरी मी कोणत्या तोंडानं दोष देऊं शकलों असतो ? कादरच्या घरांत सुन्यांच्या टुंका सांपडल्या त्याचवेळीं त्यांनीं घरावर हात टाकला. जो त्यांच्या जिवावर उठला त्याला ‘वांचवा’ सांगायला मला तोंड नव्हतं. कादर माझा मित्र असेल !

असल्या प्राणघातक संघर्षांत मित्रक्रणाखातर मला कांहीं करायचं असेल तर माझं मी पाहून ध्यावं ! मला तें पटलं.

आणि मी कामाला लागलों. मियांचा घाणीचा बैल दावणीपासून सोडला. “ मोऱ्या—मियांच्या हयातींत त्यांच्या अन्नाला जागलास. आतां शेवटलं एकदांच कामाला लावीत आहे. दगा देऊं नकोस.” मोऱ्याला अक्कल फार होती. त्याला मी रहाटाला जुंमलं न् अखेरपर्यंत त्याच्याकडे पहावं लागलं नाहीं. हातणीशीं गेलों. दांडा फिरवला. पाणी मागच्या परसांत आलं. तोंवर आग पसरत होती. लोक पाहात होते. पडवीचं झापाचं छप्पर एव्हांना जळून खाक झालं होतं. मुख्य छप्पर धुमसून होतं. बहालं अजून पेटायचीं होती. तीं पेटल्यावर घर वांच-विण्याला अर्थ नव्हता. त्याच्या आंत जर कांहीं करतां आलं तर मी पाहात होतो. कळशा बालड्या बाहेर काढल्या. पहिली बालडी भरली आणि घरांत शिरलों. एकट्यानं घर विज्ञवणं वेडेपणाचं होतं. मला तें कळत होतं. पण मला माझं कर्तव्य करायचं होतं. घराचा शेवटचा जळाऊ भाग ठिक्कर पडेपर्यंत घडपडणं माझं काम होतं. घर धुगानं आतां भरलं होतं. पेटत्या छपराच्या प्रकाशानं खालीं चित्रविचित्र छाया पडल्या होत्या. माझं स्वतःचं घर सोडलं तर या घरासारखं मी कुणावरच प्रेम केलं नाहीं.

“ जगदंबा ! ” साखरपेंडीच्या रक्षणकर्त्या दुर्गामातेचं नांव घेतलं न् सरळ जिन्यानं वरच्या माळ्यावर गेलों. रघुदादा आतां या आगीत जळून नाहींसे तरी होतील नाहींतर आग तरी विझेळ एवढी जेव्हां लोकांची खात्री झाली तेव्हां मात्र ते सारे चारशें जवान तुटुन पडले. रहाटापासून घरापर्यंत रांग तयार झाली. भराभर कळशा बादल्या येऊं लागल्या आणि घरावर पाण्याची नुसती धार लागली.

आग विझली ! सारी साफसूफ करीतो आम्हांला चार वाजले. माझा कंठ दाटून आला. आग विझवतांना त्या तरण्या बांड लोकांना

किती वेदना झाल्या असतील याची मला यथार्थ कल्पना होती. केवळ माझ्या प्रेमाखातर त्यांनीं हें केलं. त्यांचे आभार मानून त्यांच्या प्रेमाचा विक्रय करायची माझी इच्छा नव्हती.

पांचव्या सुमारास मी घरीं आलों. गेल्या कांहीं तासांत बेसुमार काळजींतून मी गेलों होतो. शक्तीबाहेर शरीरानं काम केलं होतं. त्या वेळीं मला कल्पना आली नाहीं; पण घरीं येऊन अंथरुणावर लवंडलों नी हातपाय इतके दुखू लागले—तुकडे पडायची वेळ आली. आल्या जागी झाली.

“ आल्या—झोंपतोय मी. जाग येईपर्यंत उठवूं नको मला. इकबल उठला तर त्याला सांग—त्याचं घर शाबूत आहे. ”

“ मी सांगेन हो. झोंप पाहूं तूं आतां. आजारी पडणाऱेस रघुनाथा. ”

अंथरुणावर मी अंग टाकलं—झोंप केव्हां लागली मला कळलं नाहीं.

एक तासांतच आल्या मला उठवायला आली ! उठन बाहेर आलों. मिशन हॉस्पिटलचा मनुष्य आला होता. मार्टीनसाहेबांनीं मला तांतडीनं बोलाविलं होतं. निघालों तेव्हां अम्माजान—भाभी—इकबल सारीं गाढ झोंपेत होतीं. चार वाजेपर्यंत बिचारीं माझ्या वाटेकडे लक्ष लावून बसली होती.

“ आल्या—अम्माजान, भाभी उठल्या कीं बघ त्यांच्याकडे—मी जाऊन येतो. ”

“ लवकर ये रे बाबा—माझा जीव टांगलेला आहे— ”

“ तासाभरांत येतो मी. घरीं येऊन झोंप काढल्याशिवाय चालायचंच नाहीं मला आल्या. ”

मी बाहेर पडलों. चालण्याची किंचितसुद्धां ताकद माझ्यांत नव्हती. पण जाणं प्राप्त होतं. इतक्या तांतडीनं डॉ. मार्टीननीं मला बोलविण्याचं काय प्रयोजन होतं ? भवितव्यते--झालं हें पुरेसं नाही का ? काय आणखी वाढून ठेवलं आहेस ?

* * *

डॉ. मार्टीन माझी वाटच पहात होते. त्यांनी मला आपल्या खोलीत नेलं—

“ बेंद्रे—या, बसा. इतक्या लांब नको. इथं बसा. हां. कादर हे कोण ? तुमचे मित्र कां ? ”

“ होय डॉक्टरसाहेब. आमच्या मराठीत दुसरा शब्द नाही, तेव्हा मित्रच म्हटलं पाहिजे, पण आमचे संबंध फार निराळे आहेत. कांहीं विशेष झालं आहे का त्याला ? ”

“ किती घाबरतां तुम्ही ? घाबरण्यासारखं विशेष नाही. ”

“ कादर केव्हा आला तुमच्याकडे ? ”

“ काल रात्री अकरा वाजतां दाखल केलं आहे. काय हो हा कादर म्हणजे तुमच्या अब्दुल मियांचा कोणी लागतो का ? ”

“ मुलगा त्यांचा. ”

“ वाटलंच मला. नाकाची न् जिव्हीची ठेवण हुबेहुब तुमच्या मियांसारखी आहे. ”

“ मियांच्या ऑपरेशनच्या वेळीं एकदां आला होता तो तुमच्या-कडे—”

“ असं ? लक्षांत नाही माझ्या. ”

“ कितपत जखमा झाल्या आहेत त्याला — ? ”

“ जखम एकहि नाही आहे बेंद्रे; पण जरा काळजी घ्यावी लागेल. जरा म्हणजे चांगलीच, आपण प्रयत्न करून पाहू. पण फारच थोड्या गोष्टी आपल्या आधीन असतात—तुम्ही जाणतां. ”

“ डॉक्टरसाहेब..... ? ”

“ किती घाबरतां तुम्ही—मला कल्पना नव्हती हो. ”

“ माफ करा डॉक्टर—पण आतां संकटांचा कळस व्हायची वेळ आली आहे. माणसाच्या सहनशक्तीलासुद्धां मर्यादा असतेच—नाहीं का ? ”

मी एवढं बोलत आहे तों मुसलमानवाड्यांतून आगीचे लोळ वर आलेले दिसले.

“ ओहो—अजूनहि चालूं आहे का दंगल गांवांत ? ती आग पाह्यलीत का ? किती दिवस चालायचं हें बेंद्रे ? ”

“ सारं विश्वच पेटलं—कोण त्याला पाणी घालणार साहेब ? ”

“ खरं आहे बेंद्रे तुम्ही म्हणतां तें न् म्हणूनच कौतुक वाटतं मला तुमचं. आज पसतीस वर्षे या गावांत मी येऊन जाऊन आहे. पण तुमचे न् मियांसारखे संबंध कुठं पाहिले नाहीत. ”

“ पूर्वजन्मींचे लागेबांधे असतात साहेब — ”

“ काय वाटेल तें नांव द्या त्याला. आज तुमचा मित्र शुद्धीवर आला तेव्हां त्यानं हि तुम्हालाच बोलवायला सांगितलं—मला जरा आश्चर्य वाटलं. ”

“ म्हणजे कादर शुद्धीवर नव्हता साहेब ? ”

“ बेंद्रे—तुम्हाला प्रथमच सांगितलं. असं घाबरून चालायचं नाही. तो शुद्धीवर नव्हता न् आतां हि नाही ! पडेल त्या परिस्थितीला निघडेपणानं तोंड देणं ही कणखर मनाची कसोटी आहे आणि मला माहीत आहे तुम्ही कणखर आहात. ” हंसत हंसत डॉ. मार्टीन म्हणालं.

परिस्थिति गंभीर होती हें आतां मला पुरतं कळून चुकलं. डॉक्टरसाहेब

मला किती हलुवारपणें हाताळीत होते—माझ्या तेव्हांच्या मनःस्थितीतसुद्धा ही गोष्ट लक्षांत आल्याशिवाय राहिली नाही.

“ बेंद्रे—असल्या आगीत तुमच्या प्रेमानं टिकाव घरावा हेंच किती स्फूर्ति देणारं आहे ! माझं सारं ज्ञान आणि कौशल्य तुमच्या मित्राच्या सेवेला मोकळं केलं आहे. तुमच्यांतील माणुसकीचं चीज यापेक्षां कशानं होणार आहे ? बरं आतां मला असं सांगा - ”

“ डॉक्टरसाहेब—मला असं अघांतरी ठेवूं नका हो. कादरला नक्की काय झालं आहे, मला सांगू शकतां कां ? ”

“ तेंच सांगतोय मी. तुमच्या मित्राला गेल्या कांहीं दिवसांत डोळ्याच्या भागाला जोराचा आघात झाला होता ? ”

“ शक्य आहे. मुंबईला दंग्यात सांपडला होता तो न् किरकोळ जखमाहि झाल्या होत्या. अशा धक्यामुळं कांहीं होतं का—मेनिंजायटीस ? ”

“ तुमचा तोल सुटतोय बेंद्रे. शांत रहा न् कांहीं कुतर्क करूं नका. अर्धवट ज्ञान मोठं वाईट असतं बघा. माझ्या लहानपणची गोष्ट आहे. कॅन्सरसंबंधीं त्यावेळीं फारशी माहिती उपलब्ध नव्हती. मी त्यासंबंधीं थोडंसं वाचलं आणि मला आपलं सारखं वाटायचं आपल्याला कॅन्सर झाला आहे. अजूनहि होत असतो मला मधून मधून ! हसतां काय—खरंच सांगतोय, तपासून घेतो लगेच. माझी कशानं हि खात्री व्हायची नाही. ”

“ पण ही अशी अघांतरी अवस्था क्लेशदायक नाही का वाटत आपल्याला ? ”

“ खरं आहे तुम्हीं म्हणतां तें. तुम्हीं काय म्हणालांत-तुमच्या मित्राला किरकोळ जखमा झाल्या होत्या—? ”

“ होय ”

“ किती दिवसांपूर्वी—? ”

“ गेल्या सप्टेंबरमध्ये. ”

“ आणि घरगुती उपचार करून त्या जखमा बऱ्या झाल्या—? ”

“ हो. ”

“ अस्सं ! ” अतिशय चमत्कारिक स्वरांत डॉ. मार्टीन बोलले. त्यांच्या प्रत्येक प्रश्नाला माझ्या छातींत घडघडत होतं. हलुवारपणें ते माझ्याकडून कादरच्या दुखण्याचा पूर्वेतिहास काढून घेत होते. दर प्रश्नाला मला वाटे—“ यामुळं तर काहीं भयंकर दुखणं कादरला आलं नाही ? ” मी त्यांना शेवटीं विचारलं—

“ डॉक्टरसाहेब—यामुळं काहीं वेडंवांकडं होणं शक्य आहे का ? ”

“ बेंद्रे, वेडंवांकडंच व्हायचं असेल तर त्याला अमुकच कारण लागतं असं काहीं नाही. नुसतं खरचटल्यामुळं धनुर्वात झालेला ऐकिवांत आहे तुमच्या ? पण असे प्रकार घडतात हें तितकंच खरं आहे. तुमच्याच मित्राचं पाहा—मुंबईला एवढी हॉस्पिटल्स असतांना तिथं जाण्याची त्याला बुद्धि होऊं नये, याला काय म्हणायचं ? तुम्ही लोक एक गोष्ट विसरतां—क्षुल्लक जखमेंत सुद्धां माणसाचे प्राण घेण्याचं सामर्थ्य कित्येक वेळां असतं. तुमच्या मित्राच्या डोक्याला आंतल्या बाजूनं सध्यां रक्तसाव चालूं आहे त्याचं हि कारण या सप्टेंबरमध्ये झालेल्या जखमाच आहेत. ”

“ आंतल्या बाजूनं रक्तसाव ? मला कळलं नाहीं आपण काय म्हणतां तें. ”

मैदूवर जे पापुद्रे असतात त्यांच्या आंतल्या बाजूनं हा रक्तसाव होत असावा. यामुळं मैदूवर अतिशय दाब पडतो. रग्णाच्या बेशुद्धीचं हेंच कारण असतं. ”

“ यावर काहीं इलाज नाहीं का ? ”

“ इलाज ! डॉक्टर शेवटच्या घडीपर्यंत इलाज करीत असतो बेंद्रे. पण शास्त्र एवढं पुढं जाऊनसुद्धां मानवाचं सामर्थ्य किती तोडूंक पडतं पाहतां तुम्ही. तरीपण तुम्ही काहीं काळजी करूं नये. ”

“ मला आपण सांगताहांत काळजी करूं नका; पण तुम्हीं स्वतः—”

“ असं पाहा, रोग्याची काळजी करणं हें प्रत्येक डॉक्टरचं व्रत असतं हें व्रत ज्याच्याजवळ नाही तो चांगला डॉक्टर होणं शक्य नाही. तें जाऊं दे. पूर्वीं तुमचे मित्र कधीं आजारी होते का ? ”

“ नाही—कधींच नाही. निकोप प्रकृतीचा आहे तो. ”

“ हंसून खेळून असायचा—? ”

“ हो. ”

“ कधीं दुर्मुखलेला नसे ? ”

“ कधींच नाही. नाही म्हणायला गेले कांहीं दिवस तो चिडखोर झाला होता. ”

“ म्हणजे मुंबईला दंग्यांत सांपडल्यानंतरपासून ? ”

“ होय. चिडखोर म्हणजे..... ”

“ मधुनच चिडायचा ? ”

“ हो. ”

“ माथेफिरूसारखा चिडायचा ? ”

“ शक्य आहे. मला अनुभव नाही, पण ही गोष्ट अशक्य नाही. त्यानं इतकीं संकटं आणि आपत्ती लहानशा अवधींत भोगल्या आहेत—मला त्याच्या स्वभावाचं कधीं आश्चर्य वाटलं नाही. ”

“ दंग्याबद्दल तुमच्याजवळ कधीं बोलायचा का तुमचा मित्र ? ”

“ फारसं नाही. बहुधा हा विषय तो टाळीत असे. ”

“ कधीं असंबद्ध बोलायचा—? ”

“ शक्य आहे— ”

“ मथ्येंच बोलायला लागायचं—मध्येच थांबायचं... ? ”

“ कांहीं कांहीं वेळां करायचा असं तो. कां ? चांगलं नाही का तें ? ”

“ छे, छे. असा गैरसमज करून घेऊं नका बेंद्रे. अर्धवट असेल तोच सारखा बडबडत राहील; नाही का ? डोकं दुखीची तक्रार तुमच्या मित्राला गेले कांहीं दिवसांत होती ? ”

“ हल्ली ही त्याची नेहमींची तक्रार झाली होती. ”

“ आणि मग अँसप्रो खायचा ? ”

“ अक्षरशः खरं आहे साहेब. वाईट ना तें ? मी त्याला कितीतरी वेळां सांगितलं. पण हें पुढं वाढून ठेवलं होतं त्याला तो तरी काय करणार ! ”

मुसलमानवाड्यांत अजून धुमःश्रक्की चालू होती. आम्हीं हॉस्पिटल-मध्ये बसलों होतो तेथून दगडफेंक स्पष्ट दिसत होती. हॉस्पिटलच्या दिशेन कोणी तरी घांवत येत होतं—गणपत होता तो. मी बाहेर आलों.

“ दादा, आराम पोलीस आलायत नी घरपकड चालूं आहे. सद्दु वर्तक, तुमचे बऱ्यादादा, सद्दु महार यांना पकडून नेलय. लोक पोलीसांना जुमानित नाहीत. इब्राहीम फौजदारानं मारहाणीला सुरवात केली आहे. मुसलमानवाडा पुरता बसल्याशिवाय लोक इटायचे नाहीत. गुळपेंडीचे सारे भंडारी इकडे उतरले आहेत. तुम्हीं बिलकूल काळजी करूं नका आणि इथून बाहेर पण पडूं नका. तुमच्या शोधांत आहेत पोलीस. बाहेर आलांत तर पकडतील. ”

“ गणपत—सगळ्यांनीं घराचा रस्ता ताबडतोब पकडा. बेकार मरण एकालाहि आलेलं मला खपायचं नाही. जा—पळ. ”

गणपत परत फिरला आणि निमिषार्धांत नाहीसा झाला.

“ डॉक्टरसाहेब, दंगा कमी होण्याचीं लक्षणं नाहीत. बरीच गडबड आहे आज गांवांत. ”

बेंद्रे, तुम्ही काय न् मी काय—आपण कार्य करीत राह्यचं. तुमच्यासारखा जरी एक मनुष्य शिल्लक राहिला तरी मी निराश होणार नाहीं. त्यालाच कोंब फुटेल आणि मानवतेचं रोपटं पुन्हा एकवार वाढीस लागेल. प्रभात उगवेल असा विश्वास मात्र पाहिजे. आतां असं पाहा; सात वाजलेत आतां. तुमची पुण्याई आणि माझं कौशल्य आपण इरेस घालूं. मला फार आशा नाहीं हें अगोदर सांगतों— ”

“ डॉक्टरसाहेब— ! ”

“ होय—खरं तें मी बोलतो आहे. मला वाटलं एथवर तुम्हीं समजलां असाल— ”

“ मी इथं आलों आणि लगेच समजलों हो ! तरी मला आशा वाटत होती. तुम्हीं निराळं—आशादायक कांहीं तरी सांगाल—”

“ बेंद्रे, मलाहि आशा वाटत होती—मी कांहीं तरी निराळं तुम्हांला सांगू शकेन. पण जो पूर्वेतिहास आणि लक्षणं तुम्हीं मघां सांगितलीं त्यापासून एकच निष्कर्ष निघत आहे—तुमचा कादर या दुखण्यांत निभावणं कठीण आहे. मला आशा नाही. माझ्याजवळ योग्य ती उपकरणंही नाहीत. पण तुमचा मित्र वांचलाच तर शस्त्रक्रियेत वाचेल. तीच एक आशा आहे. अच्छा—”

आणि डॉ. मार्टीन लगबगीनं उठले. ऑपरेशन टेबलावर कादरला घेण्यांत आलं, आणि थोड्याच वेळांत तो नामांकित सुश्रुत कादरच्या मृत्यूशी झुंज खेळूं लागला. अकराचे सुमारास शस्त्रक्रिया संपली. कादरला स्ट्रेचरवरून त्याच्या कॉटवर नेण्यांत आलं. डॉ. मार्टीन बाहेर आले.

“ डॉक्टरसाहेब, फार थकलेला दिसतोय कादर ? ”

“ हा काय प्रश्न करतां बेंद्रे ? केवढी शस्त्रक्रिया होती कल्पना आहे तुम्हांला ? ”

“ डॉक्टर—कांहीं आशा आहे का ? ”

“ बेंद्रे—या आरामखुर्चीत बसा पाहूं आधीं. असं घाबरून नाहीं चालत जगांत. चांगलं कार्य करीत राहावं—फळ मिळेल कीं नाहीं इकडे लक्ष देऊं नये. तुमच्या गीतेची ही शिकवण मला फार आवडते. आपण चहा घेऊं या—”

चहा आला. डॉ. मार्टीन चहा पिऊं लागले. शून्याकडे दृष्टी लावून त्यांनीं बोलायला सुरवात केली. त्यांच्या त्या विलक्षण दृष्टीनं मला सर्व कांहीं सांगितलं होतं. माझे डोळे ओले झाले.

“ हें पाहा बेंद्रे—तुमच्या मित्रावर तुमचं प्रेम आहे ? ”

“ हो. ”

“ नुसतं हो म्हणून नाही चालायचं. माझी खात्री पटली पाहिजे. डोळे पुसा पाहू—”

“ शस्त्रक्रिया निरूपयोगी ठरली का ? ”

“ होय ! मानेवरचे शानतंतु निकामी झाले आहेत. ”

“ यावर कांहीं इलाज नाही का ? ”

“ वीस ग्रेन सल्फानिलमाईड दिवसांतून चार वेळां देणं ! ”
इतक्या भावनाशून्य स्वरांत डॉ. मार्टीनी हे शब्द उच्चारले—थरारून गेलों मी.

“ त्यानं काय होईल ? ”

“ उद्यां सकाळीं तुमचा मित्र शुद्धीवर येईल. चांगला हुशारीत असेल—व्यवस्थित बोलणंहि शक्य आहे. ”

“ आणि मग—? ”

“ संध्याकाळपासून कांहीं दुष्ट चिन्हं दिसू लागतील. ताप वाढेल, मधूनच शुद्धी जाईल.....

पुढच्या चोवीस तासांत ताप सारखा वाढत राहील. गुंगीचा जोर वाढेल.....

आणि आणखी कांहीं तासांत.....

तुमचा मित्र इहलोकाची रजा घेईल ! ”

“ डॉक्टर—डॉक्टर..... ! ”

“ बेंद्रे ! तोल जातोय तुमचा ! मित्रकर्तव्य अजून संपलेलं नाही. सारं घैर्य एकवटा—आणि—कामाला लागा. घरीं काम असेल तर जाऊन या. तुमचा मित्र शुद्धीवर येईल तेव्हां चातकासारखी तुमची वाट पाहात असेल. ”

“ डॉक्टर साहेब, माझी मुळीच काळजी करूं नका. रघु बेंद्रे आतां फत्तर झाला आहे. माझ्यावर आपले फार, फार उपकार आहेत. ”

डॉक्टरसाहेबांचे मी पाय घरले. ऊष्ण अश्रूंचे कांहीं थेंब त्यांच्या पायावर पडले. माझ्या डोळ्यांतून आलेले ते शेवटचे अश्रु होते.

मी बाहेर आलों. वातावरण अजून शांत झालं नव्हतं. यावेळीं घरीं जायला निघायचं म्हणजे सरळ पोलीसच्या हातीं पडायचं एवढाच अर्थ होता. वाटेल तें करून मला तें टाळायला हवं होतं.

कादर अजून शुद्धीवर आला नव्हता. दोन तीन वेळां मी त्याच्या-जवळ गेलों. पण त्यानं मला ओळखलं नाहीं.

—आतां चांगला काळोख पडला होता. मी घरीं जाऊन यायचं ठरविलं. जाणं सोपं नव्हतं. पोलीस पाळतीवर असणार. समजा, पकडला गेलों तर ? कैदेला मी भीत नव्हतो—पण मागं काय होईल ! पाऊणशें वर्षांच्या अम्माजान—भाभी—छोटा इकबल ! काय करतील ? कुठं जातील या दिवसांत ? कादर जाणार हें निश्चित होतं ! छे, छे. वाटेल तें होवो; पण मी पोलीसच्या हातीं लागणं म्हणजे नाश आहे साऱ्यांचा.

—आणि घरीं तर गेलंच पाहिजे !

‘रघु—विचार करण्यांत अर्थ नाहीं. कर्तव्य करीत राहाणं एवढं तुझ्या हातीं आहे. घरीं चालूं लाग. याउपर ईश्वराची इच्छा !’

रात्रीं दहाच्या सुमारास पिन्याचा डोंगर तुडवीत मी ब्राह्मणवाडींत आलों. दारावर टिचक्या वाजवल्यावर—टक्—टक्—

मला आठवण झाली—कालच्या रात्रीं याच वेळेला माझ्या दारावर टक् टक्चा आवाज आला होता. निर्वासित अम्माजान, भाभी, इकबल घडघडत्या अंतःकरणानं दार उघडण्याची वाट पाहात होती. तीच—अगदीं तीच घडपड आज माझ्या छातींत चालली होती ! आतां अम्माजान समोर उभ्या राहतील ! काय सांगू त्यांना ? काय सांगू भाभीला ! काय सांगू इकबलला ! कोणत्या शब्दानं या दुःखी जीवांचं समाधान मी करणार होतो ?

एक रात्र आणि एक दिवस ! आयुष्यांत जेवढीं दुःखं मला दाख-
विण्याचं विधात्यानं ठरविलं होतं, त्या सर्वांची मोटळी करून या चोवीस
तासांकरितां त्यानं जणूं राखून ठेवलीं होती.

आत्यानं दार उघडलं. मी आंत आलों. अम्माजान माजघरांत
कपाळाला हात टेकून बसल्या होत्या. त्यांना दुःख सहन करण्याची ताकद
राहिली नव्हती.— गेल्या चोवीस तासांत त्यांचं वृद्धत्व दहा वर्षांनीं
वाढलं होतं. भाभी जवळच बसली होती. त्या नाजूक देहावर केवढं दुःख
भोगण्याचं विधात्यानं लादलं होतं ! दोन महिन्यांचं मूल मांडीवर घेऊन
ती पैगत बसली होती. इकबल रडून रडून शेवटीं तिच्या मांडीवर झोपला
होता. मी गेलों आणि त्या दोघांजवळ जाऊन बसलों.

“ अम्माजान ! मी तुमचा रड्वा... ”

“ रड्वा-कादर कुठं आहे ? आज सकाळी तो इकडे येणार होता;
तू गेलास, तुझाहि पत्ता नाही—”

“ माफ करा अम्माजान—आमच्या दोघांच्या हातून असं झालं
खरं—”

“ कादर कुठं आहे— ? ”

“ हॉस्पिटलमध्ये. ”

“ इस्पितळ ! इस्पितळ ! काय झालं कादरला रड्वा—! या अल्ला. ”

“ अम्माजान, भाभीकडे पाहा—इकबलकडे पाहा—हें काय चाल-
वलंय तुम्ही—एवढं भिण्यासारखं कादरला कांहीं झालेलं नाही—”

“ भग हॉस्पिटलमध्ये कशाला नेलंत त्याला— ? ”

“ त्याचं डोकं दुखत होतं ना ? तोच विकार जास्त झाला आहे.
उद्यां सकाळपर्यंत त्याला बरं वाटेल—”

“ रड्वा—मी हॉस्पिटलमध्ये जातें—” आणि अम्माजान—भाभी
खरोखरच उठूं लागल्या. मी बसवून घेतलं.

“ अम्माजान—गांवांत गोळीबार चालू आहे—”

“रध्वा—मग मला जाऊं देच. माझा बच्चा मला भेटूंदे नाही तर गोळीखालीं माझा जीव तरी जाऊं दे. मला तू अडवू नको. ”

“ तुम्हांला जीव नकोसा झाला आहे—पटतं मला अम्माजान—पण मी कसं तुम्हाला बाहेर जाऊं देईन ? गावांत दंगा अजून चालू आहे. भाभीकडे पाहून तरी विचार करा. कांहीं वेडा वांकडा प्रकार झाला तर कसं तोंड दाखवूं मी कादरला ? मी कादरची काळजी घेणार नाहीं असं नाहींना वाटत तुम्हांला ? ”

“ नाहीरे रध्वा—असं कसं वाटेल—पण तो इस्पितळांत आहे आणि माझा जीव इथं कसा राहील घड— ”

“ मला सारं पटतं पण तरीसुद्धां असल्या दंगलींत तुम्हीं येऊं नये. ”

अम्माजान यावर कांहीं बोलल्या नाहीत. निश्चेष्ट मनःस्थितींत त्या कपाळाला हात लावून बसल्या होत्या.

पहाटेखालीं मी घरांतून बाहेर निघालों. कावऱ्या बावऱ्या नजरेनं भाभी माझ्याकडे पाहात होती. ते दीन झालेले चेहरे मला पाहावत नव्हते.

“ अम्माजान—मी जाऊन येतो ” एवढे शब्द मी बोललों मात्र. भाभीनं येऊन माझ्या मानेला विळखा घातला ! गार्डनं हंबरडा फोडावा तसे तिच्या तोंडांतून शब्द बाहेर आले—

“ दादा ! घन्यांना लवकर आणा हो परत ! ”

कसाबसा मी घराबाहेर पडलों. पुनवेच्या शांत प्रकाशांत माझी साखरपेंडी आज तडफडत होती. असंख्य चांदण्या आकाशांत प्रकाशत असतात; पण तिमिराचं साम्राज्य कमी करण्याचं सामर्थ्य त्यांच्यांत नसतं. एक माणुसकी वजा केली तर माणसाची स्थिती तरी या चांदण्यांसारखीच नाही का ? जिवंत माणसं वावरत असूनहि साखरपेंडीचं स्मशान आज

कुगी केलं- ? भाभीसारख्या किती स्त्रिया आज मुसलमानवाड्यांत-हिंदु-
लच्यांत अश्रु दाळीत असतील. कुणी केलं हे सारं ?

माणसानं ! साऱ्या हिंदु-मुसलमानांनीं !

वेड्या रघुनाथा ! कां अशी वंचना करतो आहेस ? मुसलमानांच्या
दावणीत निरपराध हिंदूंना कां बांधतो आहेस ? साखरपेंडीचं स्मशान
कोणी केलं ?

हिंदु-मुसलमानांनीं ?

नाहीं ! त्रिवार नाही ! द्वेषावर आधारलेला पाकिस्तानी प्रचार
ज्यांनीं केला त्यांनीं हे स्मशान केलं !

खरंच ?

नक्की !

हिंदूंनीं नाही ?

नाहीं !

खोटं आहे ?

हे रोकडं सत्य आहे !

नाहीं !

होय !

नाहीं !

नाहीं ! !

नाहीं ! ! !

रघुनाथ ! काय हे नसते विचार करतो आहेस ! पाय उचल !

गेल्या रात्री कादरचं कांहीं बरं वाईट कशावरून झालं नसेल ?
काय चालविलं आहेस हे ? फुकट घालविलेल्या कांहीं क्षणामुळं सुद्धां पश्चा-
ताप करण्याची वेळ येईल. अंतर्वैरी होऊं नको ! पळ !

घांपा टाकीत मी हॉस्पिटलमध्ये प्रवेश केला.

कादर हयात होता !

चातकासारखी माझी वाट पाहात होता !

“ रघु, किती वेळ वाट पाहातोंय तुम्ही ! ”

एकमेकांच्या जिवावर उठलेल्या दोन जमातीचे म्होरके ! आम्ही एकमेकांच्या बाहुपाशांत गुरफटलों.

“ हुषारीत आहेस कादर आज ! ”

“ छान वाटतंय आज. पोटाला थोडीशी तडस आहे—पण डोकं अगदीं हलकं वाटतंय. ”

खरोखरच कादर फार हुषारीत होता. अशीच सुधारणा टिकली तर ? कुणी सांगावं कादर चांगला बराहि होईल. हिंडू-फिरूं लागेल—पुन्हां इकबलभाभीला भेटेल. डॉक्टरांचे सारेच अंदाज कांहीं बरोबर ठरतात असं नाही. मार्टीनसाहेबांचे शब्द तोफगोळ्यासारखे माझ्या कानांत शिरले—

“ उद्यां सकाळीं तुमचा मित्र हुषारीत असेल ! ”

“रघु—गेल्या कित्येक दिवसांत मला एवढीं हुषारी वाटली नव्हती.”

“ मार्टीन साहेबांचे आपल्यावर फार उपकार आहेत कादर. मुंबईला सुद्धा ही शस्त्रक्रिया होणं कठीण पडलं असतं. आतां तुला कांहीं धोका नाही. ”

“ खरंच ? ”

“ अगदीं खरं. ”

“ रघु—वृश्चिक राशीचं हल्लीं कसं आहे रे ? ”

“ फार चांगले ग्रह आहेत या राशीला कादर—तुझा गुरु फार हात देणार आहे. वाटेल तीं संकटं आलीं ना तरी तुला मरूं देणार नाहीं.”
कादर हंसला !

“ आणखी एक दोन आठवड्यांनीं मी मोकळा होईन, नाही ? ”

“ हो—फार तर तीन आठवडे. ”

“ इकबल कुठं—तुझ्याकडेच ना ? ”

“ हो-काय हुदडत असतो विचारूं नको ! अम्माजान-भाभी--
दोघांना वेळ जायची पंचाईत नाही. सारीं आनंदांत आहेत. ”

“ त्यांना घेऊन का नाहीं आलास ? ”

“ अरे आणणार होतो--पण ही दंगल चालू आहे ना अजून. ”

“ रघु-मी बरा झालो कीं आपण साखरपेंडी सोडून दूर-लांब
जाऊं कुठं तरी—अगदीं लांब. जिथं माणूस माणसाला माणूस म्हणून
ओळखतो असं एकादं ठिकाण शोधून काढ-आपण तिथं जाऊं. ”

“ कादर-आतां बोलूं नको. थकवा येईल हं अशानं. ”

“नुसतं पडून राह्यचा कंटाळा येतो रे. हे पांढरे पट्टे मला खराब
दिसत असतील, नाहीं ? हें पाहा-माझं डोकं-मान सगळं गुंडाळून टाकलं
आहे कीं यांनीं ? बरं झालं आज इकबलला आणलं नाहींस तें. घाबरेल तो
माझा असला अवतार पाहून. इकबल रडत नाहीं ना ? ”

“ छे रे. तुझी आठवण एक दोनदां काढली होती त्यानं; पण
तेवढंच तें. पुन्हां लागला खेळायला— ”

“ पक्का गुंड आहे तो— ”

कादरचा आवाज मंदावत होता. त्याचा हात मी हातांत घेतला.
मी एकदम घाबरलो. किती गरम लागत होता ! सारखा पांघरणांतच
होता. त्यामुळं गरम झाला असावा. कादरला झांपड आली.

मी चहा मागवला न् पीत होतो. कादर जागा झाला.

“ रघु तहान लागल्ये रे-- ”

“ हा घेना तुलाच आणलाय चहा-- ” त्याला मी चहा पाजूं
लागलो तो त्याला ठसका लागला. त्याच्या तोंडांतला चहा माझ्या अंगावर
उडाला. झटकन् हात बाहेर काढून तो पुसूं लागला.

“ असूंदे-असूंदे कादर-- ” जबरीनं त्याचा हात मी मागं
केला.

“ किती दिवस चालायचं असं रघु ? शब्दाला खरा जागतो आहेस ! ” कादरचे डोळे डबडबले.

“ तू असं करणार असशील ना कादर तर मी राहणार नाहीं इथं—”

“ बरं नाहींरे वाटत अशी सेवा करून घ्यायला—”

“ कळत नाहीं का मला—? पण वेळ आली म्हणजे करून नको का घ्यायला ? माझ्यावर प्रेम केलंस—आतां ही आपत्ती तुला सहन केली पाहिजे, तुला लवकर बरं व्हायचं आहेना— ? ”

“ हो. ”

“ मग असं त्रास करून कसं चालेल बरं ? थकवा नाहीं का येणार ? ”

“ हो. ” लहान मुलाची समजूत घालावी न त्याला पटावं तसं कादर बोलत होता.

“ रघु, नको आहे मला चहा—तू घेऊन टाक. ”

दुपारच्या सुमारास डॉ. मार्टीन कादरच्या वार्डमध्ये आले.

“ बेट्रे ! काय म्हणताहेत तुमचे मित्र ? ”

“ बरं वाटतंय साहेब कादरला आतां—”

डॉ. मार्टीननीं कादरचा हात हातांत घेतला. किलकिले डोळे करून त्यांनीं वर पाहिलं आणि हात अलगद खाली ठेवला.

“ महाराज—तुमच्या मित्रांना आतां सोडा कीं जरा—”

“ डॉक्टरसाहेब, माफ करा पण असं कांहीं सांगू नका. तो बाहेर जायचीच वाट माझे प्राण पाहात असतील. ”

“ अहो पण त्यांना जेवण तरी घेऊं द्याल की नाहीं—अशानं आजारी पडतील ते. ”

“ जा तू रघु, पण लवकर ये हं. ”

“ मी जेवलों कीं आलों. ”

“ पोंक्ष्यांना थापा मारीत होतास तशा नको मारूं—! ”

कादर हंसत हंसत बोलत होता. तो चांगलाच हुषारीत होता.

“ चिटी हरवली म्हणूम तूं सुद्धां थाप मारली होतीस एकदां पोंक्ष्यांना—विसरूं नको—”

“ खरं आहे—पण तुझ्याइतकं साधलं नाही रे मला कधीं—! ”

“ असं होय—! बरं, मी जाऊन येतो ”

संध्याकाळीं पुन्हां घरीं जाऊन आलों ! त्या घरांत दोन जीव तळमळत होते. उकळत्या कढईत जिवंत वस्तुला टाकल्यावर त्याची जी तडफड चालते ती सारी तडफड अम्माजान—भाभी यांच्या तोंडावर दिसत होती. कसलं सांत्वन आणि काय ! त्या रात्रीं कांहीतरी बोलत होतो मी. त्यांना हॉस्पिटलमध्ये आणण्याची सोय नव्हती. रात्रीची संचारबंदी होती. कुठं नेणार त्यांना या गडबडीत ? मी स्वतः पिण्याच्या डोंगरांतून लपत छपत घरीं यायचों. पोलीसांशीं थोडंफार संघान होतं म्हणून हें तरी शक्य झालं.

मी व्हांटे परत फिरलों. आजची वेळ टळली तर ? तर ? डॉक्टरांचे अंदाज कांहीं नेहमींच खरे ठरतात असं नाहीं. कशावरून ? समजा ! समजा !

कादरच्या खोलींत शिरलों तेव्हां तो पुटपुटत होता कांहीं तरी.

“ काय झालं कादर ? ”

“ मी असं म्हणत होतो..... ”

“ बोल—! ”

“ आजचा वार कोण—? ”

“ गुरुवार. ”

“ परवां पौर्णिमा झाली ना ? ”

“ होय. ”

“ तुला आठवतं ? ”

“ काय—? ”

“ काल आपला वाढदिवस झाला लक्षांत आहे तुझ्या ? जत्रेच्या दुसऱ्याच दिवशीं आपण वडाखालीं भेटलो होतो, नाही ? ”

“ होय कादर— ”

“ पुढच्या वर्षीं आपण हा वाढदिवस चांगला साजरा करायचा हं. रघु—खरंच आपलं घर पाहून ठेवलंस का ? जिथं भांडण नाही, तंटा नाही—तिथं आपण जाऊं—तूं—वैनी—छोटू—तुझ्या अत्या—मी—अम्माजान—भाभी—इकबल—आपला वाढदिवस तिथंच साजरा करायचा हं..... ” कादरचे ओंठ किंचित विलग झाले. त्याचे डोळे पुन्हां मिटले.

आतां ती खोली भयाण दिसत होती. मी नी कादर दोघेच होतो खोलींत. भिंतीवरच्या घडयाळाचे ठोके केवढ्यांनीं ऐकूं येत होते ! एकाकीपणाची एवढी जाणीव मला कधींच झाली नव्हती.

डॉ. मार्टीन आंत आले. त्यांनी कादरची नाडी पाहिली.

“ कसं आहे डॉक्टरसाहेब ? ” मी त्यांना विचारलं. पण लगेच माझ्या लक्षांत आलं—किती मूर्ख प्रश्न हा !

डॉक्टर बाहेर गेले. ते जायचीच जणुं कादर वाट पाहत होता. तो पुन्हां बडबडूं लागला. फारच चमत्कारिक आवाजांत तो बोलत होता. मी जवळ गेलों. त्याचे डोळे सतेज होते. त्याच्या ओठांची काहीतरी हालचाल झाली.

“ पाणी पाहिजे कादर ? ”

“ नको. तुझ्या कपाळीं गंध दिसत नाहीं रघु ? ”

कादर ! मला तूं रडविणार आहेस का ? काय उत्तर देऊं तुला ? ही अशी वेळ आली शेवटीं !

“ रघु, मला पाणी देतोस कारे थोडंसं ? ”

कादरच्या तोंडांत मी पाण्याचे थेंब टाकले. ओंठावर पडलेले थेंब पाहतां पाहतां वाळून गेले. ताप विलक्षण वाढला होता.

डॉ. मार्टीन आंत आले.

“ बेंद्रे, तुम्हीं चहा प्यायला येतां का ? ”

“ माफ करा साहेब—माझी मुळीच इच्छा नाही. मी इथंच बसून राहतो.

“ वेडे आहांत बेंद्रे ! इथं तुम्हीं बसलांत तरी कादरला तुमचा कांहीं पत्ता असणार नाही त्याचा. ” भावनाशून्य आवाजांत डॉक्टर बोलले.

“ खरं आहे डॉक्टर. सारं दिसतंय मला. पण कादरला असंच टाकून येऊं का ? तुमच्याबरोबर बाहेर येईन आणि अंतर्वैरी मात्र होईन. तुम्हीं जा. विश्रांतीची जरून माझ्यापेक्षां तुम्हाला आहे. शेवटच्या क्षणापर्यंत मला इथंच राहू दे. ”

डॉ. मार्टीनचे डोळे गेल्या दोन दिवसांत प्रथमच तरारले. त्यांनीं माझ्या हाताचं चुंबन घेतलं न्ह हलक्या पावलांनीं ते बाहेर पडले. त्यांना पोंचवायला उंबऱ्यापर्यंत मी गेलों.

लांब अंतरावर अग्माजान — भाभी — इकबल — अडखळत — घड-पडत हॉस्पिटलची वाट चालत होती. तिथूनच मी भोठ्यानं ओरडलों.

“ दुर्दैवी जीवांनो घांवा ! अंतर्वैरी होऊं नका, घांवा ! ”

पण माझे ते शब्द तोंडावाटे बाहेर पडले कीं नाहीं मला कळलं नाहीं. हतबुद्ध होऊन मी कादरजवळ येऊन बसलों.

